

Giới thiệu Bác Sĩ Hà Cầu

医生何求

Thể loại: Hiện đại

Convert: Lysansan828

Trần Noãn luôn cảm thấy Cố Thanh Thi chính là tiểu bạch thỏ.

Mà nàng thì chính là muốn mê hoặc tiểu bạch thỏ kia.

Nhưng không ngờ, đằng sau lớp mặt nạ đáng yêu kia lại là một con sói. Khi Trần Noãn tỉnh dậy thì đã bị tiểu bạch thỏ ăn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Cố Thanh Thi có chút rất nhỏ mặt manh chứng, lại ở xoay người trong nháy mắt nhận ra trước mắt này thần sắc lóe ra nữ hài là bệnh nhân của hắn, đã từng.

Tốt nghiệp đêm trước một buổi tối, mặc danh ký hiệu vấp ngã. Phù kín phòng hoạt nền gạch quảng trường thượng, đầu gối hung hăng cọ đi lên. Trần Noãn mặc là quần đùi, tự nhiên huyết nhục mơ hồ, vô cùng thể thâm

Vừa ngã xuống đi thời điểm, nàng còn cười hi hi bán thân đứng lên, đối một mặt kích động hoảng sợ các bằng hữu nói: “Không có việc gì, không là rất đau.”

Cọ phá một tầng da, trừ bỏ đột nhiên thất hành hoảng sợ, cùng kia một chút đau óc theo không kịp nhút nhát, thật đúng không nhiều đau, bởi vì huyết cũng chưa chảy ra, chính là dính nhiều bụi khóa lap.

Nàng thậm chí không dùng người phù, đi mấy bước.

Nhưng là các bằng hữu tổng không yên lòng, các cô nương giúp nàng đánh xe, thế nào đều phải đi bệnh viện nhìn xem.

Xe đến trên đường thời điểm, miệng vết thương chảy ra nho nhỏ bọt nước, nàng mới đau đến khó chịu, hấp lưu lo lắng đến bệnh viện thời điểm tiêu độc thống khổ.

Bị cười nhạo nói: “Người không phải nói không đau sao?”

Treo khám gấp, bởi vì rất đau, toàn quá trình đều bị giá, hoàn toàn không năng lực bán thân động một chút chân. Bác sĩ nói gì đó toàn không biết, chỉ lo nhắm mắt kêu đau.

“Người này muốn trước tiêu độc.” Bác sĩ đậm mạc nói một câu, “Ai nha, suýt thành như vậy.” Ngón ngoại chi ý cũng là rất đáng sợ.

“Lão sư, này muốn băng bó đi?”

“Không dám bao, thiên quá nóng, dễ dàng nhiễm trùng, trước tiêu độc.”

Trần Noãn chỉ lo chịu được đau đớn, xèo xèo oa oa, hoàn toàn không đem lực chú ý phóng tới bác sĩ nơi này, đều là bằng hữu đem nàng giá đến giá đi.

Tiêu độc thời điểm tự nhiên là không dám nhìn miệng vết thương sớm cần rằng nhắm mắt tựa đầu trật đi qua.

Cái nhíp mang theo tiêu độc miến thứ nhất hạ đến trên đầu gối thời điểm, nàng không nhịn xuống khóc ra, oa oa kêu đau, nước mắt thật nê tình.

Thanh âm rất thê thảm, kia bác sĩ nhứ mày nâng đầu nhìn nàng một cái, đem trên tay động tác ngừng lại. Hắn vốn ngồi trên mặt đất, dựa tay khoát lên trên đầu gối, đối cái phương hướng, chờ nàng hoàn vừa chậm.

Thấy nàng nín khóc, mới lại cầm lấy cái nhíp ở miệng vết thương bên cạnh quét một vòng.

Trần Noãn khỏe mắt tảo đến bác sĩ ngừng lại, không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Lần thứ hai tuy rằng vẫn là đau, cũng chỉ là hơi co lại hạ chân. Của nàng lực chú ý tất cả bác sĩ ngón tay thượng, khớp xương rõ ràng lại thon dài, cầm cái nhíp bộ dáng, phá lệ đẹp mắt. Trọng yếu nhất là ôn nhu động tác làm Trần Noãn tâm đầu nhất khởi.

Nàng tiềm thức ngừng đầu đi nhìn mặt hắn, nhứ mày, mặt không lớn, mang theo khẩu trang, cũng chỉ có thể nhìn đến tóc mái tiếp theo song mặc sắc con ngươi, lông mi có chút dài, khẩu trang hạ cái mũi hình dáng giống điều khác, làn da thoát nhìn so có chút nữ hài tử còn nhần nhại trắng nõn.

Nàng có chút sững sờ, bác sĩ ngừng đầu nhìn hướng nàng, đối diện kia nhất sát, nàng không tiền đồ né tránh tầm mắt, lại ôm chân ngao ngao kêu.

“Phải đem miệng vết thương bên trong bẩn này nọ tẩy trừ xuất ra, ngươi vẫn là nhắm một chút đi.” Hắn ngừng đầu nói, ánh mắt ồ lưu hắc, thần sắc có chút không đành lòng.

Trần Noãn đối với loại này ôn nhu về mặt có chút tim đập mạnh và loạn nhịp cùng tìm đập, bản năng nói “Tốt”. Nhưng là kia một chút lại làm cho nàng đau đến kém chút lúng quá khi đi.

Trần Noãn từ nhỏ thân thể khó có thể bảo trì cân bằng, đều nhờ nàng tiểu não không phát đạt, cái gọi là xoay chân đều là chuyện thường, nhưng là sau khi thành niên suất thành như vậy cũng là lần đầu tiên. Tiếc nuối là, chính nàng làn da khôi phục năng lực cũng kém, người khác cọ xước da khá nặng hai ba thiên liền vảy kết, nàng ngành sinh sinh một cái chu còn tại sinh mù. Cha mẹ rất hiểu biết của nàng tình huống, ngày thứ hai liền đem nàng tiếp về nhà đánh mắt viêm châm đi.

Đã hơn một năm, Trần Noãn thật sự sợ kinh hi cho còn có thể nhìn thấy này thấy thuốc. Tuy rằng lúc đó mang theo khẩu trang, nhưng là nàng trực giác chính là người kia, quả nhiên dài rất khá xem.

Không hiểu đi theo hắn ở trong siêu thị mua một đồng không cần gì đó, đáng tiếc tiểu não thất hành tổng ở thời khắc mấu chốt sách nàng dài, không hiểu trật chân, thân mình nhất oai, liền đụng ngã trên giá hàng mì ăn liền.

Động tĩnh không nhỏ, hắn tự nhiên quay đầu nhìn thoáng qua, nàng chạy nhanh ngồi xổm xuống đi nhặt kia mấy bao 〇〇. Đứng lên, hắn đã đi xa, nàng lại chạy nhanh phụ giúp mua sắm xe theo sau.

Theo một hồi, thật sự nhảm chán, liền không chút ý ý bản năng đi theo hắn phương hướng, cho nên nàng cũng không có phát hiện ra siêu thị, lại vào một cái hẻm nhỏ, lúc này đang bị đổ ở lộ khẩu, đó mặt mắt to trừng đối mặt nhỏ.

“Người vì sao đi theo ta?” Hắn nhướn mày hỏi.

Trần Noãn là có chút kích động, đầu óc còn nhất thời vô pháp đáp lại, miệng theo không kịp đầu óc, câu nói đầu tiên bật xuất ra.

“Ta ngủ ngủ người.”

Bản thân thanh âm truyền đến trong lỗ tai thời điểm, nàng triệt để tròn tròn mắt, không nói một đồ, đối diện người nọ đó mặt ánh mắt phút chốc hơi mờ đại xem nàng, nàng cũng sắp mặt trắng thanh mặt. Hận không thể trừu bản thân một cái tát, hắn không hề cho rằng nàng là cái nữ lưu manh đáng đồ từ tìm cái góc liền bắt hắn cho cường thôi?

Không khí tự nhiên là xấu hổ. Hai người đều lặng im.

Vẫn là Cố Thanh Thi thân mình lưng lay hạ, cấp tốc theo bên người nàng xuyên qua, gần như là trốn ra ngõ nhỏ.

Trần Noãn ngăn người, lại chạy nhanh ót nóng lên đuổi theo, đã đều đùa giỡn, vậy thông đồng tới tay.

Nghe được phía sau tiếng bước chân, Cố Thanh Thi còn kém nhắc chân chạy.

“Ta gọi Trần Noãn, ngươi tên là gì a?”

Cố Thanh Thi xem cũng không xem nàng, banh mặt, dưới chân đều nhanh sinh phong, lần đầu tiên bị nữ sinh mình mục trương dám đùa giỡn, hắn thực tại bị dọa đến.

“Người nói với ta, ta liền không đi theo ngươi, bằng không ta luôn luôn đi theo ngươi, theo tới nhà ngươi.”

Trần Noãn mặt dày uy hiếp.

“Cổ Thanh Thi.” Cổ Thanh Thi suy nghĩ nhất sát, cấp tốc hồi đáp.

Trần Noãn còn chưa có chuẩn bị tốt tiếp thu, đầu óc lúng lay hạ, miễn cưỡng nhớ kỹ âm điệu.

“Vậy người nói với ta người điện thoại a, bằng không thể nào liên hệ?” Trần Noãn vui cười nói.

Nghe đến đó Cổ Thanh Thi cũng không đi, dừng bước lại, cắn gặm lại bất đắc dĩ trừng mắt nắng, nói rõ đang nói, người xấu lắm.

Trần Noãn nắm bắt cái mỉm cười, “Ta cũng không phải lưu manh, lưu cái điện thoại.”

Cổ Thanh Thi đúng là trong đầu vòng vo chuyên, có phải hay không bị quỷ rầy, có phải hay không hơn nửa đêm phóng phim kinh dị, có phải hay không phát bệnh độc cho hân... Chuyện tới cuối cùng, hân vẫn là nhắc chân đi rồi, tốc độ so lúc này còn mau.

Trần Noãn khẳng định chân đoán theo không kịp, “Uy uy” kêu vài thanh, mắt thấy liền muốn đuổi không kịp, tiểu não thật nể tình lễ tiếp theo oai, ném tới trên đất, thời khắc máu chốt.

Trần Noãn cũng có không lên Cổ Thanh Thi, đau đến nhe răng trợn mắt, ngồi dưới đất lấy tay nắm bắt mắt cá chân, toan đau khó nhịn.

“Cho người không cần đi theo ta, người còn muốn cùng, quăng ngã đi?” Một cái bất đắc dĩ thanh âm tự đỉnh đầu truyền đến, Trần Noãn tâm đầu nhất khiếu, thật kinh hi.

Còn không dài ràng ngừng đầu đã có cá nhân ngồi xổm xuống, túi mua hàng đặt ở một bên, ngón tay nắm đến của ràng mắt cá chân, “Nơi này sao?” Ngón tay nhẹ nhàng nheo nheo, đau đến Trần Noãn a hạ miệng.

Cổ Thanh Thi nhìn xem đường cái, lại xem xem ràng bình để hải, rất là không hiểu, “Loại này, cũng có thể xoay đến chân? Rất đau sao?”

Trần Noãn chạy nhanh lấy lòng nói “Không quan trọng, từ nhỏ cứ như vậy, ta đều thói quen, một hồi thì tốt rồi.”

Nàng thừ đứng lên, Cổ Thanh Thi nhưng không có yếu phù một phen ý tứ, nhũ mày xem ràng, “Không quan trọng, ta đây bước đi?”

Trần Noãn ánh mắt trừng, “À? Người người này làm sao có thể như vậy, ta đây không là an ủi người sao? Người xem ta đều quăng ngã, người còn muốn đi.”

Cổ Thanh Thi không nói cái gì, lại nhẹ nhàng nheo nheo của ràng mắt cá chân, “Không có thùng, hân là không nghiêm trọng.”

Trần Noãn đầu óc phản ứng mau, thứ nhất trực giác chính là người này hoài nghi ràng giả suất. Trong lòng đã châm chọc ngàn tám trăm lần, ràng là thật quăng ngã được không được! Chẳng qua lúc này đã khôi phục không kém sai lắm rồi.

Cổ Thanh Thi chẳng phải hoài nghi nàng, chính là khách quan biểu đạt nhất thấy thuốc chẩn đoán kết quả.

“Đau! Người đưa ta đi bệnh viện.”

“Lúc này bệnh viện tan tã, người đem tới cốt rờ ta ta nhìn xem, ta là bác sĩ.” Cổ Thanh Thi vẽ mặt chưa động, chuyên chú của ràng mắt cá chân.

Máy mẩn chân không thối, Trần Noãn rất thẳng thắn, một bên thoát tất, một bên mới nhớ tới hỏi: “Người còn nhớ rõ ta sao?”

“Nhớ được.” Cổ Thanh Thi cũng không xem ràng, xem ràng chân, thuận miệng trả lời.

Trần Noãn kinh ngạc nhất sát, cũng không biết của hân là thật nhớ được hoặc là giả nhớ được, bất quá ngày đó khóc như vậy thảm, hân tốt nhất là giả nhớ được.

Nắm bắt của ràng mắt cá chân nhìn nhìn, ngón tay chạm được da thịt Trần Noãn còn có chút mặt đỏ, hân nhưng là giống đối với nhất tảng đá giống nhau, rà qua rà lại, không hề cảm xúc biến hóa.

“Không là rất nghiêm trọng, ta giúp người xoa xoa, trở về nghỉ ngơi nghỉ ngơi thì tốt rồi.” Nói xong đứng lên phù ràng.

Ngồi ở ven đường công cộng điều ghế, Cổ Thanh Thi ngồi xổm giúp nàng xoa nhẹ một hồi, vừa mới bắt đầu còn có chút đau, sau này đồ thật sự có tán ra cảm giác, ầm ập, cũng thừ thái rất nhiều.

“Thân thể không thể báo tri cân bằng sao?” Hân đứng lên hỏi.

“Đúng vậy, từ nhỏ đều không biết cầu thăng bằng là cái gì ngoạn ý, xà đơn là cái gì cảm giác...” Trần Noãn nhún vai bâng, có chút bất đắc dĩ, đem bán thân túi mua hàng li đồ uống đưa cho hân một lọ.

Cổ Thanh Thi tiếp nhận đi, lại nhìn không được khoe miệng khiên ra một chút cười, lộ ra chính tè răng trắng, khoe mắt đều mang thần kỳ đặc lượng màu. Trần Noãn chột ngẩn ra, cảm giác trong lòng bị người trùng trùng đánh một chút, ràng có phải không phải hân sâu vô pháp tự kiềm chế?

“Không có chuyện gì, ta phải đi về, người đứng đi theo ta.” Vặn mở cái chai uống một ngụm, hân quay đầu xem ràng, vốn đã tán ra mảy lại nhũ lên đến trừng mắt ràng.

Trần Noãn trong lòng cá kinh, nhanh như vậy, bản năng trả lời: “Đừng a...”

Trần Noãn trong miệng “Còn đau” còn không nói ra miệng, Cổ Thanh Thi đã cầm lấy này nọ cấp tốc rời đi, ràng đành phải chạy nhanh đối với bóng lưng của hân hô: “Ta gọi Trần Noãn, trần chính là lỗ tai cái kia trần, ầm là ầm ập ầm, người nhất định phải nhớ kỹ a!”

Ngồi ở tại chỗ không thất lạc là giả, vốn hân trở về cũng đã thật kinh hi, nghĩ tìm cách gần như, nhưng là hân cơ bản không nói chuyện, điện thoại cũng không cấp, còn rất nhanh lại đi rồi, thật sự là không vui mừng một hồi.

Đá đá kia chi thương chân, loan hạ thất lúng chuẩn bị mặc vào giày về nhà, lại liếc mắt một cái tới đến cái trước này nọ.

Trần Noãn một chút cười ra, “Ha ha ha, hôm nay quả thật là vận khí tốt!”

Nhặt lên trên đất đi động, hân là vừa rồi ngồi xổm rớt ra. Mờ ra màn hình khóa, cư nhiên không có mật mã, chính là nhìn đến mặt bàn bói cảnh thời điểm, trong lòng trất nhất sát. Đó là hân cùng một mỹ nữ chụp ảnh chung, hai người cười đến thật ầm ập, Trần Noãn lại cảm thấy chói mắt, cư nhiên có bạn gái... Cho dù hân cười rất khả xem, khoe mắt thần thái cũng làm Trần Noãn si mê, khả năng chính là cảm thấy trong lòng khó chịu.

Nhìn một hồi, cuối cùng đối đem chính mình đi động dây số tòn đi vào, đưa vào tên thời điểm, rồi rầm nhất sát, vẫn là hết gần thiết trí thành “Tiểu Noãn” như vậy vô cùng thần thiết xưng hô. Một loạt động tác hoàn thành, ràng vẫn là cảm thấy khó chịu, lại cảm thấy khóc không được, đành phải đưa điện thoại đi động ném tới một bên, phiên ra chính mình đi động xoát vì bác, cùng Lạc Thủy Hà phun mặt vàng.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFullNet.

Chương 2

Bóng đêm dần dần long đi lên, trong thành thị lại đèn đuốc huy hoàng.

Quả nhiên như Trần Noãn suy nghĩ, không lâu Cổ Thanh Thi sẽ trở lại, chính là cho rằng hân hội thất kinh vội vàng gấp trở về, không nghĩ tới người này nhưng lại sấn vẳng bước chậm đi đến trước mặt ràng, không làm để ý hỏi:

“Người vậy mà còn chưa đi, có hay không gấp ta đi động?”

“Thấy.” Trần Noãn trả lời.

Về mặt không có gì to về, nhưng là nghe được kia nhất sát vẫn là rõ ràng nhẹ nhàng thờ ra, mím môi giác vươn tay, khoe mắt có chút bóng ma lại như là mỉm cười, “Người cho ta đi, cảm ơn.”

“Có thể cho người, nhưng là người nói với ta người trong đi động cái kia nữ là ai.” Trần Noãn nghĩ ngang, đương cầm, dù sao chính là lúc này đây.

Cổ Thanh Thi cũng là mảy nhất xoay mình, có chút giật mình, “Người phiên ta đi động?” Ngạch gian dựng thẳng vẫn biểu đạt bản thân không vui.

Trần Noãn hoảng hốt, lại chột dạ nói sạo nói: “Người lại không thiết mật mã, ta tùy tiện nhấn một cái liền mờ a, lại không phải cố ý.”

Cổ Thanh Thi lúc này mày mới trăn ra, lại vươn tay, “Vậy người chạy nhanh cho ta đi, tới rồi, sớm một chút về nhà.”

“Người trả lời ta ta liền cho người.”

Cổ Thanh Thi rất bất đắc dĩ, nhìn ràng mặt lạt, đi qua không nói hai lời cầm lấy ràng trên đầu gối đi động, “Kia đi động của người ta cảm đi.”

Trần Noãn nghĩ rằng, người đem đi đi, vừa khéo ta có thể cho người gọi điện thoại.

“Người đem đi đi.” Nàng một mặt thờ ơ bộ dáng.

Cố Thanh Thi quả nhiên xoay người bước đi.

Trần Noãn ở tại chỗ tĩnh tưởng một lát, đột nhiên cảm thấy không đúng, nàng trong di động có thật nhiều hồ thẹn tiểu bí mật a! Lại chạy nhanh đuổi theo.

“Chờ một chút!”

Cố Thanh Thi xoay người giờ giờ lên mi, “Thế nào...”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe “Đùng” một tiếng, Trần Noãn lại một lần ngã trên mặt đất.

Vốn cái kia chân vừa rồi thương đến, lần này hòn đá nhỏ nhất điểm, lần thứ hai bị thương. Lần này rơi rắn chắc, một chút nước mắt liền xuất ra.

Cố Thanh Thi chạy nhanh ngồi xổm xuống nhìn, “Ai nha, xong rồi, lần này thực sung lên.”

Trần Noãn nghẹn trong hốc mắt nhiệt lệ, hận không thể cho hân phiến cái chi thiên đại xem thường, cũng liền một cái chớp mắt, cũng không biết là nhiều không hay ho, ngược lại cảm thấy, lấy có đến đây.

“Người xem người, ta không phải hỏi người cái điện thoại sao, ta không phải hỏi người trong di động là ai chẳng? Ta không phải thích người sao? Người về phần không, làm hại ta hôm nay đều quăng ngã hai lần, đau chết mất, ta một nữ hài tử từ cũng sẽ không ăn người.” Nói nước mắt liền bắt đầu đi xuống cút.

Vốn xem nàng chân thương Cố Thanh Thi liền phát hoảng, nghe được nàng nói “Thích”, còn có chút ngưng ngừng, hồng lỗ tai, cương hai cái thủ, không biết làm sao. Nghĩ rằng, hiện tại nữ hài tử đều như vậy trực tiếp sao?

“Ai, người đừng khác a, người không đi theo ta không liền sẽ không quăng ngã sao? Ta đều nói cho người đừng đi theo ta a.” Cố Thanh Thi thân bắt tay vào làm, lại không dám giúp nàng lau nước mắt, có chút xấu hổ cùng hoảng loạn.

“Người xem, người còn trách ta, ta đều quăng ngã, người còn trách ta.”

Cố Thanh Thi cảm miệng không nói.

Cuối cùng đứng lên, lưng đưa nàng, loan thất lưng, “Đi lên đi.”

“Làm gì?” Trần Noãn lau quệt nước mắt, tròn tròn mắt không hiểu.

“Lưng người đi bệnh viện.”

“Nga, “ Trần Noãn thế này mới đứng lên, vỗ vỗ trên quần áo bụi, nằm sấp đến hân trên lưng, “Người không phải nói bệnh viện đóng cửa sao?”

“Có khám gấp a.” Cố Thanh Thi thanh âm nói.

“Nga, đối.” Trần Noãn gắt gât đầu.

Đi bệnh viện trên đường, Trần Noãn chính là chân quăng ngã, bị nam thần lưng, cũng không an phận, lại truy vấn nói: “Vậy người nói với ta, kia nữ là gì của người a?”

“...” Cố Thanh Thi không nói.

“Có phải không phải bạn gái?”

“...”

“Có phải không phải? Có phải không phải...” Trần Noãn bắt đầu giống niệm kinh giống nhau lải nhải, Cố Thanh Thi chịu không nổi, mới cấp tốc trả lời:

“Không là.”

Nghe được đáp án kia nhất sát, nàng còn có chút hồi không đi tới, thật lâu sau mới kích động “Nha” một tiếng, lại hỏi: “Vậy người có hay không bạn gái?”

Đã không là bạn gái, kia bắt kể nàng là cái gì đâu!

“Không có.” Có thể là sợ Trần Noãn, Cố Thanh Thi chạy nhanh trả lời.

“Không có a? Kia vừa vặn, người có cần hay không một người bạn gái a?”

Chọn thanh âm, hoàn toàn quên chân đau, tiến đến hân bên tai, vui vẻ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-2

Cố Thanh Thi bị nữ hài tử nhiệt khí phun đến lỗ tai, nhất thời có chút không được tự nhiên.

“Không cần thiết.” Nghiêng đầu, mặt tự nhiên nói.

“Này làm sao có thể! Nam tử hân đại trượng phu, lý nên thành gia lập nghiệp, đầu tiên phải có cái bạn gái, bằng không làm sao người cùng cha mẹ người giao đãi, đối khởi gia gia nãi nãi sao?”

Cố Thanh Thi nhin không được cười ra, lại không trả lời nàng.

Nhân gia không để ý, Trần Noãn cũng cảm thấy mắt mặt, le lười, ngoan ngoan nằm úp sấp.

Cẩn thận ngẫm lại, một ngày suốt hai lần này vận khí cũng là đủ lợi hại.

Treo hạo, trực ban bác sĩ nhìn hai mắt nói thẳng: “Đi chụp cái lưá đảo đi.” “Đùng đùng” bắt đầu viết ra.

Trần Noãn mắt choáng váng, không phải xoay thương sao? Còn muốn chụp phim? Này không là hôm nữa đêm hồ nhân tiền đi?

Còn không chờ Trần Noãn cự tuyệt, Cố Thanh Thi liền cau mày nói: “Ta xem, chính là nuyễn tổ chức tôn thương, xương cốt không có việc gì, không cần chụp hình, trực tiếp cho nàng sát điểm được, khai điểm ăn được là đến nơi.”

Kia bác sĩ ngăn đầu, có chút không vui, “Ta là bác sĩ cũng là người là bác sĩ?”

“Ta cũng vậy bác sĩ.”

“Người là bác sĩ người tới ta đây xem làm chi? Bản thân về nhà nhìn lại, đây là ta đây xem bệnh lưu trình, làm đi thôi?” Đem ra đưa cho hân.

Cố Thanh Thi không có tiếp, “Không cần làm, người khai điểm được là đến nơi.”

Người này không hoàn không chậm, cũng không tức giận, một mặt chính trực đối với kia bác sĩ, một bộ ta liền không làm, người liền khai được biểu cảm. Lâm bác sĩ cũng không thể đuổi nhân, tức giận đến không nói gì, đành phải hô một hội, lại xoay xoay một cái được đan.

Xem cũng không xem bọn hân đưa qua đi, “Bản thân lấy thuốc trở về sát, không cần đến tìm ta.” Trong giọng nói bất mãn thật rõ ràng.

Bị Cố Thanh Thi đỡ đi lấy được trên đường, Trần Noãn nhin không được nói: “Đến cùng là bác sĩ, hạo có dừng khi a! Ta thông thường liền túng cầm ra kiểm tra đi! Nếu không là người, của ta trắng bóng bạc liền tát nước a! Hiện tại CT* hạo đất tiền nói!”

(ps: ai biết CT nghĩa là gì ko, t tìm tài liệu mà không biết???)

“Người này y thuật không được, điểm ấy thương đều nhìn không ra đến, sớm biết rằng trực tiếp đi tiệm thuốc cho người lấy thuốc.” Cổ Thanh Thi nói.

Trần Noãn giương miệng, nói không nên lời nói, người nọ là thực cảm thấy nhân y thuật không tốt?

“Vậy người xem chân của ta phòng chừng còn muốn thương thật nhiều tiền, nếu không ta về sau tìm người bồi thuốc a?” Trần Noãn đương nhiên hội thuận can đi, nàng cũng không tính toán nói cho hắn biết tiểu bệnh viện ngoắc ngoắc vòng vòng.

Cổ Thanh Thi nghĩ nghĩ, nói “Có thể.”

“Kia người theo ta nói người ở đâu đi làm đâu?” Đương nhiên không là Trần Noãn trí nhớ không tốt, mà là đại học tần đó sợ ngộ sau, Cổ Thanh Thi quả thật sẽ không tại kia cái bệnh viện xuất hiện quá.

Cổ Thanh Thi thế này mới cảm thấy phía sau lưng có chút lạnh cả người, nghĩ đến phía trước bị theo dõi sự kiện, hẳn chân chờ.

“Ai nha, ta cam đoan sẽ không làm nhiều người đi làm, ta liền là muốn tìm cái tin được bác sĩ, người xem ta đây quán tính xoay chân, lại ngộ cho tới hôm nay này lang băm ta làm sao bây giờ a? Người nói đúng không là?”

Cổ Thanh Thi cảm thấy có đạo lý, thế này mới nói cho nàng bệnh viện tên.

Cầm được người ở hành lang bệnh viện bên trong, giúp nàng lau mắt cả chân, thế này mới chuẩn bị trở về.

Trần Noãn là hạ quyết tâm, Cổ Thanh Thi nhất định sẽ đưa của nàng, ai biết bởi vì nói cho Lạc Thủy Hà nàng té ngã chuyện, nha đầu kia không nói hai lời, giả bán thân xa hoa tọa kỵ liền chạy đi lại.

Đứng ở cửa bệnh viện mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nàng không cam lòng.

“Hi, soái ca? Có bạn gái sao?” Buổi tối khuya giá gió siêu, tóc dài bay lên, nhất kiện hồng áo bành tô, xứng với đó thắm môi phi một cái hôn, Cổ Thanh Thi sinh sôi lại về sau một bước.

Trần Noãn phiên cái đại xem thường, “Thủy Thủy đừng nháo, hẳn là của ta!”

Lạc Thủy Hà đem kính râm theo trên mặt bắt đến, khoe môi câu cười, “Bảo bối, hẳn là của người, nàng bạn gái là của ta.”

“Ác hản.” Trần Noãn phối hợp một cái đầu nới da gà động tác, Cổ Thanh Thi đỏ thật sự run lên một chút.

“Ta nói xử nha đầu, người này chân một năm xoay số lần sợ là so ba trăm sáu mươi lăm ngày còn nhiều hơn đi?” Xoay người xem xem nàng kia thùng giống bánh bao giống nhau mắt cả chân.

“Được rồi, chúng ta mau trở về đi thôi, đau chết mắt đều.” Trần Noãn thúc giục nói.

“Soái ca, muốn ta đưa người về nhà sao?” Lạc Thủy Hà hỏi.

“Không cần, nhà của ta ngay tại phụ cận.” Cổ Thanh Thi chạy nhanh nói.

Trần Noãn cùng hắn nói lời cảm tạ hoàn, đều đi đến trên xe lại đột nhiên nhớ tới, chạy nhanh mở ra túi xách, đem Cổ Thanh Thi đi động lấy ra đưa cho đang muốn xoay người hắn.

“Đi động của người! Cổ Thanh Thi! Người phải chờ ta a ——” âm cuối bị gió thổi mờ hồ không rõ, tiêu tán ở thành thị đèn đuốc sáng trưng ban đêm.

Cổ Thanh Thi nhìn xem kia dương trần mà đi đuổi xe, bắt đặc dĩ lắc đầu cười cười.

“Ai, người đó a?” Ở trên xe, Lạc Thủy Hà thế này mới chau chau mày, một mặt trêu tức hỏi Trần Noãn, “Thông đồng tăn soái ca?”

“Đó là!” Trần Noãn vui rạo rạo trả lời.

“Bảo bối, người như vậy trông mặt mà bắt hình dong nhưng là không đúng ngao? Phải biết rằng, phẩm là soái ca đều là hoa không tước, kiêu ngạo thật, sao có thể sùng người đâu? Xem xem chúng ta gia phạm phạm, đó là lấy thể vị cương, tam tông tứ đức, cho nên diện mạo này ngoại ý có thể ăn sao? Huống hồ người thông đồng nhiều như vậy, ăn được tới sao?” Lạc Thủy Hà tận tình khuyên nhủ khuyên nhủ.

“Người đây lại không hiểu! Thích chung diện chi tâm nhân đều có chi! Huống hồ làm sao người có thể trông mặt mà bắt hình dong, như thế nào soái ca liền nhân phẩm không tốt? Nhà các người phạm phạm nhập không xong bán cục cứng mất! Huống hồ, cũng đẹp mắt nhân dãi ở cùng nhau tâm tình đều sẽ biến hảo, tâm tình biến hảo, nhân cũng sẽ biến mĩ, ta có hay không đẹp hơn?” Nói xong liền vui rạo rục đem mặt thần cấp Lạc Thủy Hà.

“Đẹp đẹp mĩ! Đẹp hơn!” Lạc Thủy Hà buồn cười liếc nhìn nàng một cái, lắc đầu.

“Huống hồ! Bán cục cứng là hảo sắc cũng không phải hoa tâm! Nói ta cảm thấy ta tâm động ~”

“Ai? Da mặt dày như vậy, then thùng gì? Vừa rồi vị kia? Động tâm? Đến thật sự?” Lạc Thủy Hà có chút giật mình, du hí nhân gian không dính một mảnh lá xanh trần Tiểu Noãn cũng bị thu phục?

Trần Noãn người này hoàn toàn đem hảo sắc mẽ muội biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, có thể vì chụp một trương mĩ thiếu niên đồ ngồi thủ mấy mấy giờ, có thể vì thông đồng một cái soái ca có thể ở tiệm net tổ đội khai hắc, cũng có thể da mặt dày trực tiếp đưa tay muốn liên hệ phương thức, cho nên nàng hoàn toàn có thể cùng Cổ Thanh Thi mấy mấy giờ. Nhưng là như thế vô cùng nhuần nhuyễn cũng là vạn năm độc thân câu, câu nói kia nói như thế nào? Ta ước người tới khách sạn vị đánh bài, ta muốn người liên hệ phương thức vì giao bằng hữu, đúng, Trần Noãn chính là người như thế.

Làm này đó soái ca cùng nàng thành bằng hữu sau, sẽ phát hiện, nàng cái gọi là thông đồng hằng ngày biểu hiện chính là, XX phát trương suất đồ đi lại, ta cần đối ảnh bán thân,XX mĩ đồ đến một trương, gần nhất cần gột rửa mặt. Đúng vậy, nàng không chút nào che lấp biểu hiện đối soái ca mĩ nhan tán thưởng, thậm chí đem bọn họ giới thiệu cho bạn của tự mình, hoặc là trên đường nhìn đến mỹ nữ, tác hợp bọn họ cùng gì một cái nàng cảm thấy thích hợp nhân, bán thân lại không hề không an phận chỉ tướng, cuối cùng thường thường làm soái ca có chút thất lạc.

Lạc Thủy Hà từng nói, nàng người như thế, muốn đuổi theo ai dễ như trở bàn tay, nhưng là thường thường nàng ai cũng không truy.

Lại nhắc đến, Trần Noãn có chút thất bại, nàng trên tay soái ca một món lớn, tùy tiện đều có thể cấp Lạc Thủy Hà giới thiệu, bao gồm chính nàng dựa vào một trương mặt, cũng có một món lớn soái ca đến truy, nhưng là nàng cự nhiên tuyên Quách Vĩ Phạm này diện mạo thường thường lại thể nở rộ nhân. Trần Noãn không có kỹ thị nhân ý tử, cảm thấy hẳn đối Lạc Thủy Hà hảo, kia cũng rất thỏa mãn, chính là có chút tiểu tức nuối, dù sao cao phú suất hẳn chỉ chiếm cao, mặt khác hai cái không dính dáng a!

“Ai nha, chính là lần trước ta rơi vô cùng thể thăm giúp ta bồi thuốc kia thầy thuốc!” Trần Noãn nhìn không được đó mặt nói.

Lạc Thủy Hà suy nghĩ một chút, gật gật đầu, “Nga, cái kia a? Ta có ấn tượng, lão ôn nhu, đúng không? Người trở về còn giống như hảo sắc một trận?”

“Đúng vậy ~ thật sự rất ôn nhu, hẳn hôm nay còn lưng ta đi bệnh viện ~”

“Đừng phiêu! Của ta xe một hồi phi đi lên, nguyên lai người thích loại này nga? Ôn nhu hình?”

“Nói không đến, hôm nay hẳn cười thời điểm, ta liền cảm giác, xong rồi, ta cứu không được bán thân!”+

“Sát lau nước miếng đi, chúc người thành công!”

“Người tránh ra! Nào có nước miếng!”

Một chuỗi tiếng cười, mang ra đầu hạ móng lưng.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

Trần Noãn cùng Lạc Thủy Hà là đại học bạn cùng phòng. Lạc Thủy Hà ba ba là song thành bản địa nhất nỗi danh xí nghiệp gia, cho nên nàng chính là danh xứng với thực phú nhị đại bạch phú nữ, mỗi ngày cuộc sống liền là nghỉ tới đi nhà mình xí nghiệp vẫn phòng tọa tọa, nghỉ không ra chính là thương trường, mĩ dung cùng du lịch. Làm độc nữ, sinh hoạt của nàng thật thích ý.

Trần Noãn cũng từng tò mò, độc nữ như định muốn học quản lý, bằng không xí nghiệp ai tới kê thừa? Lạc Thủy Hà nói, bà nàng biết nàng không thích, cũng tương tốt lắm đối sách, thì phải là tìm cái nguyện ý ở rể lại nguyện ý đối nàng tốt con rể, điểm này cùng Lạc Thủy Hà không mưu mô hợp. Cho nên Lạc Thủy Hà đối Quách Vĩ Phạm siêu cấp vừa lòng, trong nhà thông thường, diện mạo thông thường cho nên sẽ không hoa tâm, lại đối nàng tốt.

Bởi vì quan hệ hảo, tốt nghiệp sau Trần Noãn tự nhiên mà vậy chuyển vào Lạc Thủy Hà nhà trọ, bắt đầu ở chung cuộc sống.

Trần Noãn một giấc ngủ tỉnh, phát hiện áp đến kia chi bị thương chân, lại ma lại đau, cần rằng phiên đứng dậy, gặt gặt.

Đột nhiên nhớ tới, chân thành như vậy, còn chưa có cấp báo bán xin phép, lại chạy nhanh dựng đến bên giường đi động, lục ra đến. Trần Noãn học là lịch sử, tốt nghiệp sau ở một nhà lễ thời điểm làm nhân viên cửa hàng. Kìa điểm địa lý vị trí góc thiên, ở một cái sau hạng, chung quanh cũng đều là làm lễ thời sinh ý. Thâm hạng phong cách cổ xưa, cong cong vòng vòng, trang hoàng thiết kế cực phủ cổ vận, lại mang theo chút niên đại cảm, liền phóng phát thật sự đặt mình trong lịch sử bên trong. Trần Noãn lao bản Thi Nhã Thừa không đến ba mươi tuổi, nhà này điểm là hẳn từ phụ thân trên tay kế tiếp, làm khảo cổ nhậ đại, bình thường tự nhiên không ở trong điểm, trèo dèo lội suối cũng không biết đi đâu cái cầu cầu vòng vòng. Sợ tóc dài, ánh mắt thâm thúy quốc thước còn mang theo mắt thâm quầng, nói thiếu, ngón tay linh hoạt thon dài, vừa thấy chính là học bá cấp lịch sử trạch. Sợ đi linh hoạt là vì Trần Noãn tận mắt thấy hẳn dùng cấp kia tính tế ngón tay phiên phiên vòng vòng đem một cái ngọc trăm sửa có một phong cách riêng, làm đẹp phụ tùng che đi vết rách, mà như là ngay từ đầu liền tương ở mặt trên thông thường, không thể không sùng bái a!

Vừa vận Thi Nhã Thừa ở trong tiệm, bởi vì gần nhất bọn họ hiệp hội không có khảo cổ xuất hành kế hoạch. Thi Nhã Thừa tương đối đầu có nói, nói xin phép không hỏi nguyên nhân liền chuẩn, nhưng nếu hẳn không ở, điểm trường khó chơi độ làm Trần Noãn muốn đem cách ngayệt đi cho nàng đánh ra đến, nói thật, hẳn đến trung niên liền nhất định sẽ thời mẫn kinh sao? Khắc nghiệt, không thông tình đạt lý này đó đặc điểm đều nhất định phải chiếm toàn sao?

Thành hoàn giả, vốn định ngã đầu ngủ tiếp, lại đột nhiên nhìn đến bên giường ngăn tù thượng ném thuốc nước, ánh mắt nhanh như chớp chuyển một vòng, rốt cục vẫn là dựng đến bên giường quái tượng chống hư chân tính toán rửa mặt xuất môn.

Cổ Thanh Thi sáng sớm vừa lệ thường kiểm tra hoàn bệnh nhân, ngồi vào văn phòng bệnh đan còn chưa có xem xong, đi động liền vang lên. Nhìn đến “Tiểu Noãn” hai chữ hẳn trọn tròn mắt, thật lâu sau mới hiểu ra đến phòng chừng là ngày hôm qua kia nữ oa bản thân tổn đi vào. Một chút cảm thấy ánh mắt mạo hắc tính, cực không tình nguyện tiếp lên.

“Uy?”

“Cổ y sinh, nữ hảo, ta là Trần Noãn.” Bên kia thanh âm giống như ở bên ngoài, cuốn ồn ào dất nháy nhót.

“Uh, có chuyện gì không?” Cổ Thanh Thi từ từ nhắm hai mắt, thật sự không đánh lòng hỏi ra một câu này.

“Người ngày hôm qua nói, ta về sau chân bị thương, đều có thể đi tìm người đúng không? Ta hôm nay tới tìm người bôi thuốc a?”

“Ngày hôm qua không là cho người mua được sao? Bản thân lau đem thuốc mỡ dán lên thì tốt rồi.”

“Ta còn là lo lắng a, thật vất vả gặp được một cái có thể tin nhiệm bác sĩ, ta muốn là bản thân không cẩn thận ra cái gì sai lầm, kia này chân liền xong rồi...”

“Một cái xoay thương thôi, sẽ không có chuyện gì.”

“Nhưng là ta hiện tại đều đến các người cửa bệnh viện, người cũng không thể làm cho ta lại trở về đi?”

Cổ Thanh Thi cấp tốc đẩy ra cửa chớp, quả nhiên nhìn đến rằng một người đứng ở bệnh viện suối phun nơi đó chính bốn phía nhìn quanh.

“Vậy được rồi, người đứng nơi đó đừng nhúc nhích, ta tới tìm người.”

Cổ Thanh Thi thật sự không hiểu, trật chân bị thương, kêu đau còn tới chỗ chạy, cũng là bội phục, hiện tại tiểu cô nương đều như vậy yếu ớt sao? Được đều sẽ không thương?

Xem Cổ Thanh Thi xa xa đi tới, Trần Noãn cười hi hi ở tại chỗ điên điên chân.

“Làm sao người tới được?” Cổ Thanh Thi xem xem nàng chân, còn thũng lảo đại.

“Ta đánh xe.” Trần Noãn trả lời.

Đỡ nàng đi hai bước, xem nàng thật sự có sức, Cổ Thanh Thi đành phải ngồi xổm xuống đi, “Quên đi, đi lên đi, ta cổng người đi lên, ta văn phòng ở năm tầng.”

Trần Noãn phi thường vui đi đến hẳn trên lưng.

Chính là dọc theo đường đi phá lệ làm cho người ta chú ý, tiểu hộ sĩ mặc dù không nói cái gì, nhưng tầm mắt một đường tương tùy.

Cổ Thanh Thi đem Trần Noãn đặt ở trực tiếp đặt ở bản thân văn phòng ghế tựa.

Trần Noãn chính vội vàng nhìn nhìn của hẳn từ nhân địa bản đầu. Bệnh viện lớn chính là không giống với a, nơi nơi đều tràn ngập tiền hương vị!

“Người thích dưỡng nhiều thịt a?” Trần Noãn xem cửa sổ, trên sàn một loạt xếp nhiều thịt thực vật.

“Nga, hảo dưỡng.” Cổ Thanh Thi gặt đầu, đang ở lấy cái nhíp thuốc nước.

“Cổ y sinh!” Một cái tiểu hộ sĩ từ bên ngoài chạy vào, cầm trong tay một cái siêu, trên mặt che kín khăn trương, “Ta... Ta cho người thêm điểm thủy?”

Trần Noãn nghiêng đầu, nhìn về phía Cổ Thanh Thi mặt sau tùy tính môn, quả nhiên thật nhiều đầu...

Cổ Thanh Thi nhưng là hồn nhiên bất giác, lấy quá bản thân cái cốc đưa qua đi, “Nga, cảm ơn, bất quá ta chỗ này có bình nước, lần sau không cần chạy xa như vậy.”

Tiểu hộ sĩ đầu bắt tay vào làm, chiến méo mồm bổ thêm bản chén nước, liền đỏ mặt chạy đi, Cổ Thanh Thi còn nói thầm một câu, “Không thêm nữa a...”

Một trận loạn thất bát tao tiếng bước chân, Trần Noãn nghẹn suy nghĩ cười.

Cổ Thanh Thi nhớ tới cái gì, lại giúp Trần Noãn rót một chén nước, đưa qua thời điểm vừa vận thấy nàng phiên loạn thất bát tao ảnh chụp, nhủu mảy, lại quay đầu làm thuốc nước đi.

“Người mang thuốc mỡ sao?” Cổ Thanh Thi một bên đem bông vải phao tiến thuốc nước bên trong, một bên hỏi.

“Không có.” Trần Noãn thành thật trả lời.

Cổ Thanh Thi cũng không nói cái gì, trực tiếp kêu hộ sĩ, “Tiểu triệu, người giúp ta đi hiệu thuốc lấy điểm được.”

Đang ở giúp Trần Noãn tiêu độc hóa úr, đột nhiên tiến đến một cái mặc áo dài trắng mang tờ vàng khuônng mắt kính bác sĩ, “Ài? Tiểu mỹ nữ, ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3-2: (tt)

Trần Noãn chạy nhanh thân cận tự giới thiệu, “Nhĩ hảo, đại soái ca, ta gọi Trần Noãn.”

Cổ Thanh Thi quay đầu xem liếc mắt một cái, nói: “Bệnh nhân.”

“Nhĩ hảo, ta là Tạ Bản Sam.” Tạ Bản Sam cấp tốc treo lên bản thân chiêu bài mỉm cười, lộ ra bát cái răng, ánh mắt phóng điện, cũng thân ra chính mình tay, nhẹ nhàng cầm Trần Noãn ngón tay.

“Bệnh nhân gì cần ở khu nội trú văn phòng trị liệu nga?” Tạ Bản Sam đối với Cổ Thanh Thi nhưu mảy chế nhạo nói.

Cổ Thanh Thi nghĩ nghĩ không trả lời, tiếp tục giúp nàng sát chân thương.

“Tiểu Noãn Noãn, nói cho ca ca, người theo chúng ta Cổ y sinh cái gì quan hệ a?” Tạ Bản Sam gấp Cổ Thanh Thi không quan tâm hẳn, lại chạy nhanh tiến đến Trần Noãn bên người hỏi, hẳn tới nơi này là mang theo phần đồng mỹ nữ tha thiết kỳ vọng!

Trần Noãn nháy mắt mấy cái, đáng thương hề hề xem liếc mắt một cái Cổ Thanh Thi, nói: “Ta không dám nói...”

“Này có cái gì không dám nói! Người nói! Ca với người chỗ dựa! Ta cùng Cổ Thanh Tri kia nhưng là nhận thức mười mấy năm! Đừng sợ hãi!” Tạ Bản Sam vỗ bộ ngực liền bắt đầu cam đoan.

Cổ Thanh Thi đứng lên bắt đầu dĩ cười cười, “Không phải là cái bệnh nhân sao?”

“Bệnh nhân này có thể giống nhau sao? Đây chính là ngồi ở văn phòng nhường Cổ y sinh tiến hành đặc thù dài ngộ bệnh nhân tốt sao?” Tạ Bản Sam ôm cánh tay, liếc liếc ngón tay.

Cố Thanh Trì hé miệng ba chính muốn trả lời, đột nhiên một cái tiểu hộ sĩ vội vàng xông tới, “Cổ y sinh! giường số 7 bệnh nhân có tình huống, người mau đi xem một chút!”

Cố Thanh Trì chỉ còn kịp cấp Tạ Bản Sam nói: “Người giúp nâng sẽ đem chân thương phu nhất phu.” Liền chạy nhanh chạy đi ra ngoài.

Trần Noãn cùng Tạ Bản Sam hai mặt nhìn nhau.

“Tiểu cô nương, nói thực ra, người là người theo đuổi đi?” Tạ Bản Sam một bên giúp nâng xử lý chân thương, một bên trong nháy mắt hỏi.

Trần Noãn uống miếng nước nhìn qua, “Người đây đều đã nhìn ra a? Cao!”

“Ha ha ha, này toàn bộ bệnh viện tiểu hộ sĩ đều đối hần cảm thấy hứng thú, rất rõ ràng.”

Trần Noãn che miệng cười.

“Bất quá, ta liền kì quái, người xem, ta cũng vậy sao cả đi? Thế nào đại gia chế phục không cũng chỉ không Cố Thanh Trì loại này mắt mù ai cũng nhìn không thấy nhân? Không là ta nói, người này trì độn thật, từ nhỏ làm học bá làm choáng váng. Bất quá, người cũng thật năng lực a? Vừa ra tay an vị văn phòng. Nói người nhận thức hần đã bao lâu.”

Trần Noãn nghĩ nghĩ nói: “Hai ngày.”

Tạ Bản Sam thủ run lên áp đảo của nâng mắt cá chân, “A” hét thảm một tiếng.

“Người một điểm cũng không ôn nhu a! Khó trách đều thích Cố Thanh Trì a!” Trần Noãn kêu lên.

“Ai! Sai lầm sai lầm!”

Trần Noãn nhưng là nghiêm cần đoan trang khôi hần, chống cằm nói: “Uh, đại chúng thẩm mỹ vẫn là tương đối nhất trí.”

Tạ Bản Sam thật lâu sau mới hiểu ra ra những lời này ý tứ, khi đó Trần Noãn đều có thể leo tường đỡ ngồi.

Tạ Bản Sam đứng lên đầu đầu quần áo, đang muốn đi ra ngoài, Trần Noãn chạy nhanh giữ chặt hần, “Vị này ca ca, người cùng Cố Thanh Trì nhận thức thật lâu sao?”

“Uh, tiểu học đến bây giờ.”

“Kia người xem, có thể hay không...” Trần Noãn cần cái miệng nhỏ nhắn môi cười.

“Muốn ta giúp người cũng có thể a... Người nói cho ta cái gì ưu việt?” Tạ Bản Sam ôm cánh tay cười nói.

“Ai, cứu người một mạng trắng tạo thất cấp phủ đồ a, này không là tốt lắm chuyện sao? Muốn cái gì thù lao?... Kia ta giúp người giới thiệu bạn gái?” Nói đến mặt sau nhần tình sáng lên, nịnh bợ nói.

“Không cần thiết...” Tạ Bản Sam cảm thấy thái dương đập thành thịch.

Trần Noãn xem liếc mắt một cái ngoài cửa sổ, chạy nhanh nói: “Vậy người phù ta đi bên ngoài đi dạo, nơi này rất buồn, tiểu độc thủy hương vị hảo khó nghe.”

Đỡ nâng lại chuyển dời đến trong hoa viên, tựa vào suối phun bên cạnh ao thượng.

“Nho nhai đại ca, người thích ăn cái gì vậy a? Ta trụ bên kia có một nhai bữa sáng làm đặc biệt hảo, cái kia phổ mại chân giò hun khói bánh mì ta mỗi ngày đều phải ăn hai cái, còn có cái kia nguyên vị trà sữa, đều là tươi mới sữa...”

Trần Noãn đã nghĩ dùng viên đạn bọc đường tìm cách nói, còn chưa nói hoàn, đã bị Tạ Bản Sam nâng tay ngăn cản, “Ai, ta là Bản Sam, trước đem tên gọi đúng, ta đối ăn hứng thú không lớn, hơn nữa ta cùng Cố Thanh Trì mười mấy năm hảo bạn hữu a, cũng không thể gặp lại quên nghĩa, nhanh như vậy liền phản bội hần, ta là cái có nguyên tắc nhân.” Đầu đầu quần áo, một bộ nghiêm trang.

Trần Noãn chưa từ bỏ ý định nháy nháy mắt, “Điều này sao kêu phản bội đâu? Giải quyết hảo bạn hữu nhân sinh đại sự, này chẳng lẽ không đúng trợ giúp hần?”

“Cảm tình việc này không được chính hần định đoạt sao? Ta làm sao có thể giúp người tác tặc.” Chính nghĩa lắm nhien.

“Không được, người giúp ta, người...” Trần Noãn nói xong liền điên chân đi kéo hần.

“Trần Noãn!” Cố Thanh Trì này một tiếng sợ tới mức nâng tươi cười đều nhanh cứng ngắc đến trên mặt, xa xa nhìn hần đi tới, không hiểu “A” một tiếng.

“Người không là chân không tốt sao? Còn chạy loạn khắp nơi, giúp người cảm được sẽ không gặp người.” Cố Thanh Trì trên mặt không có gì tò vè, nhưng ánh mắt nói cho đại gia, hần không thoải mái.

Tạ Bản Sam lui về phía sau một bước, ôm cánh tay sờ sờ cái mũi cười.

“Ta cảm thấy có chút buồn... Xuất ra đi dạo...” Trần Noãn giải thích nói, nhưng là hiển nhiên có chút không lo lắng.

Cố Thanh Trì vươn một cái cánh tay cho nâng, “Trước đi lên uống thuốc đi.”

Trần Noãn chạy nhanh đáp thượng cánh tay, đi theo đi trở về.

“Tạ y sinh rất tuần tú đi?”

Cố Thanh Trì một câu này nhượng Trần Noãn có chút không hiểu, nhưng là rất mau trở lại nói: “Uh, rất suất.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Trần Noãn lại nhớ tới Cố Thanh Trì văn phòng, lần này tiểu hộ sĩ nhóm ánh mắt càng trực tiếp, Trần Noãn trực tiếp da mặt dầy đến ngẩng đầu ưỡn ngực vô cùng tự hào đứng lên, tức giận đến các nâng ở thấp kém đem được đan đều phải khấp rất, xa xa nghe được có người kêu “Ai u người đừng khấp tay của ta”.

“Của người chân cần tỉnh dương, không cần chạy loạn.” Cố Thanh Trì phù nâng ngồi vào ghế tựa, lại động thủ giúp nâng chụp viên thuốc.

“A... Rõ ràng phiền a...” Thấy rõ ràng phiền, Trần Noãn liền cảm thấy miệng phẩm cay đắng, cảm giác kia rất đáng sợ.

“Uh, rõ ràng phiền, không thích a?” Dem viên thuốc phóng tới nâng bên cạnh, lại đi đổ nước.

“Rất khổ, nuốt không đi xuống...” Trần Noãn tỏ vẻ rất khó khăn.

“Bài nát ăn, hiệu quả hảo, lại không đi có thể áp thành mặt.” Dem thủy phóng tới trên bàn, khoe môi mang cười.

Trần Noãn nhìn hần một mặt trời tức, còn cảm thấy gấp quý giống nhau, nguyên lai hần cũng là hội đùa a?

Cố Thanh Trì lại mở ra trên bàn được hợp, xuất ra bên trong thuốc mỡ, thẳng ngồi xổm xuống, đem ca nâng ống quần kéo đi, lại đem thuốc mỡ dụng đến mặt trên, dùng miên ký nhẹ nhàng đồ khai.

Trần Noãn cảm thấy, năng nhất định chính là thích hần đối đãi bệnh nhân thời điểm ôn nhu cần thận bộ đáng, cho nên càng không thể vấn hời, nâng còn nhớ rõ một năm trước, hần tính tế giúp nâng thổi đầu gối, ánh mắt nhu làm cho nâng tìm đập đều bất quý tặc.

“Ta muốn hay không nằm viện a?” Trần Noãn thỉnh linh không chịu đầu óc không chế mở miệng.

Cố Thanh Trì nhưng là một bộ nghiêm trang trả lời: “Không cần, người không cần lộn xộn, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày là có thể đi lại, hoàn toàn khôi phục khẳng định là muốn một điểm thời gian, hơn nữa người là tập quán tính uy chân, phỏng chừng còn chưa kịp khôi phục sẽ lại thương càng thêm thương.”

“Vậy được rồi...” Trần Noãn ghé vào trên mép bàn, lấy tay vuốt trên bàn kia bòn thực vật dây thật.

Đồ tốt lắm được, Cổ Thanh Thi có cẩn thận mà giúp nâng đem ống quần xuống đi, thế này mới đứng lên, “Đồ được đã tốt lắm, người mau đưa bạch phiến ăn, thủy hửn là không nóng.”

“Làm cho ta giảm xóc một hồi, làm chuẩn bị tâm lý.” Trần Noãn cau mày, đem nắp vung li viên thuốc điên điên đi.

“Uống thuốc còn muốn làm chuẩn bị tâm lý? Người một hồi là đưa người đánh xe vẫn là thế nào trở về?” Một bên thu thập y dùng khí giới bàn, một bên hỏi.

Vừa nghe muốn nhường nàng trở về, Trần Noãn chạy nhanh ngồi dậy, “A, đừng nóng vội, ta hỏi thăm ta bằng hữu, xem nàng có thể hay không.”

Sờ ra đi động, trang mộ tác dụng bằng hữu phát vi tín, kỳ thực cũng liền hoa nhìn hai hạ. Một lát sau, làm bộ tiếc nuối nói: “A, ta bằng hữu nói nàng lúc không rảnh, buổi chiều tới đón ta, ta có thể ở người nơi này nhiều ngày một hồi sao? Ta cam đoan không quấy rầy người công tác!”

Cổ Thanh Thi chính lấy nước sôi long đầu, ngón tay đặt ở dòng nước hạ vọt hướng, quay đầu, mây nhẹ nhàng mà nhũ lên, khoe môi mang theo nhợt nhạt độ cong. “Nga, như vậy a? Vậy người liền tại đây đợi đi.”

“Cố y sinh a... Người thực không lo lắng tìm cái bạn gái sao?” Trần Noãn ngờ ngạc nhìn hấn, người này thần thái rất mê người.

Cổ Thanh Thi lấy khăn giấy thủ củi xuống, quay lưng lại, “Không lo lắng.” Trả lời rõ ràng.

“Rất tiếc nuôi...” Trần Noãn lắc đầu.

“Ta buổi chiều có cái giải phẫu, chính người ở trong này không cần lộn xộn.”

Cổ Thanh Thi xem nàng vẽ mặt đau khổ miễn cưỡng nẩy mồm to thủy đem viên thuốc nuốt xuống đi, mới đi lại đỡ nàng đến một bên trên sofa, “Người ngồi bên này.”

Trần Noãn nháy đi qua, gật gật đầu, lại hỏi: “Ta đây đi toilet làm sao bây giờ... Giữa trưa ăn cơm làm sao bây giờ...”

Cổ Thanh Thi chính xem bệnh lịch đơn, ngừng đầu hỏi cau mày biểu cảm có chút gian nan, “Ta cảm thấy đi toilet cùng ăn cơm có thể không cần cùng nhau nói...”

“Ha ha ha.” Trần Noãn ngượng ngừng che miệng cười.

“Đi toilet, ta cho người kêu hộ sĩ, ăn cơm ta giữa trưa mang người đi nhà ăn.”

“Được rồi! Cám ơn Cố y sinh!”

Trần Noãn vẫn là có dự kiến trước, xuất môn thời điểm mang theo nẹp điện báo, lúc này có thể không kiêng nể gì ngoại di động. Mặc dù có đi động có thể cho nàng cho hết thời gian, nàng lại ngược lại càng muốn thưởng thức Cổ Thanh Thi.

“Cố y sinh, trong nhà người liền người một cái sao? Mẹ người có người tốt như vậy con trai nhất định thật tự hào.”

Cổ Thanh Thi lạng lẽ đó lỗ tai, ngừng đầu bắt đầu đi xem nàng, “Người cũng là mẹ người hảo nữ nhi, tốt lắm, người mau ngoại di động, ta xem bệnh đơn, a, nhà của ta chỉ một mình ta.”

Trần Noãn cảm động đi động màn hình, híp mắt cười.

Cổ Thanh Thi lại đi ra ngoài thời điểm Trần Noãn mới cảm thấy nhảm chán, một người oa ở trên sofa, vì bác này sinh cái mới đến không có thời sự, bình thường não nhiệt vi tín lúc này cũng cùng cảm giống nhau, nhảm chán đem trò chơi mờ ra lại tắt đi, rốt cục một chân đứng lên, khiêu nhảy muốn đi hành lang hoảng hoảng lên một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2: (tt)

“Ai ai, người này chân không cần lộn xộn.” Ai biết ở cửa gặp được một cái hộ sĩ, trực tiếp đem nàng một cái xoay người lại nhớ tới trên sofa.

“Ta nghĩ đi ra ngoài đi dạo.”

Này hộ sĩ đem kiểm tra báo cáo phóng tới Cổ Thanh Thi trên bàn, quay đầu xem Trần Noãn, “Người cùng Cố y sinh cái gì quan hệ a?” Trên mặt một mặt thần bí.

Trần Noãn cũng ra vẻ thần bí híp mắt cười, “Người đoán.”

Này hộ sĩ hiển nhiên chẳng phải thật cảm thấy hứng thú lắc đầu cười, “Không đoán.” Nói xong liền muốn đi ra ngoài, “Cố y sinh một hồi trở về, người nói với hấn một tiếng, kiểm tra kết quả ta để ở đầu, đúng rồi, còn có của người chân, vẫn là không cần lộn xộn hảo.”

Trần Noãn tròn tròn mắt gật gật đầu, còn có chút kinh ngạc.

“Cố y sinh ở sao?” Kìa hộ sĩ vừa đi tới cửa, Trần Noãn chợt nghe đến quen thuộc thanh âm.

“Không ở.”

Nói xong Tạ Bản Sam đã đứng ở Trần Noãn trước mặt, “Đ? Người còn ở nơi này?”

“Đúng vậy, ta còn ở nơi này.” Trần Noãn gật gật đầu.

“Uh, ần, quả thật cao thủ, truyền thụ hạ?” Tạ Bản Sam nói xong ngồi xuống, chọn lông mày lại, một bộ chăm chú lắng nghe bộ dáng.

“Không dám nhận không dám nhận, da mặt dày thôi.” Trần Noãn làm bộ khiêm tốn khoát tay.

Tạ Bản Sam chống cằm, như có đôi chiêu gật gật đầu, “Bất quá, đối đãi Cổ Thanh Thi người như thế, như thế một cái có thể làm biện pháp.”

“Cổ Thanh Thi là dạng người gì a?” Trần Noãn chạy nhanh ánh mắt loang loáng hỏi.

“Ai, người đừng tưởng lừa ta nói.” Tạ Bản Sam cười lui về phía sau.

“Không là lừa người nói! Ta là thật sự đang hỏi người nói.”

Tạ Bản Sam thái dương hắc tuyến.

“Người này tính cách nhưng là phù hợp của ta khẩu vị, đáng tiếc không là của ta đồ ăn.” Tạ Bản Sam chống cằm đánh giá Trần Noãn, cũng tiếc nuôi câu môi lắc đầu, to vầng khuôn mặt kính mặc dù nhĩ nhận nhưng cũng che không được khoe mặt trần ra tùy ý sáng rọi.

“Không thể tiếc không thể tiếc, người cũng không phải bàn cục cục com.” Trần Noãn gật gật đầu.

“Ha ha ha, kia xem ở ngưu tâm ngưu, mĩ tâm mĩ phẩm thượng, không ra bán bằng hữu trụ cột thượng, ta cho người điểm đề nghị?”

“Nói một chút giăng!” Trần Noãn kích động vỗ tay.

“Uh, đối đãi Thanh Thi, nhất định phải trực tiếp, quan co lòng vòng, ám chỉ, làm nổi bật này đó thủ đoạn ở trên người hấn tuyệt đối ngoạn hoàn, bởi vì hấn hoàn toàn không hiểu a ~ phương pháp tốt nhất chính là đơn giản thô bạo!”

“Ta đây muốn mỗi ngày thả lộ một trăm lần sao?”

“Ngạch... Ta phỏng chừng người sẽ bị dọa từ hấn...”

Giữa trưa đi theo Cổ Thanh Thi đi bệnh viện nhà ăn ăn cơm, bị đỡ nhảy dựng nhảy dựng cùng ăn thính, phá lệ làm cho người ta chú ý.

Có dừng cảm tiểu hộ sĩ tiến lên ngồi ngạo cười, “Cố y sinh, người ăn cái gì, ta giúp người đánh cơm, người xem người này không có phương tiện...”

“Cám ơn, không cần, chúng ta hai người, ta bàn thân đến là tốt rồi.” Cổ Thanh Thi cười cự tuyệt.

Ngồi ở kia cảm thụ được người chung quanh cố ý vô tình ánh mắt, Trần Noãn cắn chiếc dưa nhìn về phía Cổ Thanh Thi, hỏi: “Cố y sinh, các người bệnh viện tiểu hồ sĩ có phải không phải đều muốn gả cho người a? Không đúng, còn có nữ bác sĩ”

Cổ Thanh Thi chậm rì rì đem một mảnh dưa chuột cắn nhấm nuốt, lại ngừng đầu cùng Trần Noãn đối diện, “Không cần nói vậy, mau ăn cơm.” Biểu hiện lại lạnh nhạt, lỗ tai vẫn là vụng trộm đỏ.

Trần Noãn càng không tiến đồ, sớm đắm chìm ở trong ánh mắt hắn, chiếc dưa thượng chân gà “biaji” đánh rơi trong mâm. Cổ Thanh Thi xem liếc mắt một cái, sát phong cảnh nói: “Chân gà rút.”

Trần Noãn lại chạy nhanh gấp đứng lên, “Ngạ.”

“Người tốt nhất là ăn chút nhẹ, báo ngày ăn ít.” Xem liếc mắt một cái của nàng chân gà, lại đem trong mâm rau xanh giúp nàng thôi đấy.

“Ngạ.” Trần Noãn lại chạy nhanh buông chân gà, gấp rau xanh.

“A a a a! Hào chán ghét a! Nàng ai vậy! Vì sao dãi ở bệnh viện không đi!” Góc xó đã có tiểu hồ sĩ ở sụp đổ bên cạnh.

“Cố y sinh ôn nhu như thế, cư nhiên đối với một cái người xa lạ! Rất tức giận a!”

“Tạ y sinh khi nào thì trở về! Chạy nhanh đuổi đi này xú nha đầu!”

“Ta liền không trông cậy vào, kia còn có Tạ y sinh đâu! Đừng làm cho này xú nha đầu chui chỗ trống, bắt cóc Cố y sinh!”

Trần Noãn đối với người khác phẫn nộ, hoàn toàn bất giác.

Tiểu hồ sĩ đều thẩu cùng nhau tán gẫu, không ai quan tâm nàng, Trần Noãn cảm thấy hết sức nhàm chán, Cổ Thanh Thi đã đi làm phẫu thuật, nằm úp sấp nằm úp sấp cũng có chút vậy, liền mơ mơ màng màng đang ngủ.

Cổ Thanh Thi làm xong giải phẫu trở về thời điểm, nàng chính ghé vào trên bàn nhợt nhạt ngủ, thường thường lông mi chiến run lên. Cổ Thanh Thi xem nàng yên tĩnh ngủ nhan có chút xuất thần.

“Buổi tối đi nhà của ta...” Tạ Bán Sam đi theo tiến vào, đang muốn nói chuyện, thấy Cổ Thanh Thi chuyển chủ về mặt, bản thân cũng có chút kinh ngạc, liền đem trong miệng lời nói sinh sôi khấp rút.

Cổ Thanh Thi nhưng là bình tĩnh, cấp tốc cầm lấy bản thân áo khoác giúp nàng cái ở trên người.

“Đang ngủ a?” Tạ Bán Sam nhỏ giọng nói một tiếng.

“Àn.” Cổ Thanh Thi gật gật đầu, trên mặt có chút không được tự nhiên, “Chúng ta đi ra ngoài nói.”

Trần Noãn là bị điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng tiếp khởi đi động, “Ủy?”

“Người ở đâu đâu? Ta đến.” Lạc Thủy Hà lười nhác thanh âm.

Trần Noãn này mới thanh tỉnh lại, nhanh chóng ngồi dậy, trên người quần áo chày xuống dưới đi, nàng xem liếc mắt một cái, chạy nhanh dùng không cái tay kia kéo đến.

“Ta ở B đồng năm tầng, người đi lên, nơi này hiện tại không ai, ta không thể đi xuống.”

“Tốt.”

Trần Noãn khiêu tới cửa nhìn nhìn, còn là không có Cổ Thanh Thi bóng dáng, không biết đi nơi nào.

“Tây đức bệnh viện a... Xem ra này bác sĩ không sai trí? Ngoại khoa chủ trị? Àn... Về sau xem bệnh biết tìm ai.” Lạc Thủy Hà dùng tâm làm đó thăm móng tay xao Cổ Thanh Thi trên bàn hàng hiệu.

“... Hẳn không biết đi nơi nào... Chúng ta cứ như vậy đi sao?” Trần Noãn có chút huyên thỉc, nằm sấp trên bàn lười biếng.

“Uh, đi thôi, nhà chúng ta phạm phạm còn ở mặt dưới chờ đâu, người xem chúng ta ước hội còn muốn mang người này con riêng.” Lạc Thủy Hà lắc đầu.

“Vậy được rồi...” Trần Noãn không tình nguyện đứng lên, bị Lạc Thủy Hà đỡ đi ra ngoài.

Ngồi vào trên xe, trong lòng bất an lại cho hắn phát ra nhất cái tin nhắn:

[Cố y sinh, cám ơn người, ta bằng hữu tới đón ta, ta liền đi rồi, hôm nay làm phiền người.]

Di động thật lâu không hề động tĩnh, Trần Noãn liền khăn trương một đường. Ăn cơm thời điểm, cũng bởi vì tâm thao xa hơn địa phương, chỉ chú ý đi động, hoàn toàn không có nghe đến Lạc Thủy Hà nói chuyện.

Đối diện Lạc Thủy Hà xoay mình khỏi lòng máy, chọn đề mắt đá của nàng chân, “Này, Trần Noãn à, người cũng sợ cái gì đâu? Nghe được ta nói chuyện không?”

“A? Người nói cái gì?”

“Chúng ta tính toán kết hôn.” Rất nhanh lại thay thẹn thùng biểu cảm dựa vào hướng Quách Vĩ Phàm.

Trần Noãn một mặt mộng trạng, tròn tròn mắt còn lại tiêu hóa trung, rất nhanh liền căng kinh hải mở mắt, “Điều này cũng quá đột nhiên đi?”

“Dù sao chúng ta cũng là muốn kết hôn, sớm hay muộn khác nhau ở chỗ nào ~” Lạc Thủy Hà hiển nhiên đắm chìm ở trong hạnh phúc.

Trần Noãn cúi ánh mắt nhìn về phía Quách Vĩ Phàm, hẳn nhưng là sùng nịch nhìn nhìn Lạc Thủy Hà.

“Ai, chúc mừng.” Trần Noãn một bộ đắm chìm ở kinh hi li còn không thanh tỉnh bộ dáng, hoàn toàn thuận miệng trả lời.

Đang muốn lại xoa một khối bít tết, di động hợp thời chấn động đứng lên, nĩa nhất ném, tinh thần nhảy mắt đến đây.

[không khách khí.]

Ngắn gọn ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Trần Noãn kỳ thực vẫn là có chút tiểu thông minh, nàng phát hiện ở Cổ Thanh Thi trước mặt, người liền tính đùa giỡn nhỏ nhò tâm kế, nhỏ nhò cái nói dối, hẳn cũng sẽ không thể nhìn ra, cảm thấy hắn thật đơn thuần đáng yêu. Nhưng là nàng cũng có của mình khổ nhục kế nha.

“Người xác định muốn như vậy sao? Chân sẽ không bị phé đi?” Xem nàng cau mày tính toán xoay mắt cá chân bộ dáng, đang đắp mặt nạ Lạc Thủy Hà thật sự không đành lòng xem.

Trần Noãn cắn răng, gian nan nói: “Sao có thể phé đi chứ, cũng không phải gãy xương.” Cái trán đều đau ra mồ hôi.

“Kỳ thực, người hoàn toàn có thể lại khôi phục một chút a, một ngày lại nhìn không ra đến...”

“Cổ Thanh Thi ánh mắt như vậy sắc bén, hẳn nhất sờ chỉ biết khôi phục không khôi phục... A! Đau quá!” Trần Noãn thờ phài phò, đến cuối cùng trực tiếp kêu lên.

Lạc Thủy Hà lấy tay che lại ánh mắt, thật sự không đành lòng, “Bảo bối, người quên đi, không cần thiết liều như vậy, đau chết.”

Trần Noãn trên mặt lộ vẻ sắp khóc tới chảy nước mắt, thống khổ mở miệng nói: “Ta dễ dàng sao... Cổ Thanh Thi nếu không yêu thích ta, ta liền liều mạng với hắn!”

“Hào hảo hảo, liều mạng, người mau nghỉ thôi... Nào có ai như vậy đối xử với bản thân a...” Lạc Thủy Hà đau lòng đi qua xem xem nàng chân.

“Cái này gọi là khổ nhục kế! Về sau hẳn chịu yêu thích ta, ta muốn đi bán thơm, làm cho hẳn đa tâm thương ta! Ô ô ô... Thực con mẹ nó đau a...”

Lạc Thủy Hà thật sự bất đắc dĩ.

Buổi sáng Trần Noãn thức dậy phá lệ sớm, không phải là bởi vì nhớ thương Cố Thanh Thi, mà là vì một đêm đau đớn, nàng cũng không có ngủ, ánh mắt một vòng đen thui.

Lạc Thủy Hà nhìn đến sau tức giận đến nghiến răng, lại cố tính nằng nệ không có biện pháp gì ngăn cản, liền đành phải đưa nằng đi qua.

Dựa theo Trần Noãn ý ới nhờ nàng nhiều mua một phần bữa sáng, trở lại trong xe, tức giận ném tới trong tay nằng.

“A ~ thơm quá a ~ của ta phở mai chân giò hun khói ~” Trần Noãn kích động nhận lấy.

“Xem người tỉnh thần rất tốt a, xem xem người chân!” Lạc Thủy Hà quay đầu trừng nằng liếc mắt một cái, cũng không dám lại nhìn của nằng chân. Quà nhiên đúng như trong dự kiến, phở sung lên thật cao, còn có chút xanh tím.

“Ai nha không có việc gì, ta bảo công là bác sĩ, sợ cái gì.” Trần Noãn nhưng là nhìn thông suốt, vội vàng ăn bữa sáng, cắn một miếng phở mai vào miệng cảm giác quả mỹ diệu.

Lạc Thủy Hà xem nằng như đắm chìm bộ dáng, thật sự lười quan tâm, ngồi vào phía trước chuẩn bị lái xe.

Hai người đến sớm, đến bệnh viện thời điểm, Cố Thanh Thi còn không có đến, chỉ phải ở văn phòng cửa chờ.

“Thân ái, ta chân đau quá...” Trần Noãn nhẹ nhàng trợn mắt chịu đựng đau, “Ta tối hôm qua không ngủ được, lăn qua lộn lại... Người nói ta một hồi muốn hay không khóc?”

Lạc Thủy Hà trừng nằng liếc mắt một cái, thật sự có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Người cho ta kêu đau cũng vô dụng a, nhìn người còn đối xử hà khắc với bản thân không!”

Tuy rằng quả thật đau đến khó chịu, nhưng Trần Noãn không cảm thấy hối hận, nhìn đến Cố Thanh Thi nằng liền cảm thấy làm cái gì đều là đáng giá, người này nếu không thích nằng, kia mới là đáng sợ nhất.

Đến khi Cố Thanh Thi nhìn đến Trần Noãn, thật không có nhiều ngoài ý muốn, chính là xem liếc mắt một cái nhìn lên kia chân bị phở sung một cách không khoa học, nhủ lên đến mây.

“Bác sĩ Cố... Ta tối hôm qua ngủ không cẩn thận để đến, hôm nay cư nhiên nghiêm trọng...” Vốn tưởng diễn trò, nghĩ đến như vậy thật sự đau đều mau ủy khuất khóc ra.

Tay đang mở cửa của Cố Thanh Thi cũng sợ tới mức run lên, “A, người đừng khóc, không có việc gì, ta đến xem”

Lạc Thủy Hà đỡ Trần Noãn đi vào, lại đem kia phần bữa sáng để tới Cố Thanh Thi trên bàn, “Bác sĩ Cố, đây là Trần Noãn giúp người mang bữa sáng, vừa muốn làm phiền người, thật sự ngượng ngùng”

Cố Thanh Thi xem liếc mắt một cái trên bàn kia bữa sáng, ngượng ngùng nói: “Cám ơn các người a... Bất quá ta đã ăn qua bữa sáng.” Cũng không dong dài, vào cửa liền thay áo dài trắng, mở ra lọ thuốc, bắt đầu pha chế thuốc nước, đã cố không đi kiểm tra phòng bệnh.

Bữa sáng thất bại, Trần Noãn cảm thấy có chút bị nhục.

Cố Thanh Thi ngồi xổm xuống đi dùng ngón tay chạm nhẹ một chút của nằng mắt cá chân, cau mày nói: “Người đây là buổi tối ngủ lại nhéo một chút đi?”

“Àn...” Trần Noãn ập ứng.

“Người buổi tối còn như vậy, chân của người cũng đừng muốn, vẫn là tìm cái dây thừng cột thẳng đứng lên được.” Cảm thấy bồng thuốc giúp nằng tiêu độc.

Lạc Thủy Hà chính là loan thất lúng túng bên xem, nghe hẳn nói như vậy, nhịn không được cười ra, Trần Noãn quay đầu trừng liếc mắt một cái.

“Vốn này khôi phục cũng chậm, người ngủ còn không thành thật.”

“Bác sĩ Cố người yên tâm, buổi tối ta xem nằng, không cho nằng xằng bậy nữa.” Lạc Thủy Hà cố ý góp lời.

Trần Noãn đau quá mức không nói chuyện.

“Uh, như vậy tốt nhất.” Cố Thanh Thi gật gật đầu.

Vết thương xem như là tốt lắm, lại đem viên thuốc ngày hôm qua lấy ra đến, “Vốn này uống một lần là được rồi, xem ra người còn phải tiếp tục uống.” Đưa ra viên thuốc đặt ở trước mặt nằng.

Nghe như thế, Trần Noãn cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, nằng muốn té xỉu! Cư nhiên bản thân cấp bản thân đào hầm!

Lạc Thủy Hà có cuộc gặp qua cái điện thoại, thế này mới đi vào đến, “Noãn Noãn, phẩm phẩm đem một văn kiện bỏ quên ta trên xe, ta hiện tại chạy nhanh cho hẳn đưa đi qua, người chân đau, nếu không trước ở bệnh viện nghỉ ngơi một chút? Ta một hồi trở về đón người, sẽ rất nhanh!”

“Uh, tốt.” Trần Noãn gật gật đầu.

Hôm nay chân thật sự không có phương tiện, Trần Noãn cũng không tưởng ở bệnh viện nhiều lưu lại chọc Cố Thanh Thi phiền phức, liền tính toán xử lý vết thương rồi bước đi, “Bác sĩ Cố, ta xem ngày mai còn phải đến đây...” Nằng làm bộ rất khó khăn bộ dáng.

Cố Thanh Thi nhưng là gật gật đầu, “Uh, tốt nhất vẫn là tới đây một chút tương đối hảo.”

Cho rằng muốn có kẻ mặc cả, không nghĩ tới người này thẳng thắn như vậy, nếu không là chân thương trong người, Trần Noãn đều phải kích động nháy lên.

“Vậy người ngày mai không cần ăn sáng trước, tiệm phở mai chân giò hun khói bánh mì thật sự rất ngon, ta ngày mai mang cho người một phần nóng hổi.” Chạy nhanh chân chó cầu tốt.

“Không cần phiền phức như vậy.” Cố Thanh Thi có chút ngượng ngùng.

“Người giúp ta trị chân thương, còn không thu ta tiền, ta đây cũng chỉ có thể sử dụng nho nhỏ bữa sáng báo đáp người.”

“Không cần, liền nhất chút tiểu thương, chính là người này khôi phục tương đối kém, không có gì.”

“Này sao được, mẹ ta từ nhỏ sẽ giáo dục ta muốn tri ân báo đáp không thể chiếm người khác tiện nghi, liền quyết định như thế, ta giúp người mua một phần, cam đoan người ăn một lần còn tưởng ăn lần thứ hai!” Trước ở hẳn đi kiểm tra phòng phía trước nhanh chóng nói xong.

Lạc Thủy Hà lại gọi điện thoại tới, nói bản thân cũng sắp đến, Trần Noãn nghĩ nghĩ liền nói với Cố Thanh Thi: “Bác sĩ Cố, Thủy Thủy nói nằng cũng sắp đến, người có thể đem ta đi đâu đi xuống được không?”

“Nga, hảo.” Cố Thanh Thi nói xong liền đứng lên.

Hai người đi rồi hai bước, Cố Thanh Thi thấy nằng khiêu vất và, liền ngồi xổm xuống đi, “Vẫn là ta công người đi.”

Trần Noãn tự nhiên nhạc nguyên ý, vui vẻ nằm sắp đi lên. Trên người hẳn có bệnh viện đặc hữu nhân nhật hương vị thuốc sát trùng, lại đặc biệt tươi mát, mang theo bác sĩ đặc hữu hương vị.

Đến dưới lầu bồn hoa ghế băng nơi đó, vốn tưởng muốn nói vài lời với Cố Thanh Thi, nhưng hẳn lại thật sự bận việc, liền chỉ còn một mình bản thân ngồi chờ.

Cố Thanh Thi trở lại văn phòng, Tạ Bản Sam đang ngồi trên ghế tựa của hẳn cần trong tay bánh mì, văn phòng nội trừ bỏ thuốc sát trùng còn có nhân nhật phở mai thơm ngát.

“Ai, buổi sáng chưa ăn sáng, đói chết ta, vừa khéo người nơi này có cái ăn, ta lại biết là của ai, ta trước ăn no bụng lại nói!” Nói xong lại uống một ngụm tùy phụ trà sữa.

Cố Thanh Thi xem liếc mắt một cái, không nói chuyện.

“Nói, người đây là nơi nào mua? Hương vị hảo tán a! Ngày mai giúp ta mang một phần? Này trà sữa tuy rằng mát, nhưng là hương vị rất thơm nồng a!”

“Đây là Trần Noãn mang, bất quá ta ăn qua điểm tâm, cho nên liền lưu tại nơi này.”

Tạ Bản Sam đột nhiên nhớ tới này cô nương ngày hôm qua nịnh bợ lời hẳn nói, quả nhiên không nói lung tung? Thật đúng tốt lắm ăn.

“Vậy người có nằng điện thoại sao? Làm cho nằng ngày mai giúp ta cũng mang một phần, nằng ngày mai còn đi?” Tạ Bản Sam nói xong phải đi phiên đi động.

Cố Thanh Thi hiển nhiên không vừa ý, “Nhân già nữ hài chân còn chịu thương đau, người ngày mai hỏi lại nằng nơi nào mua không là đến nơi.”

“Ai nha, ta ngày mai đã nghĩ ăn a!”

“Người cũng không phải đồ tham ăn, một cái bánh mì mà thôi.” Cổ Thanh Thi tỏ vẻ không hiểu.

“Không tin người nếm thử! Thật sự ăn rất ngon!” Nói xong đem bán thân thừa một ngụm liền muốn cấp Cổ Thanh Thi hưởng trong miệng đưa, Cổ Thanh Thi tự nhiên xa xa nhủ mày né tránh.

Cuối cùng Tạ Bản Sam cũng không lấy được số điện thoại, cảm thấy rất tiếc nuối, cái gọi là bán đứng huynh đệ kế hoạch cũng ở trong lòng bắt đầu nảy sinh. Thậm chí hẳn còn hoài nghi bên trong có phải hạ được hay không.

“Về nhà vẫn là đi đâu?” Lạc Thủy Hà lái xe chạy đi, quay đầu hỏi Trần Noãn, Quách Vĩ Phàm ngồi ở ghế phụ chính là đang kiểm tra chút văn kiện.

Trần Noãn nghĩ nghĩ, nói: “Ta hôm nay giống như không xin phép? Ta muốn đi làm không?”

Lạc Thủy Hà xuy cười một tiếng, nếu không là lái xe, khẳng định hội xem liếc mắt một cái của nàng chán, một bộ liền người? Hèn mọn về mặt.

“Ta nếu không gọi điện thoại xin phép ông chủ có phải hay không ngày mai ta sẽ bị đuổi việc a?” Trần Noãn có chút buồn rầu.

“Vốn là sinh bệnh, chuyện bình thường mà thôi.” Lạc Thủy Hà nói, “Cùng lắm thì từ chức về nhà ta nuôi người a.”

“Dừng dừng dừng? Ta muốn xuống xe!” Trần Noãn vốn chính rồi rầm muốn hay không tiếp tục xin phép vẫn đề, xem ngoài cửa sổ mở cái chốt lóe lên bóng người, đột nhiên kêu lên.

Lạc Thủy Hà không biết nàng muốn làm gì, đành phải chạy nhanh thảng phất lại, vài người tự nhiên theo quán tính ngã về phía trước một chút.

“Như thế nào?” Quách Vĩ Phàm xem đây cửa đã đi xuống xe Trần Noãn, không hiểu hỏi.

Trần Noãn được Lạc Thủy Hà đưa đến cửa quán cà phê, đẩy ra cửa kính đi vào, mắt nhìn thẳng trong cái góc kia thấy được một nam sinh hiệp mắt đang đối diện với máy tính.Khỏe mắt hẹp dài, làn da phỉm khỏe mạnh màu lá cọ, sợi tóc cũng quá dài. Lúc này hẳn chính là mang theo tai nghe, mỉm cười, về mặt chuyện chủ.

“Đây là các người ông chủ a?” Lạc Thủy Hà tỏ mò nhìn thoáng qua, hỏi. Nhau nghe Trần Noãn nhắc tới nàng cái kia thần bí ông chủ, này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt.

“Uh, là hắn.” Trần Noãn gật gật đầu.

Vốn nàng còn đang rồi rầm có nên xin phép hay không, vừa khéo nhìn đến ông chủ ở đây, liền nhanh từ hành động, đi vào quán cà phê này. Chỉ là có chút kỳ quái, Thi Nhã Thừa người này luôn hướng về cuộc sống tương đối đơn độc, khó được ở bên ngoài nhìn đến hắn.

Trần Noãn nháy chán đi qua, ổn định đứng ở bên cạnh, người kia cũng hết sức chăm chú không chú ý tới nàng.

Nàng tỏ mò nghiêng thân nhìn về phía máy tính của hắn, nhất thời miệng há hốc, cư nhiên ở chơi trò chơi? Đại môn không ra nhị môn không mại, trừ bỏ khảo cổ chính là ngốc trong nhà nghiên cứu đọc sách Thi Nhã Thừa cư nhiên chuyên môn chạy đến quán cà phê chơi trò chơi? Trọng điểm là chơi trò chơi không đi tiệm net chẳng lẽ không đúng sao?

Xem hắn thành thạo thao tác, Trần Noãn cau mày tỏ vẻ như phát hiện tân đại lục.

Lạc Thủy Hà không hiểu đây nàng một chút, ý bảo nàng chạy nhanh mở miệng.

Trần Noãn này mới hỏi phục tính thần lại, gương ngừng nâng tay ở Thi Nhã Thừa trước mắt quơ quơ, kêu một tiếng “Ông chủ”. Thi Nhã Thừa không có bị dọa đến, cau mày nghiêng đầu xem trên màn hình máy tính, di chuyển đến an toàn vị trí, mới ngừng đầu nhìn hướng Trần Noãn.

Gặp là nàng, tóc đen hạ ánh mắt nháu nhủ, đem tai nghe lấy xuống đến, cười cười, “xin chào.”

“Ông chủ, ta vốn định cho người gọi điện thoại, nhưng là vừa khéo nhìn đến người ở trong này, người xem của ta chán.” Trang mảnh mai đem chân xung thật nghiêm trọng đây đây, “Ta nghĩ lại xin nghỉ một ngày, nghỉ ngơi một chút, người xem...” Mang theo thương, tương đối có sức thuyết phục.

Thi Nhã Thừa nhìn nhìn, có chút kinh ngạc, nghĩ đến nàng ngày hôm qua liền đánh qua điện thoại, liền khoát tay nói: “Nga, không có việc gì, người trở về nghỉ ngơi đi.”

“Cám ơn ông chủ! Ta đây trước hết đi rồi.” Lạc Thủy Hà lại đỡ nàng trở về.

Thi Nhã Thừa đối kia chi thương chán có chút cảm thấy hứng thú, nhìn nhiều hai mắt, lại chạy nhanh cau mày giả nhập chiến cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-1

Trần Noãn chính ghé vào quán cà phê bên bàn ngoại game, sau khi kết thúc một ván thi nhấp một ngụm cà phê, sau đó ngừng đầu nhìn về hướng đối diện Thi Nhã Thừa.

“Ông chủ, vì sao anh lại ở quán cà phê chơi game?”

Trần Noãn vốn là không muốn về nhà, vốn là định cùng Lạc Thủy Hà đi xem công ty tổ chức hôn lễ, bởi vì đi đường bất tiện, lại bị giữ lại, bỗng nhiên nhớ đến này quán cà phê, giống như là tin đồ đang chờ thượng đế đến giải cứu, chờ đợi Lạc Thủy Hà đến đón trở về.

Vì thế bán thân liền có trường hợp gặp Thi Nhã Thừa như vậy.

Thi Nhã Thừa đem tai nghe lấy ra trả lời: “Vốn ở trên đường, đột nhiên được người khác nhờ giúp đỡ, cũng vừa khéo đi ngang qua nơi này, hơn nữa quán này có WIFI cho nên tiện thể vào ngồi.” Nói xong lại nhớ tới bán thân trên màn hình.

Quán cà phê tự nhiên là yên tĩnh, hắn đứng ở góc, ngón tay nhàn giữ bàn phím thanh âm cho dù kịch liệt nhất cũng chỉ là tiếng vang rất nhỏ, không làm phiền được tới ai.

Trần Noãn hỏi xong thắc mắc của bán thân, liền cũng đầu nhập bán thân nên tiêu hao thời gian sự việc bên trong, vẫn là yên lặng cho rằng chính ông chủ thật ra có chút rất kì tài, không hiểu có chút manh không là? Vốn còn tưởng rằng ông chủ chỉ là một chuyên gia đồ cổ thôi, cư nhiên còn có như thế một mặt, yên lặng chơi trò chơi của mình...

Chơi xong trò chơi lại xem phim, xem phim xong cũng nên ăn cơm trưa, sờ sờ bụng, Trần Noãn chuẩn bị kuj thức ăn ngoài nhưng nhìn đến người đối diện khỉ, Thi Nhã Thừa vẫn là mang theo tai nghe, nhưng là rõ ràng hắn không có tiếp tục chơi trò chơi, bởi vì hẳn thật thích ý lui ra phía sau, về mặt hết sức thả lỏng.

Trần Noãn liền hỏi: “Ông chủ, tôi gọi thức ăn ngoài, anh có muốn ăn cái gì không?”

Tuy rằng không chơi trò chơi, nhưng lần lần trả lời này vẫn là không thấy âm... Trần Noãn nghĩ nghĩ liền giúp hắn kêu một phần.

Trần Noãn đem kia một phần gà chiên đưa tới Thi Nhã Thừa trước mặt thời điểm, hắn đeo tai nghe sừng sốt một chút, có chút không hiểu.

“Ông chủ, ăn cơm.” Trần Noãn bắt đầu ăn phần của mình còn không quên nói một tiếng.

Thi Nhã Thừa đã đem tai nghe lấy xuống, hơi gạt mình nhìn Trần Noãn một lát, tiếp nhận đi nói một tiếng “Cám ơn”.

Trần Noãn xem về mặt của hắn, phỏng chừng cho rằng mình nghĩ định bỏ hắn, chạy nhanh nâng lên thủ, “Ông chủ, tôi không phải chân chó nịnh bợ anh đâu nha! Anh đừng hiểu lầm! Vừa khéo giữa trưa, tôi vừa kêu anh mà anh lại không để ý đến tôi, tôi không phải là đến hiến ăn cần! Tôi thuần khiết chính là thuận tiện! Thuận tiện mà thôi!” Cũng giờ giờ lên bán thân trong tay kia một phần thức ăn.

Thi Nhã Thừa cười cười, nói: “Cho dù là hiến ăn cần đi nữa tôi cũng không nói gì?”

Trần Noãn nghẹn họng nhìn trần trời.

Bởi vì chân bị thương duyên cớ, Trần Noãn quyết định lấy bữa cơm hiến ăn cần đổi một tuần nghỉ ngơi, Cổ Thanh Thi nói nghỉ ngơi một tuần cũng liền không sai biệt lắm. Lạc Thủy Hà tự nhiên nhận công việc làm tài xế lái xe đưa đón Trần Noãn.

“Bảo bối, cậu hôm nay ở bệnh viện nhiều ngốc ngốc, tớ quay đầu lại đến đón cậu nhé.”

“Cậu định đi đâu?” Trần Noãn ôm bữa sáng, thuận miệng hỏi.

“Cậu xem tờ thư xem, gần nhất khỏe mắt đều khỏi da, sắp đến tổ liền muốn kết hôn, có thể nào không vội đi bảo dưỡng sắc đẹp sao?” Lạc Thủy Hà liếc nhìn Trần Noãn một cái, chỉ vào khỏe mắt của mình.

Trần Noãn xem xét hai mắt, tỏ vẻ trừ bỏ trắng noãn nhãn nhui ra hoàn toàn cái gì cũng không thấy được.

"Cậu thật sự liền muốn kết hôn sao? Điều này xảy ra quá nhanh? Tớ cảm giác tớ còn là một đứa trẻ đâu."

"Kết hôn mới là kiên định, tớ cũng liền không cần lo trước lo sau, an tâm làm an nhân phu nhân, vô tru vô lự ~" hồi tưởng về cuộc sống sau này, Lạc Thủy Hà khỏe mắt đều bắt đầu bay lên.

"Cậu thật là lười." Trần Noãn hên mọn lắc đầu.

"Noãn Noãn, cậu cũng nhanh chút chuẩn bị kết hôn, tớ xem Cố Thanh Thi phòng chừng cũng đến tuổi nên kết hôn rồi đó, đến lúc đó chúng ta cùng đi tân hôn ừ hành." Lạc Thủy Hà chọn xoi mồi.

"Nói tốt giống như Cố Thanh Thi đã chịu chấp nhận tớ không bằng, hơn nữa, tớ cảm thấy tớ có đôi này nhất định là muốn bay bổng~" trên miệng nói những lời không vừa ý, nhưng trên mặt thần thái đã sớm bán đứng bản thân.

"Bay cái đầu cậu, xem xem chân của cậu đi, động cũng không được mà muốn bay đi đâu?"

"Tớ bay a ~ tớ hiện tại liền muốn bay đi xem nam thần của tớ ~"

Tạ Bản Sam từ cửa bệnh viện đi ra, khuôn mặt kính màu tơ vàng nhìn rất cẩn thận và tỉ mỉ, vẻ mặt dễ thân, vừa thấy chính là nhả nhận bại hoại. Liếc mắt một cái nhìn thấy Trần Noãn cùng một cô gái đi vào, đang muốn đi đến cướp bữa sáng trên tay của Trần Noãn, đang nghĩ đến muốn dùng hoa ngôn xảo ngữ để lừa lấy thì nhìn đến người bên cạnh, nhìn thấy Lạc Thủy Hà thời điểm Tạ Bản Sam sững sốt một chút, bước chân cũng liền chậm chút.

"Chào buổi sáng bác sĩ Tạ ~" Trần Noãn nhưng là xem thấy hần, xa xa chào hỏi.

Tạ Bản Sam đi qua cười gật gật đầu, "Chào buổi sáng, vị này là?" Ánh mắt nhìn về phía Lạc Thủy Hà, khỏe mắt bay lên, khỏe môi mang cười, nói không nên lời ngạo khí.

"Đây là bạn của tôi Lạc Thủy Hà, cậu ấy là người đưa tôi đến bệnh viện."

Trần Noãn không thấy được hần tìm tòi nghiên cứu ánh mắt, chạy nhanh giới thiệu nói.

"Hi, soái ca, có bạn gái sao?" Lạc Thủy Hà giờ cao khỏe mắt, nói ra bản thân chiều bài tiếp đón.

Tạ Bản Sam ánh mắt vừa động, "Không có, bất quá tôi..."

"Tôi không để ý có một người như cô" còn chưa nói ra đã bị Lạc Thủy Hà lưu chuyển ánh mắt đánh gãy, "Kia thật đúng là tiếc nuối, còn tính toán giới thiệu anh cho tôi đâu." Nhún nhún vai.

Tạ Bản Sam phát hiện này cô gái trong ánh mắt thần thái rất thu hút lòng người, làm cho người ta nói không nên lời khát vọng chinh phục.

"Thủy Thủy đừng nháo, đây là bạn thân của bác sĩ Cố, bác sĩ Tạ." Trần Noãn chạy nhanh giới thiệu.

"Ngà." Lạc Thủy Hà gật gật đầu, nhãn thần sáng lên, "Đã như vậy, kia có thể hay không phiền toái bác sĩ Tạ giúp tôi đưa Noãn Noãn tới chỗ của bác sĩ Cố không? Tôi có hẹn phải đi trước, tớ đi trước đây." Cuối cùng một câu là nói với Trần Noãn.

Nói xong đỏ thắm son móng tay lẩy ra trong túi chiếc đi động, bắt đầu ở gọi điện thoại, đồng thời hướng ra phía ngoài đi đến, Trần Noãn còn chưa kịp cự tuyệt.

Cùng Tạ Bản Sam hai người hai mặt nhìn nhau, bắt đầu đi nhìn theo thích chung diện Thủy Thủy đi xa.

"Các người nhận thức thật lâu?" Rốt cục Tạ Bản Sam hỏi.

"Bạn bè từ thời Đại học." Trần Noãn trả lời.

"Tiểu Noãn Noãn, tôi cảm thấy hai chúng ta có thể làm giao dịch." ánh mắt sau thấu kính hiện lên một tia khôn khéo, đổi thành thành khẩn ý cười nhìn về phía Trần Noãn.

Trần Noãn cũng có chút hiểu biết hần, nhanh chóng rút lui về phía sau, cho dù chân không có phương tiện, cũng muốn nhảy một chút.

"Anh muốn làm cái gì? Ngày hôm qua không phải không nguyện ý sao? Anh không phải nói chuyện tình cảm phải do chính hần quyết định sao?" Hoài nghi nhìn về phía Tạ Bản Sam.

"Cô xem, chuyện cảm tình quả thật phải do chính hần quyết định, nhưng là tôi có thể giúp cô đi con đường ngắn nhất, sắp xếp cho cô con đường thẳng nhất, không gặp ghềnh. Ví dụ như đổi hướng thuyết phục, hoặc là tấn công từ bên trong?" Tạ Bản Sam cười rất vô hại, Trần Noãn lại lo lắng hần có mưu đồ khác, chỉ mới một ngày mà người này thay đổi nhanh như vậy.

"Vậy anh nói đi, chúng ta cần giao dịch cái gì?"

"Số điện thoại của bạn cô là bao nhiêu?" Tạ Bản Sam nhanh chóng hỏi.

Trần Noãn lập tức khoát tay, xoay người phải đi, "Đã muộn rồi, cậu ấy sắp kết hôn."

Tạ Bản Sam nhảy mắt cảm thấy tâm chột bị một lớp băng bao phủ.

Trần Noãn nhảy được hai bước lại quay đầu nói, "Anh mau tới đỡ tôi đi lên nhà."

"Kết hôn" quá đả kích, việc này nhường Tạ Bản Sam đã quên cái yêu cầu thứ hai của mình —— bữa sáng...

Cố Thanh Thi là một người không thú vị, sau khi xử lý tốt vết thương ở chân của Trần Noãn, hần liền nghiên cứu chuyện của bản thân, hoàn toàn coi Trần Noãn như không khí, Trần Noãn tuy rằng nói nhiều, nhưng lại sợ chọc phiền mọi người, nên cũng ngoan ngoãn ngồi một chỗ, không quấy rầy đến hần làm việc.

Hai người cơ bản là không có trao đổi, vô cùng là an nhân

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2

Tạ Bản Sam nâng bản thân rời viện thoát phá lòng đang vẫn phòng ngồi thời gian rất lâu, hộ sĩ vào thời điểm kêu vài thanh, hần mới từ sững sờ trung phục hồi tinh thần lại. Xem hần có chút thất lạc không hề thần thái về mặt, tiểu hộ sĩ còn có chút không hiểu, "Bác sĩ Tạ, hôm nay anh như thế nào? Thế nào cứ có cảm giác là lạ?"

Tạ Bản Sam vốn muốn cho rằng một cái tiêu chuẩn tiêu chuẩn, lại phát hiện người có lòng mà lực không đủ, lắc đầu, "Không có việc gì, tôi đi ra ngoài một chút." Hoàn toàn không nhìn tiểu y tá đưa qua tờ danh sách, đi ra ngoài.

Hần vẫn là thật buồn bực, cái gọi là du hí nhân gian hơn, liền muốn bị báo ứng sao? Thật vất vả có chút cảm giác tâm động, cư nhiên nụ hoa chưa nở liền bị đim chết trong nước lạnh.

Như du hồn giống nhau bay tới Cố Thanh Thi vẫn phòng thời điểm, hần cư nhiên không ở, chỉ có Trần Noãn ngồi tại kia ngoan đi động.

Thấy hần nhảy mắt mấy cái, "Hi, bác sĩ Tạ."

"Thanh Thi không ở sao?"

"Uh, hần vừa rồi đi ra ngoài."

"Ngà, kia rất tốt." Nói xong liền ngồi vào Trần Noãn bên người, "Tiểu Noãn Noãn, hai chúng ta thương lượng một sự kiện." Lúc này trên mặt đã sớm lấy lại tinh thần.

"Anh nói nghe một chút." Trần Noãn cắn cái cốc nhìn qua.

Tạ Bản Sam đang muốn mở miệng, liếc mắt một cái xem xét thấy mặt nàng tiền trên bàn cái kia quen thuộc đóng gói túi, bụng một chút liền đói bụng, thuận tay lấy đi qua.

Trần Noãn ánh mắt trừng lớn về phía người kia, vội vàng ngăn đón, "Anh không được động vào, đây là cấp bác sĩ Cố!"

"Buổi sáng Thanh Thi đã ăn qua, tôi còn chưa có ăn đâu, trước làm cho tôi ăn no đã rồi chúng ta lại tiếp tục thương lượng." Bắt tay vào mở ra giấy gói đem bữa sáng đi dúi, làm cho Trần Noãn chàm không tới.

"Không được, hần không ăn cũng làm cho hần mang về, không thể để cho anh ăn!" Trần Noãn tự nhiên không vừa ý.

"Tiểu Noãn Noãn, cô xem cô, còn có thể thoải mái nghỉ đại kế sao? Một cái bữa sáng đều như vậy keo kiệt, còn làm như thế nào mình hữu đây?" Nổi ánh mắt đạo qua đến, liếc cái ánh mắt "cô rất keo kiệt".

Trần Noãn ngấy ra một lúc, "Ai muốn cùng anh làm mình hừ!"

"Vậy cô không muốn biết các sinh hoạt thường ngày, nghỉ ngơi, thói quen, hay sở thích của bác sĩ Cố Sao?"

"Muốn!"

"Nếu muốn thì cô liền buông tay ra." Quét đến cánh tay của Trần Noãn đang giữ lấy cánh tay áo của mình.

Trần Noãn cảm thấy có chút bức tức mà thà tay: "Ăn nói lừa gạt như vậy, bắt nạt người có bệnh phải không, đây chính là anh nói sao?"

Tạ Bản Sam nhanh chóng đem phở mai cần ngủ ngon, hỏi tường từ đầu đến, "Liền một chút bữa sáng Trần Noãn cô đã nghỉ thu mua được tới? Tôi là như vậy để bị thu mua lắm sao?"

Trần Noãn lông mày run lên, "Người cấp nhô ra!"

"Đừng kích động, ngồi xuống trước, tôi chưa nói không giúp cô." Vươn ra một bàn tay, vỗ vỗ bờ vai của cô, "Tôi không phải là không muốn giúp cô, tôi tới chỗ này không phải là theo giúp cô nghĩ đối sách sao, nhưng là chỉ một chút điểm ấy ưu việt cũng muốn mua chuộc được tôi?" Cuối cùng nháy mắt mấy cái, mang thần thái rất giống hồ lang đang ngắm trứng con mồi.

Trần Noãn đau lòng xem bữa sáng của mình rơi vào miệng của sài lang, có nỗi khổ mà không nói ra được.

"Kìa là cái gì ánh mắt? Tôi ăn cũng không phải không trả tiền? Mau thu hồi ánh mắt đó đi."

Trần Noãn bắt mắt mà trừng hần liếc mắt một cái, "Nói, còn có cái gì yêu cầu."

"Đem số điện thoại của bạn cô cho tôi, về sau mỗi ngày cho tôi mang một phần bữa sáng." Cứ chỉ hết sức sạch sẽ và lưu loát.

"Cái thứ nhất vô pháp thỏa mãn, tôi đều nói, Thủy Thủy đã sắp kết hôn, anh nghĩ cũng đừng nghĩ, cái thứ hai có thể tùy ý, thành giao." Trần Noãn có chút hưng phấn mà nâng lên bàn tay lên đánh nhịp ần ý với người đối diện.

Tạ Bản Sam nhanh chóng đem thân thể chuyển tới một bên, "Ai nói tôi đối cô ta có ý tưởng? Bạn của cô kinh doanh bất động sản không phải sao? Mẹ của tôi gần nhất coi trọng một cái địa ốc, cho bạn của cô hỗ trợ ưu đãi một chút, chỉ đơn giản như vậy thôi, lấy hai chúng ta giao tình cô ta tổng điểm sẽ giúp đỡ đi? Hơn nữa kết bạn với một cô gái xinh đẹp như vậy cũng là có thể tình nguyện đi, tục ngữ nói vật gộp theo loài, hai người bọn ta đều như vậy người vĩ đại, chẳng lẽ kết bạn với nhau không giống lẽ thường sao?"

Trần Noãn cẩn thận nghĩ nghĩ, Thủy Thủy câu ấy tuy rằng đối đãi cảm tình khăng khăng một mực, nhưng trình độ yêu nghiệt làm hại nhân gian nhưng là cùng Tạ Bản Sam không sai biệt lắm.

"Anh muốn tìm hiểu địa ốc, tôi có thể nói với cậu ấy, anh cùng cậu ấy lại không quen, không đúng, anh làm sao mà biết gia đình Thủy Thủy làm gì?"

"Bản thiếu gia phong lưu phóng khoáng, tự nhiên nhân duyên vô số." Tạ Bản Sam nháy mắt mấy cái, ngẫu nhiên nhớ tới đã từng gặp mặt một lần.

"Thôi đi, điện thoại tôi có thể cho anh, nhưng là anh nói phải giữ lời, thế nào tấn công từ bên trong? Bình thường sinh hoạt của bác sĩ Cố Lâm những gì? Thói quen của hần như thế nào? Hần yêu thích cái gì thuyết pháp, có gì mau nói ra nha!"

"Này đơn giản thôi, lấy đi động ra."

"Hai người đang nói cái gì vậy? Cái gì yêu thích?" Chính là đang trao đổi hai người, bị thanh âm từ đỉnh đầu truyền tới sợ tới mức hai người đều nhảy dựng lên, vỗ vỗ ngực.

"Ta nói Thanh Thi a, người chừng nào thì như vậy xuất quỷ nhập thần?"

Cố Thanh Thi hồ nghi nhìn hai người liếc mắt một cái, "Ta liền quang minh chính đại đi vào văn phòng của mình." Vừa nói vừa tùy tay đem văn kiện đặt ở trên bàn.

Trần Noãn cảm thấy có chút khấn trương, sẽ không là bị hần nghe được đi? Xem dáng vẻ của Cố Thanh Thi tựa hồ không có gì phản ứng, xem ra là không nghe rõ, vậy là tốt rồi, liền lại vỗ vỗ ngực.

"Đến vì tin lại thêm một cái." Tạ Bản Sam nhưng là mặt không đổi sắc, nói với nàng.

Không lâu sau Cố Thanh Thi liền phát hiện Trần Noãn bị một đám người của bệnh viện kéo đến nói nói cười cười, một đám nam y khoa đọc thần một mảnh sôi trào.

"Chuyện gì vậy?" Hần không hiểu nhìn về phía Tạ Bản Sam.

"Tiểu Noãn Noãn hiện tại theo tôi lăn lộn, lại đối với cậu khăng khăng một mực, có cảm thấy làm chuẩn người nhà mà nói trước tiên vẫn là cần quen thuộc với hoàn cảnh một chút." Tạ Bản Sam đối hần gật gù gật đầu.

Cố Thanh Thi lập tức đỏ mặt, tròn tròn mắt, "Bản Sam cậu nói gì sai đâu? Nói đùa như vậy không vui chút nào?"

Trần Noãn nháy ra ha ha cười, "Không có việc gì, không có việc gì, tôi cảm thấy không sao cả."

Sau này Tạ Bản Sam hỏi Cố Thanh Thi, "Cậu có thể lo lắng một chút sao?"

Cố Thanh Thi lo lắng thật lâu mới đối hần nói: "Tớ lo lắng qua."

"?"

"Kìa không phải là đùa sao? Trên mạng nói chính là tiêu chuẩn... Treu đùa nam nhân kỹ năng..." Mặt lại tiếp tục ửng đỏ.

"..." Tạ Bản Sam không có gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Suốt một thời gian sau đó, Trần Noãn phát huy tinh thần lấy lòng, dưới chiêu bài thức ăn ngon và sự trợ giúp đặc lực của Tạ Bản Sam, các bác sĩ nam cùng khoa với Cố Thanh Thời về cơ bản đã bị thu phục, một lòng tin tưởng vào ngày tháng lợi, Trần Noãn thu phục được Cố Thanh Thời. Lúc cả đám người đã mất đến đã mất đi, Cố Thanh Thời vẫn hoàn toàn không hay biết gì, thậm chí còn vô tư hỏi: "Mất mấy cậu gần đây làm sao thế, không khỏe à?"

"Thanh Thời à, đánh giá đến đâu rồi, thấy được chứ?" – Một bác sĩ đi qua hỏi han với vẻ mập mờ.

Cố Thanh Thời không hiểu, gần đây mình có đánh giá gì đâu, trông thấy người đó cũng chào hỏi Trần Noãn thì càng ngạc nhiên hơn: "Gần đây cô có vẻ rất thân quen với các bác sĩ ở đây nhỉ?" Nghĩ đến cái tật háo sắc của cô, Cố Thanh Thời không khỏi nghĩ lung tung.

"Cần quan được ban lộc, em tất nhiên phải ra tay rồi." Trần Noãn gật đầu với vẻ tự hào.

Cố Thanh Thời ngây ra một lúc, không ngờ cô ấy lại thừa nhận thẳng thừng như vậy, một phần là ngạc nhiên nhưng cũng có một phần là hụt hẫng.

Tạ Bản Sam làm bộ ngả ngón nói với đồng nghiệp: "Các cậu như vậy là không được đâu, mới có mấy bữa sáng đã bị mua chuộc rồi."

"Ăn cây nào rào cây đấy, với lại Tiểu Noãn cũng có gì không tốt à? Dầu sao vẫn phải chờ một câu nói của Thanh Thời, bọn tôi có tán thành cũng để làm gì đâu."

"Đáng tiếc, bác sỹ Cố của chúng ta vẫn còn chưa hiểu sự tình."

"Lỡ đến lúc bác sỹ Tạ về làm thật chúng ta thì sao?" Một người thề thốt nêu ý kiến.

"Biến đi, em gái tôi liên quan gì tới Cố Thanh Thời? Các cậu nghĩ nhiều rồi đấy, đó là quan hệ anh em thuần khiết, hiểu chưa?" Tạ Bản Sam phản đối.

"Cất! Cậu thật mất mặt người làm anh!"

Cố Thanh Thời nhiều năm nay vẫn luôn giữ tình sử sạch sẽ khiến mọi người đều chú ý, bỗng đứng ở đầu ra một cô gái đứng cảm nháy hổ, mọi người sao có thể làm ngơ đây? Mỗi lần đến bệnh viện được nhìn ngắm nụ cười dịu dàng của Cố Thanh Thời là một niềm vui rất lớn, tuy nhiên Trần Noãn và nhóm các y tá lại rơi vào thế như nước với lửa.

Sau hôm Trần Noãn cho Tạ Bân Sam số của Lạc Thủy Hà, tối hôm đó, cô nàng bị Lạc Thủy Hà đè trên giường thị uy.

“Nói mau, thế này là ý gì?” Chiếc điện thoại được dí sát vào mặt Trần Noãn.

Trần Noãn chột dạ đọc lướt qua: “Xin chào, anh là Tạ Bân Sam”

Đọc xong thì giật nảy mình: “Áy chết, tớ còn chưa kịp nói với cậu, người này vội gì thế!”

Lạc Thủy Hà cau mày: “Giải thích xem nào.” Biểu cảm là không giải thích được thì chết chắc.

“Ồi chào, Thủy Thủy à, không như cậu nghĩ đâu, anh ta bảo muốn mua nhà, muốn tạo quan hệ với cậu.” Trần Noãn nhanh chóng giải thích.

“Cậu nghĩ tớ ngốc à? Hay cậu mới là đứa ngốc?” Lạc Thủy Hà khoanh tay, hiền nhiên không tin.

“Áy, đừng nóng, để tớ nhớ lại xem lúc đó anh ta nói thế nào. Tớ cảm thấy mình không ngốc, nếu lúc đó bị lừa thì chắc là phải có nguyên nhân, để tớ nghĩ đã.”

Trần Noãn cũng cảm thấy lý do này không vững vàng, xoắn não nghĩ lại xem lúc đó Tạ Bân Sam nói thế nào.

Lạc Thủy Hà lướt lướt trên điện thoại, xóa luôn tin nhắn kia đi. Trần Noãn vẫn còn đang cau mày hồi tưởng, chẳng lẽ lúc đó mình bị quỷ ám thật? Hay là do miệng lưỡi Tạ Bân Sam không xương?

“Khỏi nghĩ nữa, nhớ lấy bài học này nhé, tớ xóa tin nhắn rồi, cậu gọi lắm, bán bạn vì sắc!” Lạc Thủy Hà lườm một cái rồi ra khỏi phòng.

Đúng lúc này điện thoại rung một cái, có một tin nhắn mới.

“Gần đây mẹ anh muốn mua một căn hộ, không biết em có thể nể mặt Tiểu Noãn, để cho anh một mức giá ưu đãi không? Nếu không tiện thì thôi, làm phiền rồi.”

Lạc Thủy Hà đọc tin nhắn, mày cau lại, gần đây chỗ tòa nhà Hoa Sen nghe nói bán rất chạy, có tiền chưa chắc mua được, rốt cuộc người này có nói dối hay không?

Cuối cùng Lạc Thủy Hà cũng đáp lại một tin nhắn.

Ngày hôm sau Trần Noãn tiếp tục khổ nhục kế.

“Hôm nay nhìn qua cô vẻ đỡ sung rồi, mai cô không cần đến nữa, ở nhà nghỉ hai ngày là có thể đi làm” Cố Thanh Thời quan sát mặt cá chần của cô.

“Vâng, bác sĩ Cố ơi, em có thể mời anh một bữa cơm cảm ơn không?” Trần Noãn hỏi.

“Không cần, việc nhỏ thôi, cô cứ yên tâm ở nhà tĩnh dưỡng đi.”

Trần Noãn đương nhiên không chịu: “Không được, anh từ chối cũng không được đâu, mai em đến đây chờ anh, anh đừng để em chờ nhé! À không, mai em sẽ đến vào giờ làm, để anh khỏi trốn.”

Cố Thanh Thời bất lực toan tập, lần nào từ chối cái cô gái này cũng không xong, bảo đừng mang bữa sáng đến thì ngày nào cũng mang, thậm chí còn mang nhiều phần tới, làm cho anh hình thành thói quen chờ cô đến...

Y tá Hồ Khả đi vào hỏi han: “Chán Tiểu Noãn đỡ rồi à?”

Y tá Hồ Khả là người hiền hòa trong đám y tá không lạnh nhạt với Trần Noãn, nguyên nhân chắc có lẽ là do đã lớn tuổi hơn, chắc chắn không có mộng tưởng gì với Cố Thanh Thời.

“Vâng ạ, cảm ơn chị Hồ, lần tới chị còn cần gì nữa thì báo em nhé, nhớ giữ liên lạc.” Trần Noãn giờ điện thoại trong tay lên, nói năng thật dễ nghe. Có một hôm nghe ngóng thấy Hồ Khả cần mua thảo dược ở tiệm Đồng Huy, Trần Noãn tiện thể ở gần nên nhiệt tình mua giúp.

Hồ Khả gật đầu: “Vê nhớ nghỉ ngơi cho khỏe nhé, đừng chạy nhảy linh tinh, không là không khỏi nổi đâu.”

“Đừng đấy, cô phải chú ý vào, các thói quen thường ngày...” Cố Thanh Thời nói chen vào.

Hai người chỉ nói xã giao mấy câu, vậy mà Cố Thanh Thời lại nghiêm túc thảo luận, Trần Noãn thật muốn bật cười.

“Sau này thường xuyên đến chơi nhé.” Hồ Khả nói xong lại thấy không ổn lắm, ngại ngại đi ra ngoài.

Trần Noãn bỏ cổ chân xuống đất, chống người đứng lên, có hơi đau nhưng không rõ lắm, chắc là khỏi thật rồi.

“Muốn hết hẳn đau thì chắc phải mất tầm hai tháng. Cố bình thường phải chú ý đấy, đi đứng cẩn thận, đừng đi quá nhanh.” Cố Thanh Thời dặn dò.

Trần Noãn vui vẻ gật gật đầu: “Được ạ.”

Nói xong rồi vẫn đứng tại chỗ nhìn Cố Thanh Thời cười.

Cố Thanh Thời sờ mặt mình, nhàu mày: “Cô nhìn gì thế?”

“Bác sĩ Cố, em sắp về rồi, muốn nhìn thêm một lát thôi, mai nhớ chờ em nhé.” Nói xong liền bỏ chạy.

Mấy chữ “đừng chạy quá nhanh” chực buột khỏi miệng Cố Thanh Thời lại bị anh nuốt ngược lại.

Chân khỏe rồi thì phải đi làm

Trần Noãn xuống xe, bước vào con ngõ nhỏ cổ kính quanh co uốn lượn.

Cổ Tự Trai vẫn treo cao đèn lồng đỏ thẫm, cổng nhà treo một tấm biển màu mực trên có ba chữ thật to thiếp vàng.

Đẩy cửa kính bước vào, một làn hương nồng nàn xông vào mũi.

“Mọi người đang làm gì thế? Sao hương nồng vậy?” Cổ Tự Trai thiên về thanh nhã, chưa bao giờ chuộng dùng thứ hương này. Có chỉ mới nghĩ có vài bữa thôi mà đã đổi vị rồi ư?

Làn hương trắng vẩn vơ bay trong phòng, thấp thoáng có bóng người đang ngồi bên bàn gỗ và ánh nến khi mờ khi tỏ.

“Ông chủ thấp đấy.” Có một người lên tiếng, Trần Noãn nhận ra đây là giọng Triệu Khắc.

Mắt dần thích ứng với tình trạng sương khói trong phòng, lúc này Trần Noãn mới nhìn ra Thi Nhã Thừa đang cầm đồ nghề và một món đồ sứ.

Cô thắm như ông chủ không sợ đốt cháy mắt bảo vật xung quanh ư.

“Chán khỏi rồi à?” Triệu Khắc hỏi.

“Vâng, không sao rồi ạ.” Trần Noãn gật đầu, “Chị Chu đâu ạ?” Cứ nghĩ tới người phụ nữ lạnh lùng, cần trọng, ti mỉ này là Trần Noãn lại chột dạ.

“Đi Bắc Kinh lấy hàng rồi, hai hôm trước có một khách tới muốn mua một đôi bát men xanh đời Minh, nói là mấy bữa nữa sẽ quay lại.” Triệu Khắc ngắt đầu khỏi màn hình máy tính đang.

Biết quản lý không ở đây, Trần Noãn thăm thò phào nhẹ nhõm

Thi Nhã Thừa lúc này mới nhận ra sự có mặt của Trần Noãn, ngắt đầu hỏi: “Chán khỏi rồi à?”

“Khỏe rồi ạ.” Trần Noãn đáp ngay.

Anh ta gật đầu, rồi lại loay hoay với món đồ sứ.

Trần Noãn đã quen với sự trầm tĩnh của Thi Nhã Thừa, chờ anh ta quay mặt đi mới mở cửa sổ cho thoáng, thuận tay dọn sạch tàn hương rơi xuống đất.

Quách Vị Phàm đi từ tòa nhà văn phòng ra, Lạc Thủy Hà đã ngồi trong xe mùi trần chờ sẵn, đưa tay vẫy vẫy, vẻ mặt vui mừng.

“Hôm nay em không đi làm à?” Anh ta cười bất đắc dĩ.

“Em còn phải nghiên cứu chi tiết lễ cưới của chúng ta, cùng à, anh bận nên em mới gánh vác trách nhiệm vĩ đại vậy đó.” Nói xong còn tặng anh một nụ hôn gió.

“Phải đó, em yêu vất vả rồi.” Quách Vị Phàm xoa mặt bạn gái đồ dễ dàng.

“Đây là tài liệu, anh xem đi, lưu ý một chút, đều là bạn bè, để cho họ chỗ tốt chút nhé.” Lạc Thủy Hà đặt xấp giấy vào tay Quách Vị Phàm.

“Tạ Bán San? Ai thế này? Bạn bè của ai vậy? Quách Vị Phàm nhàu mày.

“À, đây là bạn của tay bác sĩ mà Trần Noãn đang theo đuổi đó.” Lạc Thủy Hà giải thích.

“Quan hệ xa quá!” Quách Vị Phàm tỏ vẻ không vừa ý.

“Anh nói gì vậy, quan hệ của chúng ta với tiểu Noãn đâu phải bình thường! Sau này sẽ là bạn bè thân thiết cả đó!” Lạc Thủy Hà không đồng tình.

“Được được được, vì tiểu Noãn.” Quách Vị Phàm vỗ về bạn gái, trong lòng không vui lắm, Lạc Thủy Hà cái gì cũng tốt, chỉ phải tội trong bạn khinh sắc.

Chưa đến giờ tan tầm, Trần Noãn đã xin phép về sớm, đi đón Cố Thanh Thời. Vừa ngừng đầu tìm xem Thi Nhã Thừa ở đâu, đã thấy anh ta đang đứng ngay cạnh, cau mày nhìn vào màn hình điện thoại của cô, mấy sợi tóc rũ che mắt tầm mắt.

Trần Noãn giật nảy mình, người này thật đi lại như ma quỷ.

Nhìn lại màn hình thấy mình đang mở weibo của gái đẹp nhà mình, Trần Noãn vội vàng tắt đi.

“Con gái ai cũng thích loại này à?”

Trần Noãn ngơ ngác, cũng cái gì cơ?

Anh ta chỉ vào điện thoại của Trần Noãn.

Trần Noãn hiểu ra liền bật cười ha ha.

Đợi sắp ra ngoài, Trần Noãn nháy mắt với Triệu Khắc rồi cũng chuẩn đẹp.

Thiếu nữ đang yêu nhiệt huyết cuộn trào, thích làm việc nghĩa.

Trần Noãn mới đến đường cái gần bệnh viện thì nghe thấy tiếng truy hô “Cướp”, một bóng đen chạy vụt qua người, cô liền quên luôn lời dặn dò của Cố Thanh Thời, xoay người đuổi theo.

Mọi người đều đứng sững lại hóng chuyện, dạt ra một đường cho người truy đuổi.

Trần Noãn chẳng mấy chốc đã bắt kịp đối phương, cô điều ngón tay ngắn, không bắt kịp được quần áo của y, trong lúc nóng ruột liền nhào cả người lên kẻ kia, hai người lăn một vòng dưới đất.

“À, ai làm gì thế!” Đối phương cau có quát lên, đồng thời đứng dậy phui sạch tay chân.

“Đồ ăn cướp! Mau giao đồ ra đây!”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Ai là cướp!” Tay đó hung hăng đẩy Trần Noãn ra, xoay phắt người lại.

Trần Noãn phát hiện ra đây là một thanh niên vẻ ngoài tuấn tú, khuôn mặt đang cau có, hàng mày cau lại, tỏ rõ sự mất kiên nhẫn của khổ chủ.

“Anh! Đồ ăn cướp! Đưa đồ đây!” Trần Noãn thấy đối phương không phải dạng đầu trâu mặt ngựa nên cũng không thêm sợ, xông lại túm cổ áo hắn.

“Cướp chạy đằng kia rồi kia.” Một bác gái tốt bụng đứng bên cạnh nói.

Trần Noãn ngừng đầu nhìn thấy một cái bóng đã chạy xa, tức mình đứng phắt dậy: “Anh không phải cướp thì chạy cái gì thế!” Nói rồi tiếp tục truy đuổi.

“Ông đây cũng đi bắt cướp!” Người ở sau lưng cũng gào lên, nhanh chân đuổi theo.

Trần Noãn và người thanh niên không bắt kịp được tên cướp, đúng lúc họ thở không ra hơi nửa lực lượng trị an túm được hắn gổ cổ lại.

“Túi này của ai?” Bên trị an nhìn hai người hỏi.

“Của tôi.” Người thanh niên đưa tay ra lấy.

Trần Noãn đang chống nạnh thở dồn, mắt cá chân có vẻ không được ổn lắm, nghe thấy anh ta nhận đồ thì ngừng phất đầu lên: “Anh nói vợ vẫn gì thế! Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng truy hô là của một bác gái!”

Người thanh niên quay đầu lại lừ mắt một cái: “Đó là mẹ tôi.”

Trần Noãn ngạc nhiên, vẫn cãi cổ: “Ai biết có phải anh ăn không nói có hay không.”

Bên trị an đứng giữa hai bên cũng cảm thấy lúng túng.

May là cặp vợ chồng mất đồ đã chạy tới kịp: “Cảm ơn các anh, cảm ơn các anh.”

“Mẹ.” Người thanh niên gọi xong quay đầu lườm Trần Noãn.

Thấy người phụ nữ ấy đáp lời, Trần Noãn giật mình, thì ra là người một nhà thật à?

“Con gái à, cảm ơn con.” Người phụ nữ bước qua phía Trần Noãn.

Trần Noãn thấy hơi xấu hổ, chân co lên, tay xua rối rít.

“Này, chân cô sao thế?” Người con hỏi.

“Đau có sao.” Trần Noãn đáp.

“Ôât con, nói năng kiểu gì thế, con gái người ta giúp nhà mình lấy lại túi, chân bị thương rồi, còn không mau xem cho người ta.” Bác gái vốn đang tỏ vẻ thân thiện, dễ gần, quay ngoắt qua nói cậu con trai, xô cậu ta về phía Trần Noãn, xem chút thì tên con trai đó ngã nhào.

Trần Noãn giật cả mình thế mà tay thanh niên đó không giận lên, mặt nhăn mày nhíu quay lại nhìn mẹ rồi quay qua hỏi Trần Noãn: “Có nặng không? Tôi đưa cô đi khám nhé? Tôi là bác sĩ ở đây, tuy cô chỉ tỏ vương chân chứ chẳng giúp được gì nhưng anh đây là người lấy ăn bảo oán, cảm ơn lòng tốt của em nhé.” Anh ta càng nói đến cuối câu thì càng cao giọng.

Trần Noãn mắt tròn mắt dẹt, lần đầu tiên thấy loại người này, mèo khen mèo dài đuôi.

“Nào, nhanh lên!” Nói rồi nắm lấy cánh tay Trần Noãn kéo.

“Cái thằng này! Cha mẹ về trước đây, nhớ cư xử từ từ với con gái nhà người ta đấy!” Bác gái xằng sở lại gần.

Chộp mất một cái bác gái đổi sang về mặt thần thiện, dễ gần nhìn Trần Noãn: “Con gái à, con tên gì? Tuổi trẻ hăng hái làm việc nghĩa, cô rất ưng con đó.”

Trần Noãn xấu hổ cười trừ: “Cô à, không cần khen con đâu ạ, chỉ là việc nhỏ thôi.”

Tay con trai chẳng từ tế hơn chút nào, thô lỗ kéo tay Trần Noãn đi về phía thang máy: “Đi thôi, khám qua xem sao.”

Vừa rồi đúng là chán không mấy dễ chịu nhưng giờ cô về đã đỡ hơn rồi, Trần Noãn gạt phắt tay anh ta ra: “Tôi không sao, không khám, cảm ơn.”

“Này, nói rồi không hỏi được đâu đấy, cô chắc là không khám chứ?”

Nhìn cái mặt vênh vênh của gã, Trần Noãn càng không muốn đi, nhìn chăm chăm lại: “Có đi cũng không đi cùng anh, tôi đi với người khác.”

Trần Noãn nói xong thì lấy điện thoại gọi cho Cố Thanh Thời, gã thanh niên đứng bên cạnh cũng không thấy giận, đứng dẹp sang một bên nhìn cô cười nhạt.

Cố Thanh Thời nhận điện thoại cũng nhanh.

“À ỉ, không phải cô báo sắp đến rồi cơ mà? Sao vẫn chưa thấy đâu? Tôi tan làm rồi.” Giọng người kia rất bình thường.

“Bác sỹ Cố, chân em lại bị trật rồi, em đang ở dưới thang máy, anh xuống xem giúp đi.”

Trần Noãn cố ý nói với giọng yếu đuối, Cố Thanh Thời lập tức cúp máy chạy xuống.

Người thanh niên đứng bên cạnh nhìn cô.

“Ồ, anh cũng là bác sỹ nhì? Tên gì vậy? Sao gần đây tôi chưa từng gặp anh? Khoa nào thế?” Trần Noãn hỏi liền một lèo.

“Trác Nhất, cô tên gì? Vừa gọi cho Cố Thanh Thời à?” Hắn cau mày.

“Ồ, anh quen bác sỹ Cố hả? Anh ấy nổi tiếng vậy cơ à?”

“Quen, có ai không biết cái tên trắng hoa đỏ.” Đối phương tỏ rõ vẻ khinh thường, Trần Noãn trầm nghĩ, đây nhất định là do ghen tị.

“Tôi là Trần Noãn, chuyện hôm nay không cần cảm ơn.” Nói rồi định bỏ đi.

Trác Nhất đi theo, đầu một bên tay cho cô: “Tôi biết anh ta đang ở đâu, để tôi đỡ cô qua đó.”

“Ồ, sao đột nhiên anh tốt bụng thế?”

Trác Nhất thu tay về luôn, đứng bất động: “Vậy cô tự đi đi nhé.”

Trần Noãn sặc.

Cố Thanh Thời nhanh chóng chạy tới, thấy Trần Noãn không thoải mái, cảm thấy thật nhức đầu: “Sao lại trật thế?”

“Em vì giúp cái người này, hăng hái làm việc nghĩa, sau đó...”

Trác Nhất lập tức phản đối: “Ha! Cô làm vương chân chứ giúp được gì, còn hại tôi bị ngã, cái chân của cô chắc cũng là do cô tự làm mình bị trật đó.”

Có Cố Thanh Thời ở đây, Trần Noãn không dám tỏ ra hồ báo, bị đá đầu cũng kệ, chỉ chăm chăm tỏ ra đáng thương để chừa Cố Thanh Thời an ủi đôi câu.

Bác sỹ Cố phát huy tinh thần làm việc nghiêm túc, lập tức ngồi xổm xuống kiểm tra mắt cá chân cho cô rồi đứng lên nói: “Không sao cả, có điều cô cũng lên đi, bóp ít thuốc là được.”

“Bác sỹ Cố, anh quen người vừa nãy à?” Khi đã đi xa rồi, Trần Noãn mới hỏi Cố Thanh Thời.

“Ồ, Trác Nhất hả? Bác sỹ thực tập khoa ngoại tìm mạch.” Cố Thanh Thời gật đầu.

“Hình như anh ấy khó chịu với anh đấy.” Trần Noãn mách.

Cố Thanh Thời khẽ cười: “Bản Sam báo tại bữa đó tôi thắng quá.”

Trần Noãn hơi ngạc nhiên: “Là sao ạ?”

Một lần mọi người cùng họp, Cố Thanh Thời đã chỉ thẳng ra vấn đề trong báo cáo của Trác Nhất, khiến cậu ta mất mặt.

Cố Thanh Thời xoa mũi, nói không đầu không đuôi: “Không phải lúc trao đổi vấn đề học thuật thì nên nghiêm túc hay sao?”

Trần Noãn ngơ ngạc rồi bật cười: “Ha ha, đúng thế, nên nghiêm túc, tay kia mới là người không hiểu chuyện.”

Bóp thuốc xong, Cố Thanh Thời lại đi ra ngoài, Trần Noãn ngồi không, không ngờ Trác Nhất đột nhiên xuất hiện.

Anh ta cầm một túi to đi lại, cười thật quái gở: “Xoa thuốc chưa?”

“Rồi.” Trần Noãn gật đầu.

“Cô có quan hệ gì với Cố Thanh Thời thế?” Anh ta vẫn tiếp tục cười quái gở.

“Liên quan gì tới anh!” Trần Noãn dè chừng.

“Này, cho cô. Ăn nhiều một chút tốt cho tiêu hóa.” Anh ta lẳng cho cô một túi chuối.

Trần Noãn đỡ túi chuối, mắt tròn mắt dẹt, chẳng hiểu sao người này tự dưng tốt thế.

“Trần Noãn.” Gã đột nhiên cúi người, miệng mỉm cười, đưa tay giữ mặt Trần Noãn.

Trần Noãn giật nảy mình, giữ tay anh ta lại.

“Này, vớ vấn gì thế!” Trần Noãn quát, mày dựng ngược.

“Thấy cô giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha, bốn tóa quyết định miễn cưỡng cho phép cô lấy thân báo đáp, còn không mau lĩnh chi tạ ơn đi.” Hàng mày của hắn ta chau lại.

Trần Noãn gạt tay gã ra: “Bản cung từ chối!”

Trác Nhất ngạc nhiên: “Này, có nhìn anh đấy xem, tướng mạo đường hoàng, tuấn tú, lịch sự, phóng khoáng, tiền đồ rộng mở, cô từ chối hả? Tôi báo cho cô biết nhé, nói rồi không hỏi lại được đâu, nghĩ cho kĩ đi! Sau này kiếm đâu ra cơ hội tốt như này nữa!”

Trần Noãn bật cười ha ha, người này bị ám đầu cái chắc rồi: “Thế mau đi đi, em gái nào thích thì cứ để em gái đó nước trôi.”

“Chắc chắc chắc, cô đúng là vô phúc, bao người cầu còn không được, cô lại còn từ chối, đúng là hết thuốc cứu.” Tay đó lắc đầu nhìn cô như đồ ngốc.

“Ha ha ha, anh mau về uống thuốc đi!” Trần Noãn vừa cười vừa vỗ vai y.

“Hử.”

“Trong mắt bốn cung chỉ có Cố Thanh Thời thôi, không nhìn thấy ai khác hết, cậu từ bỏ đi thôi.” Trần Noãn học theo cách nói của gã.

“Cất, Cố Thanh Thời có cái gì tốt vậy? Sao lại con gái các cô đều mê quáng thế, bốn tóa thấy cô là người tốt, định cứu cô một mạng, không ngờ cô còn không cảm kích.”

Cố Thanh Thời vừa khéo trở về, anh ta vội vàng chuẩn thẳng.

Trần Noãn nhìn theo bóng lưng anh ta, cười sáng sặc, cô hỏi Cố Thanh Thời: “Anh ta bị bệnh Chūnibyō à?”

Cố Thanh Thời hỏi: “Chūnibyō là bệnh gì vậy?”

Tuy Trần Noãn nói khách sáo là mời cơm cảm ơn bác sỹ Cố nhưng bác sỹ Cố thường ngày hay chậm lụt, vẫn có chút phong độ ga lăng của đàn ông bình thường, tranh trả tiền trước cô.

Cô đánh trả tiền mua trà sữa rồi khăng khăng đòi biết nhà Cố Thanh Thời.

“Hay tôi đưa cô về trước nhé.” Bác sĩ Cố lái xe, cảm thấy thật cùng đường bí lối, cô gái này khiến người ta đau đầu quá.

“Bác sĩ Cố, tuy anh xem em là bệnh nhân nhưng anh đối xử với em như bạn bè vậy, vậy sau này chúng ta là bạn bè nhé? Làm gì có bạn bè nào không biết nhà nhau. Không phải anh đang đi xe hay sao, chỉ là tiện thể thôi mà, chừng nào Thủy Thủy lấy chồng rồi, em sẽ tìm một phòng ở gần chỗ anh, sau này có muốn ăn cơm một bữa cũng tiện.”

Trần Noãn thao thao độc thoại một mình, hoàn toàn không cho người khác nói chen vào. Có điều Cố Thanh Thời sau khi bị xoay như chong chóng một hồi lại cảm thấy vậy cũng đúng, làm bạn bè rồi, biết nhau ở đâu cũng tiện, hoàn toàn không nhận ra mưu đồ của cô, thật là lời lẽ xảo trá, mê hoặc chứng sinh, à không, chỉ mê hoặc Thanh Thời thôi.

Cố Thanh Thời lại nghĩ cái cô gái Trần Noãn này hay đưa ra những ý tưởng kỳ lạ, nếu cô ấy muốn ăn vặt ở nhà anh thì biết phải làm sao? Nhờ đòi chơi mặt chược với anh cả đêm thì làm sao? Ngày mai còn phải đi làm nữa... Cố Thanh Thời đã quên bết mất vụ cô những những đi theo anh, còn tuyên bố muốn ngủ cùng anh, thực sự coi cô là bạn mình.

May là sói xám Tiểu Noãn cũng không âm mưu lên nhà, anh đưa cô đến cổng tiểu khu thì đã thỏa mãn bảo: “Được rồi, em chỉ muốn biết anh ở đâu thôi, giờ anh đưa em về đi.”

Cô cười hi hi khiến cho bác sỹ Cố thò non bống thấy áy náy, thấy mình quá bụng dạ tiểu nhân.

Đã đưa Trần Noãn về đến tận cửa rồi mà cô vẫn ngồi trên xe không nhúc nhích, Cố Thanh Thời nhìn sang thắc mắc, phát hiện cô đang nhìn mình đắm đắm.

“Cô không về đi à?” Anh hỏi.

Trần Noãn chống cằm đáp: “Bác sĩ Cố à, anh đẹp trai thật, chắc chắn có rất nhiều người muốn ngủ cùng anh.” Đúng thế đấy, nhìn hầu kết này, khuôn mặt này, đôi mắt này, ngón tay rồi cả cổ tay nữa, đẹp nhìn không ngừng được.

Lúc anh đứng một chỗ, độ cong thắt lưng thật tuyệt vời; lúc anh mặc áo trắng, càng thêm quyến rũ. Càng nửa đóng nửa mở, nửa che nửa hở thì càng quyến rũ. Nếu nói là trái tim Trần Noãn rung động thì cứ nói luôn là cả toàn thân cô đều đang rung động đi.

Cố Thanh Thời dờ cả người, nói lắp ba lắp bắp: “Trần Noãn à, bạn bè không đùa vậy đâu.” Lỗ tai anh đỏ bừng.

Trần Noãn bật cười: “Bác sỹ Cố à, làm bạn bè nên em mới nói thật đó.”

“Em mau xuống đi, không còn sớm nữa đâu.” Anh bắt đầu vội vã thúc giục, tuy là bạn bè nhưng nói như thế vẫn khiến anh thấy không ổn.

“Cố Thanh Thời à, em thích anh thật đó, thực sự rất thích.” Trần Noãn mặc kệ, chỉ nhìn đắm đuối vào mắt anh.

“Ừ ừ, anh biết rồi, em mau xuống đi.” Anh càng cuồng lên, chỉ sợ cô gái này sẽ nhào qua.

Trần Noãn bị đuổi xuống xe, cái người này thật là...

Còn chưa kịp xoay lưng lại, chiếc xe đã phóng đi mất hút, Trần Noãn giật mình, bật cười lớn tiếng.

“Anh chạy cái gì thế!”

Sợ em ăn tối...

Trần Noãn lấy đi động nhân tin cho Tạ Bản Sam.

“Tò tính thất bại.”

Bên kia rep lại ngay.

“Không ngừng phấn đấu.”

Từ đó về sau Trần Noãn đều gọi thẳng tên anh nhà mình, Cố Thanh Thời hơi nhàu mày một chút, có điều cũng không ý kiến được gì.

Chú thích:

- Hội chứng Chūnibyō (中二病, phiên âm: Trung nhị bệnh) là một từ lóng có nguồn gốc Nhật Bản, xuất hiện từ lâu đời, chính thức trở nên nổi tiếng sau khi được một diễn viên hài người Nhật sử dụng trong một chương trình vào năm 1999, ở Việt Nam thường được gọi là “hội chứng tuổi dậy thì”, “hội chứng tuổi teen” hay “hoang tưởng tuổi dậy thì”. Một trong những biểu hiện thường được gán với hội chứng này là: *“Tín tưởng vào sức mạnh siêu nhiên, tự cho rằng mình có các năng lực ấy, hoang tưởng rằng mình có sức mạnh vĩ đại nào đó và tin rằng điều đó rất “ngầu”, song thực chất mọi người xung quanh sẽ cảm thấy thật thảm hại, không bình thường”*. (Trần Noãn sử dụng theo nghĩa này). Chūnibyō không phải là bệnh liên quan đến rối loạn thần kinh theo quan điểm y học

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“Cậu đứng đây làm gì thế?” Lạc Thủy Hà cầm cốc cà phê, mới vừa đi qua góc rẽ thì thấy Trần Noãn đang áp người vào tường, chỉ thấy mỗi bóng lưng. Tuy chỉ thấy lưng nhưng chơi với nhau quá lâu rồi, không đời nào nhận sai.

Trần Noãn giật nảy mình, luống cuống quay đầu lại: “Suýt!”

Lạc Thủy Hà thấy Trần Noãn tò vò thần bí, cũng tò mò nhìn, chẳng có gì hay, chỉ là Cố Thanh Thời đang ngồi trên ghế mây uống cà phê, bóng cây phủ lên người để lọt những tia sáng loang lổ.

“Già mà cậu phải lên lút cỡ vậy? Cứ đi thẳng lại đó mà ngồi.” Lạc Thủy Hà thắc mắc.

“Không, không, không, hôm nay không bình thường, theo tình báo tớ nắm được thì hôm nay anh ấy rất lạ.” Trần Noãn đáp.

Lạc Thủy Hà lại nhòm thêm lượt nữa: “Chỉ là một người đàn ông ngồi uống cà phê thôi mà, có gì lạ? Bác sĩ nghi ngờ, hương thụ cũng bị nghi ngờ à?”

“Tớ hơi anh ấy hôm nay làm gì, anh ấy toàn đánh trống lảng. Rõ ràng có chuyện giấu giếm.” Trần Noãn cau mày, nhăn nhó.

“Người ta thích riêng tư thôi.” Lạc Thủy Hà nói bằng quơ. Với trình độ đa mặt của Trình Noãn thì mới thấy chuyện này là lạ. Cố Thanh Thời là người mà mọi người chỉ thích nhìn chứ không thích chơi, có phong độ, có khí tiết, dám con gái thường chỉ dám lên lút hảo sắc sau lưng, làm gì có ai đa mặt đầy như Trần Noãn, nói thẳng ruột ngựa cả ra. Con gái có ai dũng cảm bắt chuyện với anh ta thì cũng lịch sự, dịu dàng, có chừng mực, có ai như Trần Noãn đâu, càng ngày càng bám dính, ăn cơm, đi chơi đều không rời một bước.

“Không phải, không phải thế đâu, tớ có trực giác rõ ràng là hôm nay không bình thường. Anh ấy chưa bao giờ nói dối hay đánh trống lảng, cũng chưa bao giờ từ chối nói tớ chuyện gì.”

“Chưa từng từ chối à? Cậu tò tính thành công rồi hả?” Lạc Thủy Hà trêu.

Cô ấy nghe Tạ Bản Sam kể, mọi người đều thấy Trần Noãn là người không câu nệ nhiều việc, rất có thể sẽ thành công. Chỉ tiếc bác sĩ Cố không phải là người sắt đá mà là người chậm lụt, dùng những cách thông thường, vẫn minh thì chắc cả đời anh ta cũng không hiểu được, có khi anh ta còn chẳng bao giờ tự hỏi câu “thích một người là cảm giác thế nào” cơ.

“Từ chuyện đó ra!” Trần Noãn nói.

“Tớ cảm thấy là cậu ý thế hiếp người nên anh ta mới không từ chối được ấy.” Lạc Thủy Hà vẫn trêu tiếp.

Trần Noãn mặc kệ, cô quay lại nhìn thì Cổ Thanh Thời đã đưa tay lên xem giờ, gọi phục vụ thanh toán tiền rồi bỏ đi...

“Cậu thấy chưa! Có vấn đề!” Trần Noãn lập tức bám sát.

Lạc Thủy Hà nghe nói nhíp sinh hoạt của Cổ Thanh Thời rất đơn điệu, chỉ có một người bạn thân là Tạ Bản Sam, ngoài tên đó thì chắc chắn có ai hẹn gãi ngứa cả, đúng là cũng tò mò thật.

“Thủy Thủy! Anh ấy lái xe đi mất rồi! Cậu giúp tớ đuổi theo đi!” Trần Noãn thấy Cổ Thanh Thời đã ra đến rìa đường, vội giật tay áo Lạc Thủy Hà.

“Không được, tớ có hẹn với người khác rồi.” Lạc Thủy Hà khó xử.

“Thủy Thủy, nay cậu cũng lạ lắm.” Trần Noãn quay người lại nhìn, mắt sáng rực.

Lạc Thủy Hà hơi mất tự nhiên, mắt né tránh: “Đâu có.”

“Cậu không dám nhìn tớ, quả nhiên là thật. Trước nay cậu luôn nói thẳng là có hẹn với ai cơ.”

“Ồi dào, cậu phiền thật, mau đi thôi, tớ giúp cậu theo đuổi.” Lạc Thủy Hà ném cốc cà phê vào thùng rác, kéo Trần Noãn đi.

Trần Noãn là người nếu bạn nghĩ có ấy nhạy cảm thì sẽ thấy hầu như cô ấy rất bình thường, nếu bạn nói có ấy là người qua loa đại khái thì sẽ có một ngày nhận ra cô ấy có thể nhạy cảm cỡ nào.

“Khai mau, cậu có hẹn với ai? Người này mình biết phải không?” Trần Noãn rời mắt khỏi chiếc xe bám đuôi nhìn Lạc Thủy Hà.

“Ồi dào, là bác sĩ Tạ đó.” Lạc Thủy Hà hơi phiền.

Cả Lạc Thủy Hà và Trần Noãn đều cho rằng Tạ Bản Sam có ý đồ khác nhưng người ta lại tỏ ra thẳng thắn vô tư, khiến cho phần mình không khỏi cảm thấy bản thân bụng dạ tiểu nhân. Lần trước gặp nhau không may để rơi đổ nên lần này hẹn lấy lại, anh ta nói tiện thể mời com cam on sự giúp đỡ của Lạc Thủy Hà. Chuyện vốn bình thường nhưng sợ Trần Noãn trêu nên mới không nói. Giờ thì hay rồi, khéo quá hóa vụng.

“Là bác sĩ Tạ thì cậu cứ nói thẳng ra thôi, làm mình tưởng có gì mờ ám.” Không ngờ Trần Noãn lại lo lắng, “Bác sĩ Tạ thì ngại gì, cứ để anh ta chờ đi.” Trần Noãn tự quyết luôn.

“Ừ bảo hắn đợi một lát. Ờ? Lên cầu vượt ư? Vào cao tốc à? Anh ta đi đâu thế? Cưng à, chúng ta phải ra ngoại thành hả?” Lạc Thủy Hà nhìn chăm chăm vào chiếc xe phía trước.

Trần Noãn cũng nhìn: “Không phải chứ?”

“Không phải.” Lạc Thủy Hà nhanh chóng nghĩ ra, bình tĩnh lái xe.

“Thế là gì?” Trần Noãn hỏi.

“Nhìn mốc chỉ giới đi, là đường ra sân bay, anh ta chắc đi đón người.”

“Tớ biết rồi, Tạ Đồng Sơ!” Ở trong xe vướng chứ không Trần Noãn đã nháy dưng lên rồi.

Đầu chỉ một lần Trần Noãn nghe nhắc tới cái tên này. Người ta nói: Tạ Đồng Sơ, em gái Tạ Bản Sam là bác sĩ nữ duy nhất mà Cổ Thanh Thời quen. Nghe đồn cô gái này hết sức xinh đẹp, là bác sĩ gây mê số một của bệnh viện. Nhờ năng lực xuất sắc, được cử làm đại biểu đi trao đổi học tập mấy tháng, hôm nay chắc là ngày về.

Lạc Thủy Hà không biết nên hỏi: “Tạ Đồng Sơ? Ai thế?”

“Em gái Tạ Bản Sam, nữ ngôi sao của bệnh viện Tây Đức.” Trần Noãn buồn buồn báo, rõ ràng không vui vẻ gì.

“Ồ vậy là thanh mai trúc mã của Cổ Thanh Thời rồi huh? Khó trách anh ta không nói với cậu, người ta chắc chắn là quan trọng hơn cậu rồi, cậu chỉ là một phần tử theo đuổi liều mạng thôi.” Lạc Thủy Hà lập tức tạt một gáo nước lạnh.

“Lạc Thủy Hà! Cậu có phải là chị em của tớ không thế! Tớ nháy xuống xe liền đây!”

Lạc Thủy Hà ngoác miệng cười: “Nhảy đi, tớ khóa cửa xe rồi.”

“Hừ, chìa tay!”

“Tạ Đồng Sơ có quan hệ gì với Cổ Thanh Thời cậu đã biết chưa?” Lạc Thủy Hà chỉ báo.

“Tớ không biết nhưng chắc là không, chứ sao Tạ Bản Sam lại giúp tớ theo đuổi Cổ Thanh Thời được, nhưng nghe nói cô ấy cũng chưa có bạn trai.”

Lạc Thủy Hà gật đầu, nụ cười tươi như gió xuân.

Hai người phân tích một lèo, dựa vào Tạ Bản Sam thì thấy chuyện này không có vấn đề gì, nhưng theo cách nói của các đồng nghiệp khác thì lại cảm thấy có chút mờ ám, cuối cùng là không hiểu ra sao cả.

Hai người rón rén như ăn trộm đi theo Cổ Thanh Thời vào sảnh sân bay, chỗ này người đến người đi, khó mà bị phát hiện.

Cổ Thanh Thời chẳng mấy chốc đã đón được người.

Lúc Trần Noãn nhìn thấy người phụ nữ Cổ Thanh Thời đích thân tới đón, người phụ nữ mà đi ngang qua ai cũng phải ngoái nhìn, người phụ nữ đang trong vòng tay ôm ấp của trai đẹp nhà mình, cô muốn chửi bậy.

Lạc Thủy Hà không hổ là bạn thân, chém thêm một đao: “Ồi chao, mình nằm mơ ư, đúng là người đẹp giáng trần, cậu nhìn mà xem, hai người đó còn có tướng vợ chồng nữa đó.”

Tạ Đồng Sơ từ nhỏ tới lớn, đi đến đâu cũng được xưng tụng là hoa khôi, lại là người tốt tính, nờ một nữ cư sĩ như hoa cỏ đón gió xuân, dân ông cho đến đàn bà nhìn thấy đều phải thêm thuốc.

Trần Noãn tự thấy mình không đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có thể coi là trong sáng, tự nhiên, nhưng so với Tạ Đồng Sơ thì còn kém xa, không khỏi cảm thấy cực kỳ tự ti.

“Ngây cái gì ra đây! Người ta đi rồi kìa!” Lạc Thủy Hà nhắc.

Trần Noãn lập tức tiêu diệt luồng cảm xúc tiêu cực, lấy lại tinh thần: “Đi, tớ có một kế, chúng ta về đi!”

Chiếc xe lại lao đi trên đường cao tốc, tiến về phía trước.

Trần Noãn lấy đi động ra gọi cho Cổ Thanh Thời, miệng lầm bầm: “Con cún Cổ Thanh Thời...”

Lạc Thủy Hà bật cười: “Em chờ ngày anh cưới em về làm vợ, thế mà anh lại bỏ rơi em ư? Em thấy người phụ nữ kia hơn em quá nhiều, Cổ Thanh Thời à em không ăn anh được rồi.”

“Nói bậy, họ chỉ là bạn bè thôi...” Trần Noãn cãi, rồi lập tức đổi giọng nũng nịu: “Bác sĩ Cổ à, anh đang ở đâu thế?”

Cổ Thanh Thời cau mày, không biết trả lời thế nào, Tạ Đồng Sơ đang đi ngay cạnh nhìn sang vẻ tò mò.

“Anh...”

Cổ Thanh Thời chưa kịp đáp, người bên kia liền nói luôn: “Em đang ở công chỗ nhà anh rồi này, hôm nay đi siêu thị mua được một ít măng cụt rất tươi, em mua nhiều lắm, mang cho anh một ít, anh có nhà không?”

Không như Cổ Thanh Thời, đầu óc Trần Noãn rất nhanh nhạy, hưởng chi cô đã nghĩ xong lý do từ lúc ở sân bay rồi, Cổ Thanh Thời rất thích măng cụt.

“Anh không ở nhà, em mang về đi, không cần đem cho anh.” Cổ Thanh Thời đáp.

“Không được, em mua nhiều lắm, ăn không hết thì phí của, khi nào thì anh về, em chờ anh ở công.”

“Không cần thật đó, em mau về đi, còn lâu lắm anh mới về.”

“Cổ Thanh Thời, chúng ta có còn là bạn bè nữa không, không phải em hỏi lộ anh mà là bạn bè tặng nhau, thôi anh khỏi nói nữa, em sẽ chờ ở đây đến khi anh về mới thôi.”

Trần Noãn nói xong cúp luôn.

Cổ Thanh Thời vốn đang ngồi ở quán cà phê của sân bay, thấy cô đã cúp máy rồi thì lúng túng không biết nên làm gì.

“Sao vậy ạ?” Tạ Đồng Sơ nâng tách cà phê phục vụ mới mang đến nhấp một ngụm.

“Có một người bạn bảo đang ở nhà anh, chờ đưa cho anh ít hoa quả.”

Thấy anh tỏ ra khó xử, Tạ Đông Sơ mỉm cười: “Bạn gì vậy ạ, thật là tốt. Hoa quả thôi mà, anh bảo người ta về đi, em còn muốn qua chỗ văn phòng nhà đất.”

“Là một bệnh nhân cũ, sau này thì thân, vì cảm kích anh cho nên luôn...”

Tạ Đông Sơ cảm thấy mí mắt đang giật báo điềm gở: “Bệnh nhân à?” Phái rồi, anh làm gì còn người bạn nào nữa.

“Ừ.”

“Là bệnh nhân thì anh càng không nhận được, cứu người là sứ mệnh của người làm nghề y, anh bảo người ta về đi.” Tuy có dự cảm không lành nhưng cô vẫn làm như không biết.

“Cô ấy bảo đợi đến khi anh về mới thôi, Đông Sơ à, em có muốn ăn cơm anh nấu không? Đến nhà anh đi, anh nấu cho em, bảo anh trai em tới nữa.”

Tạ Đông Sơ rất ngạc nhiên nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài. Anh ấy trở nên bối rối, còn nhanh chóng quyết định về, vì cái người đang chờ kia ư? Đó là người như thế nào?

“Vâng.” Là người thông minh nên Tạ Đông Sơ lập tức phốt lờ, mỉm cười dụ dăng làm theo ý anh.

Lạc Thủy Hà thấy Trần Noãn cúp điện thoại, tò mò hỏi: “Cậu làm gì thế?”

“Mình muốn tra rõ, xem cô gái kia là người như thế nào!” Trần Noãn búng búng khí thế.

“Nhưng nếu Cố Thanh Thời không về thì sao?”

“Không đời nào.” Không đời nào anh bỏ mặc người khác không quan tâm.

“Vây cũng chưa chắc cậu đã gặp được cái cô Tạ Đông Sơ kia.” Lạc Thủy Hà giả thiết.

“Vây càng tốt, điều đó chứng tỏ Cố Thanh Thời đã bỏ rơi cô ta ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lúc Cố Thanh Thời về tới nơi, Trần Noãn đang đứng chính giữa cổng, tay xách hai túi to, cười hi hi chào hỏi, thấy có Tạ Đông Sơ liền vui vẻ hỏi thăm.

Anh nhìn cái túi to cô xách, thấy hơi sốt ruột: “Em mang cái này tới làm gì?”

“Mua nhiều nên chia cho anh một phần.” Trần Noãn cười khách khí.

Cố Thanh Thời không đáp, thật quá bất đắc dĩ cho anh.

“Thanh Thời, đừng có thế, con gái nhà người ta đã mang đến rồi, anh nhận lấy đi, người ta cũng là có ý tốt mà.” Tạ Đông Sơ nhanh nhẩu báo, nói rồi nhìn qua phía Trần Noãn: “Em gái à, bác sĩ Cố là bác sĩ, cứu người là chuyện nên làm, em đã bỏ tiền thuốc thang, không cần khách sáo thế này, lần sau đừng qua đây đưa gì cả nữa, bác sĩ Cố không thích đâu.”

Trần Noãn nói: “Em không mất tiền thuốc.” Trong lòng thì thầm mắng chửi cái thái độ ngăm coi mình như chủ nhà này của đối phương.

Tạ Đông Sơ bị ghen.

“Sao em lại về mà hỏi thế?” Cố Thanh Thời xách túi đồ cho cô, thấy hôm nay thời tiết mát mẻ, cô mặc quần áo cũng không dày, càng thêm phần khó hiểu, “Sốt à?” Vừa hỏi vừa đưa tay sờ trán cô.

Trần Noãn đứng là rất nóng, ngón tay của anh thật mát, trái tim cô lại không chịu ngủ yên rồi.

Tạ Đông Sơ không lấy gì làm ngạc nhiên, Cố Thanh Thời lúc nào cũng tận tình với người bệnh, anh là một bác sĩ giàu tư cách. Có điều tâm tư của em gái này, Tạ Đông Sơ nhìn thấu hết rồi.

“Không phải sốt, trong lúc chờ hai người, em có chạy vài vòng coi như thể dục.” Trần Noãn nói xong còn bồi thêm một cái gật đầu, tỏ rõ mình nói thật, thực ra là sợ Cố Thanh Thời về trước mình nên Trần Noãn mua đồ xông là chạy thực mạng về đây.

Đúng là một gần tác thờ nhưng Trần Noãn rất hài lòng với sự nhanh trí của mình.

Cố Thanh Thời không hoài nghi gì, anh gật đầu rồi đi vào nhà, Trần Noãn vui vẻ đi theo. Tạ Đông Sơ vốn muốn nói mấy câu khách sáo tiễn khách, lập tức cứng họng. Cố Thanh Thời không nói, cô ta cũng khó mở lời.

Mặc dù không hề trao đổi nhiều nhưng Tạ Đông Sơ có cảm giác như gặp phải đối thủ đáng gờm. Cố Thanh Thời lúc nào cũng vô tình giữ khoảng cách với mọi người, Tạ Đông Sơ biết rõ hảng rào ngăn cách đó rất chắc chắn khiến đa số mọi người đều phải chùn bước, không ngờ cô gái này dám chủ động phá tằm rào ngăn ấy, Tạ Đông Sơ không khỏi sinh lo.

Cố Thanh Thời thay đồ mặc ở nhà rồi đeo tạp dề vào phòng bếp, Tạ Đông Sơ xếp gọn đồ của mình vào góc nhà, lấy quả ra. Trần Noãn ung dung ngồi trên sofa xem ti vi, chẳng khác gì đang ở nhà, nhưng cũng thật thông minh, luôn né tránh chạm ánh mắt với Tạ Đông Sơ, không trò chuyện, làm như không nhìn thấy.

Người so với người, ắt không khỏi cảm thấy mình kém cỏi, nhưng muốn vờ mặt diếc tại nơi thì chỉ cần đủ tinh tâm là được.

Tạ Đông Sơ nhìn cô gái đó, mày cau lại, mặt mũi khó coi, muốn nói lại thôi. Cuối cùng cô ta đi vào phòng bếp.

“Ôi, Thanh Thời à, em quên gọi cho anh trai rồi, hay là thôi không gọi nữa nhé? Nhiều người ồn ào lắm, anh không thích ồn mà phải không?”

Cố Thanh Thời không nghĩ ngợi gì, anh gật đầu: “Quên rồi thì thôi, không sao.”

Cố Thanh Thời chơi với Tạ Bản Sam bao nhiêu năm thì cũng quen Tạ Đông Sơ bấy nhiêu năm, tình cảm có nhiều gần bó, Tạ Đông Sơ còn thân thiết với anh hơn Tạ Bản Sam, hồi nhỏ có lần Tạ Bản Sam đùa rằng: “Cậu mới là anh trai con bé phải không?”

“Để em giúp anh.” Cô gái trẻ vừa nói vừa mỉm cười, xắn tay áo cao lên để rửa rau.

“Không cần đâu, em ra ngoài ngồi chơi xem ti vi với Trần Noãn đi, anh xong nhanh thôi.”

“Em không quen người ta, ngại lắm, để em đứng với anh đi.”

Đã nói đến thế rồi, Cố Thanh Thời đành chịu: “Em không cần làm gì hết, cứ đứng đó là được, mệt thì kéo cái ghế lại mà ngồi.”

Tạ Đông Sơ mỉm cười không nói gì nữa.

Hai người đều ở trong bếp, Trần Noãn vênh tai lên hóng chuyện nhưng tiếng người nói chuyện không rõ, lại không dám tắt ti vi đi, sợ diễn không đạt, buồn bực một lát liền nghĩ ra đối sách.

Cô nhay từ sofa xuống, xò dép lê đi vào phòng bếp, lúc gần đến cửa thì có tiếng di rón rén, nhẹ nhàng, không để ai phát hiện ra.

Tạ Đông Sơ đang cúi người nhặt đậu, mái tóc dài xỏa xuống như thế đó, Trần Noãn không thể phủ nhận là quá đẹp. Cố Thanh Thời thì đang cúi húi đào đồ ăn trên bếp.

Trần Noãn thầm nhủ may là hai người không làm gì quá trớn chứ không có xử đẹp cả đôi luôn!

Tạ Đông Sơ đang cười thì quay đầu lại định gọi chuyện, đột nhiên thấy có bóng người ở cửa, sợ tới mức làm rơi cả đĩa xuống đất kêu đánh xoảng.

Trần Noãn vẫn đứng nguyên đó, chỉ đổi sang vẻ mặt xem thường.

“Sao có tự dung lại đứng ở cửa thế!” Tạ Đông Sơ cau có, cảm thấy con người này nghe lên thật xấu xa.

Cố Thanh Thời quay lại nhìn người ở cửa, không nhìn được bật cười: “Sao lại đứng đó dọa người thế, nghịch linh ta linh tính.”

“Em mới vừa đứng đây thôi, định hỏi xem sắp có cơm chưa, chẳng muốn dọa ai cả... Xin lỗi ạ...”

Tạ Đông Sơ ngồi xổm xuống nhặt mảnh đĩa vỡ, vốn định cãi nhưng thời nhìn trước đã, không nên vì cái người này mà hủy hoại hình tượng của mình.

Cố Thanh Thời bật cười, anh lắc đầu: “Đôi bụng rồi à? Chờ thêm một lát nữa nhé, nhanh thôi.”

Trần Noãn xúm lại nhặt sạch đĩa, lấy chổi quét sạch mảnh vụn còn sót. Cô chỉ định tới ngủ nghiêng thôi, nào có định dọa Tạ Đông Sơ làm gì.

Rời khỏi phòng bếp, cô lập tức nhắn tin hỏi Tạ Bản Sơn: “Anh đẹp trai ơi, em gái anh với Cố Thanh Thời có quan hệ gì vậy? Em đang ở doanh trại dịch thị sát quần tình, anh là dịch hay là bạn?”

“Quan hệ bạn bè bình thường, anh không phải dịch, em nghĩ nhiều rồi, có điều quan hệ hai người họ rất tốt, em cứ chuẩn bị tâm lý vững vào.”

Trần Noãn thầm nghĩ lời người này nói không thể tin được, không chừng lại là gian tế kẻ địch cái cảm. Càng nghĩ càng chỉ muốn giả như có thể bắt Tạ Bản Sơn trả lại lù đồ ăn cô đã mời anh ta thì tốt.

Trần Noãn ném điện thoại đi, lượn qua lượn lại trong phòng khách, liếc mắt nhìn qua phòng bếp, ngoài tiếng xào rau thì không có động tĩnh gì cả, không thu được kết quả gì. Cứ nghĩ lại lúc này hai người cười cười nói nói với nhau là lại ức, sốc đến tận óc, thời gian quá là kẻ thù của nhân loại.

Tạ Đông Sơ bung món đầu tiên ra đúng lúc Trần Noãn đang nhòm trộm vào nhà bếp. Bón mắt nhìn nhau, tia lửa điện phóng ra tứ phía.

“Ăn cơm nào.” Cố Thanh Thời bung đồ ra sau, cuộc giao chiến bằng mắt giữa hai cô gái kết thúc.

Chọn chỗ ngồi lúc ăn cơm là một cuộc đọ sức khác. Bàn ăn cơm nhà Cố Thanh Thời hình chữ nhật, ba con người tất nhiên phải là một. Mặc cho trong lòng Trần Noãn có bao nhiêu mong đợi thì Cố Thanh Thời nhất định đều không biết đến, xét đến đủ khả năng lờ như, Trần Noãn không dám ngồi xuống trước, khách sáo đứng chờ.

Cố Thanh Thời chia đĩa cho cô: “Đứng đực ra đó làm gì thế? Không phải đôi bụng sao? Mau ăn thôi.”

Trần Noãn gạt mình ngồi luôn xuống, may là Cố Thanh Thời cũng ngồi xuống ngay bên cạnh. Trần Noãn lập tức mở cờ trong bụng.

Tạ Đông Sơ mỉm cười: “Quan hệ giữa hai người có vẻ không tồi nhì? Thanh Thời thật hiếm mới có thêm một người bạn mới.”

Trần Noãn gấp một miếng thức ăn, cười híp mí: “Đầy đủ là duyên phận.”

Cố Thanh Thời liếc nhìn cô: “Là do da mặt em dày.”

Tạ Đông Sơ nhìn Cố Thanh Thời cười, không nói tiếp chủ đề này nữa. “Ăn nhiều một chút.” gấp một miếng măng bỏ vào bát Cố Thanh Thời, “Tiểu Noãn cũng ăn nhiều vào nhé, chị không tiện gấp cho em, em đừng khách sáo.”

Trần Noãn đang muốn gạt đầu nói không sao, Cố Thanh Thời hình như là được hành động của Tạ Đông Sơ nhắc nhở, nhớ ra cô, bèn gấp một đĩa rau xanh cho Trần Noãn: “Đừng chỉ ăn thịt, nên bổ sung vitamin, tốt cho cơ thể.”

Thằng thần thể này thật đáng yêu...

Tạ Đông Sơ ngừng đĩa, Trần Noãn cúi đầu ăn cơm, ăn rau xanh còn thấy ngon hơn ăn sơn hào hải vị.

Trần Noãn vui vẻ dùng bữa xong, lười biếng tựa vào sofa, cảm thấy cuộc đời thật quá mức tốt đẹp. Cố Thanh Thời thu dọn đồ, chuẩn bị đi rửa bát. Tạ Đông Sơ định rửa xúm nhưng bị anh đuổi ra phòng khách.

Hai người phụ nữ ngồi cùng nhau xem ti vi.

“Em gái à, em thích Cố Thanh Thời hả?” Tạ Đông Sơ hếch cằm lên hỏi.

Trần Noãn lười biếng không nhìn lại nhưng vẫn đáp: “Đúng thế, chị thích anh ấy à?”

“Đương nhiên.” Cố Thanh Thời không có ở đây, Tạ Đông Sơ liền trở nên lạnh lùng, khoanh hai tay trước ngực.

Trần Noãn cảm thấy như thế mới là đáng vẻ bình thường của người phụ nữ này, nãy giờ cười nói khiến người ta thấy hơi kỳ lạ.

“May là chị không cần giấu giếm gì với tôi chứ không cả ngày đều mang mặt nạ thì mệt lắm.” Trần Noãn nhún vai.

Tạ Đông Sơ chẳng định tâm sự gì với đối phương hết: “Con người ai chẳng có nhiều mặt, ai có thể cương trực cả đời chứ? Có nghĩ là mặt ai cũng dày như cô cả sao?”

“Chị không thích tôi, nhưng tôi cũng có ưu điểm đó, ví dụ như Cố Thanh Thời ấy, chị có dám nói là cách làm của tôi có vấn đề không?” Trần Noãn bật cười, giống hệt một đứa trẻ đang tranh công.

“Ngang ngược.” Tạ Đông Sơ nhìn chằm chằm đối phương, bật ra hai chữ.

“Cách gì không quan trọng, chỉ cần anh ấy thích em là được, chẳng sao cả.”

“Cô không thích hợp với anh ấy, tính cô lắm mưu nhiều mẹo, anh ấy là người rất đơn giản, không phải đối thủ của cô.”

“Chị thì sao? Chị có kém gì?” Trần Noãn đốp chát.

“Tôi không giống cô, tôi có tính toán gì thì cũng là vì anh ấy, huống chi chúng tôi tin cậy lẫn nhau.”

Trần Noãn bật cười: “Chị nói đúng, em đúng là mặt dày, thế nên em nghĩ giờ hoặc chị cướp được anh ấy, hoặc là buông tha cho anh ấy, nói nhiều với em vô tích sự, ngoài chứng tỏ chị không tự tin ra thì chẳng có gì khác. Mỗi người một cách làm, nếu chị thấy cách chị không ổn thì có thể học hỏi chỗ em.” Nói xong liền đứng lên vào bếp, chẳng muốn tranh cãi thêm gì nữa.

Có nói chuyện mới phát hiện đối thủ của cô chỉ là con hổ có lá gan chuột nhắt, báo hại cô lo lắng nãy giờ.

Tạ Đông Sơ nhìn theo bóng lưng Trần Noãn, thực sự rất bất đắc dĩ, mây chau lại, vừa bất an vừa khùng hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trần Noãn chạy đến cửa phòng bếp, lò đầu nhìn vào cười hi hi: “Cố Thanh Thời, em giúp anh rửa bát nhé?”

Cố Thanh Thời cảm thấy bất ngờ, ngoài đầu lại: “Hiếm có nhì, bình thường em vẫn lười lắm mà?” Chiếc tạp dề buộc ở thắt lưng dần ông thật có sức hấp dẫn không thể chối từ, nhất là với Trần Noãn.

Trần Noãn từng tới nhà Cố Thanh Thời vài lần, nhưng mỗi lần đều chỉ ngồi chơi với Tạ Bản sơn, cơm nước xong Tạ Bản Sơn chạy qua giúp anh còn cô vẫn tiếp tục nằm lười trên sofa dưỡng mờ.

“Nhân chi sơ tính bản thiện ạ.” Cô cười ngại ngùng.

Kể cũng lạ, người ta diễn trò ám chỉ, thà thỉnh Cố Thanh Thời chưa chắc đã để mất tới nhưng hễ là Trần Noãn thì anh đều thấy hết, lần nào cũng bị lừa, cũng tin là thật.

Anh bật cười: “Vậy được rồi, anh rửa, em lấy khăn lau khô nhé.”

“Vâng ạ.” Cô nhanh chóng chạy lại giúp.

“Cẩn thận khéo vỡ đĩa đó.”

“Sao anh không báo cẩn thận kéo cửa vào tay em.”

Cố Thanh Thời quay đầu lại nhìn, nghiêm túc suy nghĩ: “Bối vì nếu đĩa không vỡ thì tay em sẽ không sao.”

“Nói cũng phải.”

“Thì ra chị xinh đẹp trong điện thoại của anh là bác sĩ Tạ.”

“Ừ.”

“Anh đổi hình khác được không?” Trần Nhã thuận miệng hỏi, cũng chẳng hy vọng gì, dù sao Cố Thanh Thời cũng không thương chị ấy.

Cố Thanh Thời nghiêm túc hỏi: “Vì sao?”

“Vì em không thích thôi.” Trần Nhã nói thật, tay vẫn lau chùi bát đĩa, xong chiếc nào thì cất luôn lên kệ.

Bên bếp của sở phòng bếp có đặt rất nhiều chậu sen đá. Lần trước thấy Cố Thanh Thời thích nên cô đã nghiên cứu tụi này, đám sen đá ở đây có đỉnh màu hồng, tên là sen đá thạch ngọc.

Quay người lại, Cố Thanh Thời vẫn đang nghiêm túc suy nghĩ, Trần Nhã ngẫm nghĩ, muốn kiếm thang cho anh xuống. Còn chưa đợi cô nói, Cố Thanh Thời bỗng dừng lại gạt đầu rồi tiếp tục rửa bát. Trần Nhã đột nhiên cảm thấy chính cô cũng không hiểu nổi.

Trần Nhã nhìn lại mấy chậu sen đá rồi tiếp: “Cố Thanh Thời à, anh để nó ở đây ám hết dầu mỡ vào thì sao?”

“Nên cần xuyên phải tắm rửa cho sạch.”

“Vây phiền lắm, sao không đem vào phòng khách.”

Phòng khách nhà Cố Thanh Thời cũng bày sen đá đủ chậu to chậu nhỏ, xếp ngay ngắn trên một giá gỗ, mỗi một chậu cây đều xanh mướt, sạch đẹp. Trần Nhã hỏi xong lại tự thấy là hỏi thừa. Khi cô bảo đang rửa chậu một anh bác sĩ ngoại khoa, một người bạn đã phân tích cho cô đủ mặt ưu nhược của cái nghề này. Bạn ấy nói rất nhiều nhưng đến giờ cái Trần Nhã nhớ kỹ nhất là hầu như bác sĩ nào cũng có một sự cố chấp với vấn đề vệ sinh, cho nên nếu anh mỗi ngày đều phải kiên nhẫn tắm rửa cho từng chậu cây này thì cũng không hẳn anh đã thấy phiền.

Kể cả Cố Thanh Thời không phải là bác sĩ thì với tính cách của anh, sống một mình, ít bạn bè, việc dọn rửa này rất có thể là một thú vui giết thời gian hằng ngày.

“Nuôi chúng thì không nên thấy phiền, thứ cây này vốn đã dễ nuôi, lại càng không phiền.” Cố Thanh Thời cười.

“Cố Thanh Thời, có phải có rất nhiều con gái muốn ngủ cùng anh có phải không?” Trần Nhã ngấm nghĩa nụ cười của anh, bỗng dưng nổi hứng lưu manh trêu ghẹo.

Cố Thanh Thời nghiêm mặt lại: “Trần Nhã à, con gái đừng nên nói năng như thế, phải dè dặt chút.” Về mặt anh khi nói vừa rất đứng đắn, trưởng thành lại hơi có nét ngượng ngùng.

Trần Nhã biết thừa tính anh không câu thật nên vẫn vui vẻ cười đùa: “Em cứ không dè dặt đấy, anh đánh em đi.”

Cố Thanh Thời đỏ mặt quay đầu đi: “Anh không đánh em.”

Trần Nhã cười trộm sau lưng anh, tay vẫn cầm chỉ lau khô bát đĩa xếp lên kệ. Chỉ cần tưởng tượng trong phòng khách có một người phụ nữ đang buồn bực ngồi đấy là lại thấy cực vui vẻ.

Rửa xong bát đĩa, Cố Thanh Thời ở lại thu dọn nốt, Trần Nhã ra khỏi phòng bếp. Tạ Đồng Sơ không còn ở phòng khách, không biết là đã vào phòng nào nhưng Trần Nhã cũng không buồn quan tâm.

Trần Nhã ngồi xổm trước giá cây sen đá, ngẫm nghĩ từng chậu cây xanh mơn mẫm. Cô đưa ngón tay vuốt thử, đúng là không có tí bụi nào, người này thật đáng kinh ngạc, cuối được anh là thắng lợi lớn nhất của đời người rồi!

“Thích lắm à?” Cố Thanh Thời đi ra thấy Trần Nhã đang xem mấy cái cây thì hỏi.

“Vâng a.” Trần Nhã đáp. Câu này chỉ là tiện miệng đáp vậy, thực ra Trần Nhã không thích cây cối lắm, có sống dai như đĩa cũng không trụ được trong tay cô.

“Vây lát nữa anh tặng em một chậu.” Cố Thanh Thời bỏ ống tay áo xuống, lại xô pha ngồi.

Bác sĩ Cố có nhã ý tặng quà, Trần Nhã sướng điên, mắt như phát sáng, tinh thần vui phơi phới.

Thấy Cố Thanh Thời đang xếp lại đồ đạc cho Tạ Đồng Sơ, Trần Nhã không muốn giúp nên đưa người vào xô pha, được một lát thì bắt đầu buồn ngủ, lúc Cố Thanh Thời xoay người lại nhìn thì cô đã chìm vào giấc mộng.

Anh thử gọi một tiếng, không thấy cô đáp lại bèn vào phòng tìm tấm chăn đắp lên người cho cô.

Tạ Đồng Sơ vừa khéo đi từ phòng trong ra thấy cảnh này, trong lòng khó chịu. Cô ta đưa chiếc hộp trong tay ra: “Thanh Thời à, anh lại đây xem đi, em mang quà cho anh này.”

Cố Thanh Thời gạt đầu, dậm lại chân rồi đi qua.

“Anh xem đi.”

Chiếc hộp không nhỏ, lại hơi nặng, Cố Thanh Thời mở ra, bên trong là một cái hộp khác. Tạ Đồng Sơ nhìn anh vẻ chờ mong. Anh liền mở tiếp. Bên trong là một chậu hoa to hơn bàn tay, màu trắng sứ, bề mặt nhẵn bóng, điểm vài đóa hoa đỏ rực.

“Em đi ngang qua thấy hay nên mua tặng anh, trông cái cây sen đá nào anh thích nhất vào nhé.” Tạ Đồng Sơ thò thẻ, không nói rõ ra chậu hoa này tính xáo cỡ nào.

Cố Thanh Thời nhìn ngắm nó rồi mỉm cười: “Cám ơn em, thật không tồi, để trồng hoa có thì hơi phí.”

“Đâu a, nó chỉ là một cái chậu hoa bình thường nhưng được làm tỉ mỉ hơn chút thôi, anh nhất định phải trồng cái cây anh thích nhất đó.” Tạ Đồng Sơ nháy mắt làm duyên mấy cái, mang theo chút nũng nịu của con gái.

Cố Thanh Thời nghiêm túc nghĩ xem mình thích cái cây nào nhất, nghĩ mãi không ra, đành phải nói: “Hình như cây nào anh cũng thích như nhau, hay là em chọn một cây đi?”

Tạ Đồng Sơ che miệng cười: “Vâng, để em.”

Đổi chậu cây xong, Tạ Đồng Sơ ngồi xuống xếp đồ trong va li, vừa làm vừa nói: “Ồ bên đó em chẳng thích mấy, ăn cơm cũng không quen, nói là đi trao đổi, lại cứ muốn giữ luôn người, trong khi mình không muốn, thật là phiền.”

Cố Thanh Thời cổ nghì lại dặng vẻ thường ngày là Tạ Bản Sam thì sẽ đáp thế nào rồi mới đáp: “Không quan tâm đến họ là được.” Bình thường anh trai cô ấy sẽ nói đó là do sức hấp dẫn của em gái cậu ta quá mạnh, nhưng Cố Thanh Thời không thể nói vậy được nên không học theo.

“Đúng thế đó, em không quan tâm đến họ.” Tạ Đồng Sơ ngừng lên cười, vẫn cư xử giống như trước đây, họ là bạn bè bằng vai phải lứa, hoặc có khi lại giống một cô em gái nhỏ nương tựa vào anh.

Thấy Cố Thanh Thời mỉm cười, Tạ Đồng Sơ cảm thấy anh không hề thay đổi nhưng cứ nghĩ đến cô gái đang ngủ trong phòng khách lại thấy cổ họng nghẹn nghẹn, khó mà nuốt trôi được.

“Thanh Thời à, anh có biết là em gái kia thích anh không?”

Cố Thanh Thời nhất thời ngạc nhiên rồi mới đáp: “Em nghĩ nhiều rồi.” Vừa nói vừa tiện tay giúp cô xếp quần áo lên giường.

“Không phải đâu, em nhìn qua là thấy ngay. Anh lúc nào cũng nghĩ người khác quá đơn giản, nếu em ấy không thích anh, tại sao suốt ngày bám lấy anh, quan tâm anh như vậy, anh thấy đó là điều một bệnh nhân bình thường đều làm sao? Anh từng có nhiều bệnh nhân như vậy, ai cũng làm giống em ấy cả ư? Nếu anh không thích em ấy thì nên để tâm một chút, bảo cho em ấy rõ.”

Cố Thanh Thời không hiểu, đã không thích thì sao phải để tâm nữa? Nhưng anh không nói ra.

“Đồng Sơ à, sao em lại nghĩ người ta phức tạp như thế? Kết giao bạn bè không phải là chuyện tùy duyên hay sao? Em ấy với anh có duyên nên trở thành bạn bè, làm gì có nhiều uẩn khúc như em nói, anh không biết, cũng chẳng muốn nghĩ thêm nữa đâu.”

Tạ Đồng Sơ sững sờ, cảm thấy hơi chua xót, hơi sợ hãi, không biết nói gì. Đây là lần đầu tiên Cố Thanh Thời nói với cô bằng kiểu giọng như vậy, với người khác thì chỉ là giọng nói bình thường nhưng cô biết, anh có hơi bất mãn.

Xếp xong quần áo, anh đứng lên: “Chuyện của anh, anh tự biết.” Anh nói như an ủi, lại cũng như than phiền.

Cố Thanh Thời xem đồng hồ trên tường, lay người gọi Trần Nhã dậy: “Trần Nhã, mau dậy đi, anh tiễn em về.”

Tạ Đồng Sơ đi theo sau lưng, tay kéo va li.

Trần Nhã dụi mắt, mơ màng nhìn hai người, ngáp một cái rồi gạt đầu. Cố Thanh Thời lấy áo khoác cho cô. Tạ Đồng Sơ hoàn toàn bàng quan.

Lúc ra tới cửa, Trần Noãn bỗng nhớ ra chậu sen đá, mắt nhìn đắm đắm vào trong phòng khách, lại ngại mở lời trước. Cố Thanh Thời nhìn theo, chợt nhớ ra nên mỉm cười, vào lại phòng khách, chọn một chậu không lớn lắm, nhìn qua cũng không đẹp nhưng rất khỏe mạnh, mập mạp.

“Sao anh không tặng em chậu nào đẹp chút chứ.” Trần Noãn miệng thì khiêu nại nhưng tay vẫn ôm khư khư chậu cây, sợ bị đòi lại.

“Chậu đẹp khó chăm lắm, em không nuôi nổi đâu.” Cố Thanh Thời thật thà đáp, đưa tay khép cửa nhà lại.

“Vậy thì thôi.” Trần Noãn cảm thấy cũng có lý, ngón tay miết một lượt quanh miệng chậu cây màu trắng.

Vừa mới tỉnh ngủ nên đầu óc Trần Noãn chưa được tỉnh táo lắm, không thích nói chuyện, mắt thì nửa nhắm nửa mở, trông rõ gà gật.

Cố Thanh Thời không hiểu sao mình lại đem tặng cô cái chậu sen đá mình rõ thích đó, thấy cô đi đứng xiêu vẹo bèn đưa tay ra giữ, sợ cô sảy chân lại ngã. Cô quay đầu nhìn anh cười ngu ngơ.

Tạ Đông Sơ không nói gì cũng không có gì để nói, chẳng nhìn Trần Noãn lấy một lần.

Chú thích:

Sen đá thạch ngọc: tên danh pháp là Sedum rubrotinctum. Hình ở đầu và cuối bài đều là em nó cả.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trần Noãn ôm chậu sen đá của mình xuống xe, tâm trạng vui vẻ không thêm quan tâm đến Tạ Đông Sơ ngồi ở ghế phó lái, cô thích hoa cỏ hay không cũng chẳng sao, thứ người trong lòng tặng là gì cũng thấy đẹp.

Trần Noãn nhảy chân sáo về tiểu khu.

“Trần Noãn?” Bên cạnh có một giọng nói ngạc nhiên vang lên.

Trần Noãn quay người lại nhìn, là một tên con trai nặc đồ thể dục đang nhìn cô cau có, rõ là cũng không vui vẻ gì với vụ tình cờ gặp gỡ này.

“Hi, boy! Thế dục à? Thích sen đá của tôi không?” Tâm trạng quá tốt, đầu óc hơi không bình thường, hăm hăm đưa chậu sen đá ra khoe.

“Cái quý gì thế?” Trác Nhất cau mày nhìn ngó cái chậu cây, “Chậu này xấu quá.”

Trần Noãn mất hứng, lập tức đòi lại: “Xấu cũng không phải của cậu, hơn nữa xấu ở đâu chứ? Đẹp hơn cậu đó.”

Trác Nhất ôm bụng cười ha ha: “Cô đầu óc không tỉnh táo à? Sao không nhìn cho rõ vậy? Tôi mà xấu?”

“Đầu tôi thì có liên quan gì tới mắt hả?”

Trần Noãn lúc này mới hơi tỉnh táo hơn một chút, what? Trác Nhất? Sao cái người này lại ở đây?

“Không thêm nói với cô nữa, sao cô lại ở đây?”

“Tèo... thật không khéo, cậu cũng ở đây hả?” Mắt Trần Noãn giãn giãn, cười giả tạo.

“Đúng vậy, cô nói trùng rồi đấy, thật không khéo!” Trác Nhất nhếch miệng cười.

“Đã không khéo thế thì tôi về nhà đây, tránh lại cứ không khéo mà còn nói chuyện.” Trần Noãn ôm chậu cây bỏ chạy.

“Đứng lại!”

Tên kia lớn tiếng gọi giật lại, Trần Noãn càng chạy nhanh hơn: “Cậu nói đứng lại mà tôi liền đứng lại thì tôi đúng là ngu.” Vừa chạy vừa đầu vồ mồm.

Cô không chỉ không biết chọn hoa mà còn không biết nhìn người nữa, cô xem anh đây có gì không tốt hả, cả ngày chỉ biết có mỗi tên Cố Thanh Thời trắng hoa kia, tôi chán cô lắm.” Trác Nhất sai đôi chân dài, đi vài bước đã tóm được tay áo của cô.

“Bỏ tay cậu ra ngay!” Phản ứng đầu tiên của Trần Noãn là bảo vệ an nguy của chậu hoa, tiếp đó là đối phó với cái móng gà của cậu ta, đúng là giống cẳng gà thật, gân guốc xương xẩu.

Gần đây Trần Noãn không ghé bệnh viện nhiều như độ trước nhưng thế quái nào lần nào cũng gặp Trác Nhất, lần nào cũng bị tên này đá đầu. Trần Noãn thầm niệm trong dạ: Đồ thần kinh, mau về uống thuốc đi, đừng có báo hại con gái nhà lành.

“Tôi không buông đây, cô có giỏi thì đánh đi xem nào.” Trác Nhất làm bộ ngả ngớn.

“Đệt, chết đứng còn hơn sống quý!” Trần Noãn đá vào chân tên kia, hấn bị đau nên lỏng tay ra. Trần Noãn vội ụt té chạy cách xa tay đó: “Tôi đánh rồi đó.”

Trác Nhất đau trợn mắt: “Nhưng cô không đánh mặt tôi được!”

Trần Noãn nhìn chiều cao của đối phương gật đầu: “Nói có lý.”

“Này, Tiểu Noãn yêu quý, tôi tiến cô về nhé?” Da mặt Trác Nhất dày không hề kém Trần Noãn, tên đó vẫn tiếp tục đùa cợt nhà.

Trần Noãn cảm thấy tên này chắc chắn là bệnh nặng khó chữa, vừa mới chế bới người ta đủ điều, thoát cái lại làm bộ làm tịch yêu với chả quý.

“Từ chối.” Trần Noãn ôm chậu hoa, quay người bỏ đi.

Trác Nhất bước một cái liền bắt kịp: “Cô xem, chúng ta đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, ngày nào cũng gặp nhau ở bệnh viện, lại còn ở cùng một khu.”

“Hữu duyên cái đầu cậu ấy.” Trần Noãn mắt trợn ngược.

“Mẹ tôi gói sùi cào ngon lắm, bữa nào cô qua nhà tôi nếm thử nhé?” Anh ta vẫn có nói.

“Tại sao tôi lại muốn đến nhà cậu chứ.”

“Vì tôi rảnh.”

“Cậu rảnh thì liên quan gì đến tôi, không đúng. Trác Nhất à, cậu nhất định có bệnh, mau chữa đi.”

“Cô mới có bệnh ấy!”

“Cậu thấy chưa, người có bệnh lúc nào cũng phủ nhận bệnh tật của bản thân.”

“Vậy là cô thừa nhận cô có bệnh hả?”

“Tôi không có bệnh sao phải thừa nhận?”

“Tôi cũng không có bệnh, sao phải thừa nhận?”

“Thấy chưa, cậu đúng là có bệnh.”

“Cô không phải bệnh, cô là bị ngu.”

Trần Noãn về tới nhà.

“Cậu ăn cơm chưa? Tớ có sủi cảo đấy, cậu hâm lại mà ăn.” Lạc Thủy Hà đang đắp mặt nạ đi từ phòng trong ra.

“Ăn rồi, trai đẹp của mình nấu.” Trần Noãn xoa tay, “Hôm nay đúng là vô duyên với sủi cảo.”

“Liên quan gì đến sủi cảo thế?” Lạc Thủy Hà hỏi.

“Bỏ đời, tớ gặp tên thần kinh Trác Nhất ở dưới nhà, hóa ra tên đó cũng ở đây!”

“Ồ, tên đó à, tớ cũng mới gặp hắn chạy bộ ở dưới nhà, chưa kịp nói với cậu.” Lạc Thủy Hà nhún vai, lúc này mới để mắt tới chậu cây trên tay Trần Noãn, “Sen đá à? Không phải cậu không thích hoa cỏ cây cối sao? Cậu còn bảo lá cây này trông như cục u.”

“Điều! Tớ nói hồi nào? Chắc chắn là cậu nhớ nhầm, được rồi, tớ muốn ôm bé cưng của tớ đi ngủ! Lúc tớ ngủ cậu không được làm gì nó nghe chưa!”

“Tớ thêm vào, cái thứ đó chỉ bọn thanh niên lãng mạn mới thích, tớ là một chiến sĩ cách mạng, một lòng nghiên cứu cái đẹp.”

Trần Noãn ôm chậu cây về phòng ngủ. Lạc Thủy Hà cũng đi theo, quả nhiên Trần Noãn nằm vật luôn xuống giường cùng với cái cây.

“Này, cậu mà làm bẩn drap giường tớ không giặt đâu đấy! Cổ Thanh Thời tặng hả? Đặt lên đầu giường đi, tớ không đụng tới đâu.” Lạc Thủy Hà bò lên giường định nhặt chậu cây bỏ ra chỗ khác.

“Không được chạm vào bé cưng của tớ!” Trần Noãn ngồi bật dậy.

Lạc Thủy Hà hơi ngạc nhiên rồi đưa tay sờ trán cô: “Cưng à, hôm nay cậu uống nhầm thuốc hả? Không sốt mà.”

“Cậu mới uống nhầm thuốc ấy! Hôm nay cưng đang vui!”

Lạc Thủy Hà dòm ngó con bạn lại nhìn chậu cây, hôm nay không phải đại chiến với tình địch đấy chứ, cứ như con điên...

“Cậu với Cổ Thanh Thời xác định quan hệ rồi à?”

“Đương nhiên là chưa.”

“Vậy có cái gì mà cậu điên điên dở dở lên thế? Nếu mà xác định quan hệ thật chắc cậu điên hẳn luôn mất.”

“Ha ha, tớ muốn đi ngủ, tớ muốn điên ở trong mộng, Thủy Thủy, cậu mau ra ngoài đi.”

Lạc Thủy Hà đứng lên ra ngoài: “Tắm rửa đi.”

“Tớ biết rồi.”

Tạ Đông Sơ đã trở về, Trần Noãn cảm thấy nguy cơ bốn bề, nhất định phải chạy đến bệnh viện coi thứ, phê bình tin tình báo sai lệch của Tạ Bản Sam đồng thời hủy bỏ thỏa ước, mua chuộc đồng nghiệp, thu thập tình báo, làm một lèo hết những việc này mới thấy yên tâm hơn chút, lon ton chạy đến phòng làm việc của Cổ Thanh Thời. Tạ Bản Sam vẫn một mực phủ nhận còn cười nhạo cổ nữa.

“Nghe mọi người nói em đến đây lâu rồi, mãi không thấy người đâu, hôm nay không đi làm à?” Cổ Thanh Thời đang xem bệnh án, thấy cô vào thì ngẩng đầu lên hỏi.

Trần Noãn dứt túi bánh nướng làm thủ công lên bàn Cổ Thanh Thời: “Hôm nay em được nghỉ, bánh quy hàng này làm không tồi đâu.”

Cổ Thanh Thời nhìn túi bánh, không ăn mà chỉ lắc đầu cười: “Cứ để đó đi.”

Trần Noãn biết thừa bác sĩ tra sạch sẽ nên chuyển qua trạng thái nịnh bợ: “Em đi rửa sạch tay, khử trùng rồi dứt cho anh nhé?”

“Không... ăn.” Cổ Thanh Thời gạt nãy mình, vội vàng từ chối.

Trần Noãn không muốn đòi cơ nữa nên cũng thôi, ngồi xôm tóc từ lạnh tìm yaourt, anh liền bảo: “Còn có hai lọ, lát nữa anh sẽ mua thêm cho vào.”

Trần Noãn cầm ống hút vào hút, mùi đào vàng ruột thơm nức, nghe anh bảo liền gạt đầu.

Cổ Thanh Thời nói xong lại cảm thấy hơi lạ, không biết từ lúc nào Trần Noãn đã là một phần trong cuộc sống của anh. Điều này khiến anh hơi hoảng hốt, thói quen là một thứ được nuôi dưỡng mà thành. Chưa từng có ai như vậy với anh, nhưng điều này thực ra cũng thật thích.

“Còn cần gì nữa không?” Anh hỏi thêm.

“Em còn muốn... Có thể ăn thứ gì cay chút không?”

“Tất nhiên là không.” Cổ Thanh Thời mỉm cười, tiếp tục xem bệnh án.

Trần Noãn chưa kịp nói thêm gì thì có người cất tiếng gọi “Thanh Thời à” rồi nghe thấy tiếng gõ cửa. Giọng này là của Tạ Đông Sơ.

Trần Noãn miễn cưỡng quay người lại chào.

Tạ Đông Sơ cũng có vẻ bất ngờ nhưng cũng chỉ nhìn lướt qua, gạt đầu coi như chào hỏi.

“Đây là báo cáo kiểm tra của bệnh nhân hồi sáng, anh xem đi rồi nghiên cứu phương án phẫu thuật.”

“Ừ, được.” Cổ Thanh Thời cầm lấy xem.

Tạ Đông Sơ vốn định nản nã ở lại nhưng có Trần Noãn đứng đây nên đành thôi.

“Đây là những cái gì vậy ạ? Em xem chẳng hiểu gì.” Trần Noãn nhăn trán nhìn những con chữ nhảy múa trên báo cáo.

“Em mà xem hiểu thì anh thất nghiệp mất.” Cổ Thanh Thời cười, nói rồi vẫn nghiêm túc giải thích ý nghĩa của từng chỉ số trên báo cáo cho cô.

Những thuật ngữ chuyên ngành thật điên đầu, Trần Noãn đã dứt toán sẵn rồi thì chớ, nghe được một lúc thì chỉ muốn ngủ gật, cô vội kiểm soát chuẩn thẳng.

“Ăn đậu tằm không?” Trần Noãn tình cờ gặp Trác Nhất ở hành lang, tên đó không để cô kịp tránh đi đã giơ một túi đồ ăn chặn trước mặt, mùi đậu tằm thơm nức xộc vào mũi khiến cô buồn hắt hơi. Trác Nhất vội rút đồ về.

“Cô không ăn cũng đừng có làm bẩn đậu của tôi chứ!”

“Hắt xì, đó là đậu tằm hả? Làm tôi ngứa cả mũi.”

“Không ăn thì thôi. Suốt ngày không đi làm lại đến bệnh viện bọn tôi cura trai, cẩn thận tôi mạch sếp của cô đó.”

“Cứ việc mạch đi, tôi không cần đâu.” Trần Noãn phẩy tay, “Ồ đây có gì vui không, ngắm trai đẹp mãi cũng chán, chia sẻ thú vui tí đi? Chỗ các cậu có cái gì giải trí được không?”

“Lấy đâu ra, tôi thấy cô có thể đi chia sẻ kinh nghiệm làm đẹp hoặc là quần áo, mốt nọ mốt kia với đám y tá, thời gian trôi nhanh lắm, hoặc là cô cùng anh đây đi ra ngoài hóng gió chẳng hạn? Ừm, cách này còn có não chút.”

“Giờ làm việc không lo làm việc, coi chừng tôi mạch với giám đốc bệnh viện nhé.”

“Làm ơn mắc oán, tạm biệt.” Nói rồi xua tay bước đi.

Trần Noãn cũng bỏ đi, Trác Nhất lại đi giặt lùi trở lại: “Không ăn đậu tằm thật à?” Nói rồi ném một hạt vào miệng kêu ròn rột.

“Không ăn.”

“Thế đi ngắm trăng không?”

“Ban ngày ban mặt lấy đâu ra trăng, có muốn lãng mạn vớ vẩn cũng không được.”

“Ha ha ha, cô muốn đi làm chuyện lãng mạn với tôi hả? Vậy tôi đánh hạ cô cùng cô đi ngắm mặt trời vậy.”

“Hừ! Cậu đi mà ngắm mặt trời!” Trần Noãn thấy mình không thể nói chuyện nổi với tên mặt dày này.

Còn chưa đi được nửa bước, Trần Noãn đã bị tên kia kéo đi trên hành lang.

“Tôi kêu cứu giờ đây, thật mất lịch sự!”

“Cô kêu đi.” Trác Nhất mặc kệ.

Trần Noãn còn chưa kịp kêu thì đã có người đi qua nhìn cô như thể bệnh nhân tâm thần, cứ thế ngoác bị lôi vào thang máy, nhìn cửa thang máy khép lại, trong lòng cô thảm than, ôi trong sạch của mình...

Chú thích:

- Đậu tằm (hay còn gọi là đậu răng ngựa, tàu kê) là một loại đậu ăn được, có thể luộc, hấp cũng có thể làm snack đóng gói, có công dụng giảm rụng tóc. Đọc thêm tại Wikipedia.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

Trần Noãn bị kéo lên sân thượng. Hôm nay mặt trời thật lớn, vừa đẩy cửa ra, hơi nóng liền đập vào mặt, ánh dương đang phổ diễn vẻ rực rỡ nhất của nó, Trần Noãn dừng bước: “Nóng quá, chúng ta xuống đi, có gì đẹp mà xem!” Nói xong liền lùi lại.

Trác Nhất đang ở sau lưng liền đẩy cô ngược về phía trước: “Như cô thì sợ gì đen, phơi nắng giúp bổ sung canxi, mau tiến lên nào.”

“Sao tôi lại không sợ đen, tôi bị đen thành đàn ông mất thì sao?” Trần Noãn lại chạy ngược vào.

“Ủi dào, cô yếu ớt vậy đó hả? Không thấy bên kia có một giàn nho à.” Thấy cô quyết tâm muốn xuống, Trác Nhất vội nói.

Trần Noãn thấy thế mới đi tiếp.

Đúng là có một góc nhỏ giả đã vưon kín gần, chia ánh mặt trời thành những đốm sao nhỏ rắc đầy mặt đất. Dưới gần nhỏ có đặt một chiếc bàn, chắc chỗ này là chuyên để nghỉ ngơi.

“Ồ, Sao nơi này lại có đầy đủ thế?” Trần Noãn vưon tay nghịch mấy chùm nhỏ, Trác Nhất ngả lưng vào ghế mây, nhắm mắt lìm đim.

“Bệnh viện tắt nhiên cần có một nơi thích hợp để nghỉ ngơi rồi.” Trác Nhất biau môi, mắt vẫn nhắm tịt.

Trần Noãn nghĩ cái bệnh viện này chắc cũng chỉ có cậu ta là rảnh, nghĩ rồi cũng ngồi xuống. Nắng xuyên qua kẽ lá đậu lên mặt lâu có hơi ngửa nhưng cũng thật thích. Trần Noãn cũng cảm thấy muốn chợp mắt.

“Cô đừng có ngủ, canh đồng hồ giúp tôi, một tiếng nữa nhớ gọi đấy.” Trác Nhất dặn.

“Tại sao lại là tôi, tôi cũng muốn ngủ.”

Trác Nhất hình như đã quá mệt, không mở nổi mắt nữa: “Chốc nữa có ca mổ, nhờ cả vào cô đấy.”

Người này xưa nay chưa từng từ từ như vậy, Trần Noãn nhất thời ngạc nhiên, nhìn tên đó như thấy ma, không sao cãi lại nổi. Nhìn một lát lại cảm thấy đẹp mắt, muốn giữ hình để ngắm cho sướng mắt, sờ đi động để chụp mới ngờ ra đã để quên ở phòng làm việc của Cố Thanh Thời.

Trần Noãn cau mày, lòng buồn bực, càng ngồi càng chán, giờ thì hay rồi, điện thoại không có, chẳng lẽ cứ ngồi tro ra ở đây một tiếng á? Thế thì ngu người lắm. Ngụy nữa là sao có thể tính giờ cho Trác Nhất được?

Cô chống cằm ngồi đực ra một lát, thấy Trác Nhất đã ngủ say, đột nhiên nảy ra một ý hay, tiện lại gần cậu ta.

Tên này chắc chắn có điện thoại, lấy ra nghịch chắc không sao.

Bỏ qua vụ nam nữ khác biệt thì vẫn đề là nhìn mãi vẫn không nhìn ra tên đó để điện thoại ở đâu, nếu đưa tay sờ thử, Trác Nhất mà dậy thì lại bị nói là sàm sỡ!

Trần Noãn nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không dám liều thử vận may, nhìn thời thì chẳng làm sao cả, ngồi xỏm xuống chống cằm quan sát, người nào không biết lại nghĩ cô đang ngắm Trác Nhất đến mông muội cũng nên.

Soi tới soi lui cuối cùng phát hiện nó ở trong túi áo trắng. Trần Noãn thò tay rón rén mò vào kiểm tra.

“Cô đang làm gì thế?” Đinh đầu bỗng có một giọng nói gái ngủ, tuy nói không to nhưng Trần Noãn vẫn giật thót.

Ngón tay vẫn còn cách chiếc áo mực tiêu đúng một phân, chưa hề chạm vào đối tượng nhưng vì tập trung quá nên mới giật mình, cả người ngã lẩn quay ra đất, ngẩng đầu lên thì đập ngay mặt vào đầu gối Trác Nhất.

Trần Noãn đau điếng người, đứng chưa vững đã vội mắng Trác Nhất: “Cậu hỏi cái gì mà hỏi? Đau quá...”

Trác Nhất khoan hai tay, cái mặt ấy đáng đánh đòn ấy chẳng làm gì cũng khiến cô thấy khó chịu: “Cậu không ngủ hả? Đùa tôi à?”

Trác Nhất nhún vai: “Đầu phải, anh đây đang ngủ thì thấy có một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình ghê quá nên tỉnh, vừa mở mắt thì thấy cô đây đang âm mưu quấy rối anh.”

“Hừ, tôi có bị mù mới quấy rối cậu, dò mò, đau chết đi được.” Trần Noãn xoa má định đi, “Không đem điện thoại nên không xem được giờ, có lòng tốt còn bị trách.” Miệng làm bầm như thật, nhất định không dám nói mình định lấy điện thoại của tên đó để nghịch.

“Vậy à?” Trác Nhất lấy đi động trog túi áo ra đưa cho cô.

Quả nhiên là ở đó! Lòng Trần Noãn hú hét.

Trần Noãn cầm điện thoại, lườm lại tên kia một cái: “Đau chết mắt, mà hừy dung là cậu phải đền đó!”

Trác Nhất đứng lên, kẻ sát vào nhìn: “Đau đến vậy cơ à?” Nói rồi kéo tay cô ra nhìn.

“Đương nhiên là đau, cái đầu gối của cậu chẳng có tí thịt nào, cậu thử tự tẹt lên mặt mình mà xem.” Trần Noãn xoay má qua cho tên đó xem, định vói vĩnh tổng tiền Trác Nhất.

“Chỉ hơi đỏ chút thôi... hơn nửa cái mặt có thì đáng mấy xu? Không hừy dung cũng đã chẳng có ma nào thèm rồi, tôi là đang giúp cô đập hết đi rồi xếp lại đó.” Tên đó đứng dung nói, tay đưa lên xoa mặt cô.

Trần Noãn tức trợn mắt: “Cậu có ngủ nữa không hả?”

“Ngủ.” Trác Nhất che miệng lại ngáp, nước mắt trào ra, đang định ngồi xuống.

Trần Noãn thừa cơ đá chân tên đó một phát, đá xong thì nhảy lùi lại. Trác Nhất bị mất trọng tâm, chới với ngã, vưon tay theo bản năng, vớ được Trần Noãn. Thế là hai người đều bị ngã.

“Ồi chào, lưng của tôi!”

Trác Nhất va phải chiếc ghế, đau cháy cả nước mắt, lừ lừ nhìn sang Trần Noãn đang cười nghiêng ngả.

Người ta vẫn nói thứ đẹp nhất của mỗi người là đôi mắt, Trác Nhất vừa nhìn thấy hàng lông mi dài và dày của con gái liền dờ cả người.

Trần Noãn híp mắt nhìn lại “Này, hóa đá rồi à? Thà tôi ra.”

Trác Nhất xấu hổ quay đầu đi, thả tay Trần Noãn ra. Trần Noãn chống người đứng dậy, nói với tên đó: “Này, thế là hòa rồi nhé, tôi canh giờ cho, cậu mau ngủ đi.”

Trần Noãn trở lại chỗ của mình cũng khép mắt lại, mới ngủ một chốc thì giật mình sờ điện thoại, mặt mà là gì thế há trời?

Có thư gọi Trác Nhất: “Này!” Không thấy đối phương có phản ứng gì, chắc ngủ thật rồi.

Trần Noãn ngồi chán quá lại bắt đầu gà gât.

“Bảo là canh giờ giúp tôi cơ mà? Sao cô lại ngủ luôn vậy hả?”

Trần Noãn ngủ không say lắm, nghe thấy tiếng người liền giật dậy luôn: “Mấy giờ? Mấy giờ rồi?”

Trác Nhất cầm điện thoại lên xem: “Vừa đúng giờ, tôi xuống đây, cô cứ ngủ tiếp đi nhé.”

Trần Noãn thở phào nhẹ nhõm: “Ừ, tôi ngủ tiếp đây.”

“Á! Sao anh lại đứng ở đây! Làm em giật cả mình.”

Trác Nhất la toáng lên. Trần Noãn hé mắt ra nhìn: “Hô ly tính?”

“Hô ly tính?” Người nọ nhếch miệng cười, mắt kính phản chiếu ánh sáng mặt trời chói lóa.

Trần Noãn giật mình, vội dụi mắt, tỉnh táo hơn: “Ồ, bác sĩ Tạ à? Em ngủ mơ, nhận nhầm người.”

Trác Nhất nhìn lướt qua hai người, đang vội nên giờ tay chào rồi đi trước.

Trần Noãn thầm mắng Trác Nhất, là hắn đang vội đi làm thật hay là vội chuẩn khỏi chiến trường hả? Tạ Bản Sam đâu có dễ gạt như Cố Thanh Thời.

Trần Noãn vội cười nịnh nọt: “Sao anh lại ở trên này?”

“Rất rõ ràng.” Tạ Bản Sam lắc đầu, “Thái độ hỏi lỗi rất rõ ràng, đúng là chột dạ mà, xem ra quan hệ hợp tác của chúng ta không cần tiếp tục nữa nhỉ?”

“Ngừng cái gì chứ, em nhận sai người mà, không phải chột dạ, anh nghĩ linh tính quá đó.” Trần Noãn chối đẩy đẩy.

“Nhận nhầm thành ai thế?” Tạ Bản Sam hỏi.

“Một người bạn cũ, nhiều năm không gặp, vừa rồi ngủ mơ, lại bị cận nên mới nhầm, bác sĩ Tạ đừng có nghi ngờ tâm lòng trong sáng của em chứ? Sao em dám nói láo với anh được!”

Tạ Bản Sam cười xòa, không nói tiếp chuyện này nữa.

“Điện thoại của em này.”

“Điện thoại của em sao lại ở chỗ anh thế?”

Tạ Bản Sam không muốn nói, cười thâm ý khiến Trần Noãn chột dạ, vội đuổi theo: “Bác sĩ Tạ, tình đồng chí đi đâu cả rồi? Anh không thể vì đồng chí nhận nhầm mình mà chơi xấu thế chứ? Có gì thì nói với em đi.”

“Ờ? Nói chuyện gì?” Tạ Bản Sam giả ngây.

“Đừng có giả ngây với em, nhìn mặt anh là em biết rồi, anh nói hay không, chọn đi!”

“Tiểu Noãn à, xin người ta thì thái độ phải sao đó chứ nhỉ...” Tạ Bản Sam phớt lờ, đi tiếp.

“Một bữa sáng thì sao?”

“Anh ăn chán rồi.”

“Vậy một bữa tối?”

“Anh nói có chứ, nhìn anh giống đứa thích ăn lắm hả?” Tạ Bản Sam quay đầu nhìn Trần Noãn.

“Không giống.” Trần Noãn lắc đầu, “Nhưng em không nghĩ ra còn cái gì có thể lấy ra để nịnh anh cả.”

Tạ Bản Sam nhìn có một lát, cuối cùng đầu hàng: “Được rồi, thấy em ngốc nghếch thế này thật không chịu nổi, nói cho em biết, là Cố Thanh Thời bảo anh đưa nó cho em, anh cũng đứng đó một lát rồi, tất nhiên không phải anh cố tình rình trộm.” Thấy Trần Noãn ngạc nhiên lại bổ sung thêm một câu, “Thấy anh rảnh nên nhờ anh đưa điện thoại cũng bình thường thôi, cái không ổn là trông tên đó không ổn lắm, đúng thế đấy, bác sĩ Cố của chúng ta chưa từng giận ai đâu, em mau kiểm điểm lại xem mình có làm gì khiến cậu ta không vui không đi.”

Trần Noãn càng nghe càng bối rối: “Em có làm gì đâu. Em bị Trác Nhất kéo lên đó ngắm mặt trời mà. Có phải vì thế mà đắc tội anh ấy không ạ? Sao lại nhất định là do em?”

“Đồng Sơ nói với anh là Thanh Thời vì em nên mới dạy bảo cô ấy một thời một hồi.” Tạ Bản Sam nói.

Trần Noãn im lặng chờ anh nói tiếp.

“Em gái anh thân với Thanh Thời hơn anh nhiều, đừng nói là cậu ta chưa từng tỏ ra khó chịu, kể cả cô thì cũng chưa bao giờ dạy dỗ gì Đồng Sơ. Cho nên chúc mừng em nhé, cách mạng sắp đi đến thắng lợi rồi, em đừng có để xảy ra chuyện.”

Trần Noãn cười nhe răng, vừa vui hơn vừa thấy khó hiểu: “Vậy cũng không chứng tỏ được là em làm anh ấy giận mà? Hơn nữa em có làm gì đâu.”

“Anh muốn nói là, trên trái đất này, người có thể khiến cậu ta giận thì chứng tỏ là cậu ta có cảm tình, bởi vì đó là độc chiếm, em nghĩ lại xem vừa rồi em với Trác Nhất có phải đã làm gì không?”

Trần Noãn tái mặt: “Ồ...”

“Em lên sân thượng cậu ta có biết không?”

“Không biết.”

“Thế sao tên đó biết em ở sân thượng? Hơn nữa sao không tự đưa cho em mà còn phải nhờ anh.”

“Má ơi... Ý anh là anh ấy có lên sân thượng sao?” Trần Noãn méo mặt.

“Anh đâu biết đâu.” Tạ Bản Sam nhún vai bỏ đi, để lại Trần Noãn đứng một chỗ đau đầu suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trần Noãn vào phòng làm việc của Cố Thanh Thời, anh đang tưới nước cho mấy chậu sen đá, thấy cô vào ngừng lên nhìn rồi lại cúi xuống.

Trần Noãn chạy lại đứng gần anh: “Em về rồi này.”

“Ừ.” Anh đáp, nước bị tưới thừa tràn ra ngoài, anh luống cuống đặt bình nước xuống. Trần Noãn lấy khăn thấm khô nước.

“Để anh tự làm.” Cố Thanh Thời vẫn không ngừng đầu lên, cầm lấy khăn lau trong tay cô. Trần Noãn rất miễn cảm với biểu hiện xa cách của anh. Tuy anh không nói gì nhưng cô vẫn thấy hơi chột dạ.

Trần Noãn xấu hổ rút tay lại, ngời nhìn anh lau khô nước rồi mới nói.

“Là... anh báo bác sĩ Tạ đưa điện thoại cho em à?” Cô hỏi dè dặt, cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh.

Cố Thanh Thời đứng lên rửa tay, nói mà không quay người lại: “Ừ, y tá Triệu nói em ở trên sân thượng, anh thấy cậu ấy đang rảnh nên nhờ đưa giúp.”

Thái độ của anh dường như vẫn giống trước lại dường như đã thay đổi, Trần Noãn không biết Tạ Bản Sam nói thật hay giả nữa.

“Dạ, cảm ơn ạ.” Trần Noãn lưng từng nói, không biết phải nói gì tiếp, xoắn xuýt mãi mới hỏi một câu rất thường ngày: “Buổi tối chúng ta ăn gì?”

Cố Thanh Thời ngừng đầu lên nhìn, lần này Trần Noãn đã thấy được vẻ mặt của anh, vẫn luôn bình thản như trước, đáy mắt có chút lo lắng: “Buổi tối anh tăng ca, em tự đi ăn đi.”

Trần Noãn nhìn mãi nhưng không nhận ra anh có gì khác hay không, vẫn là giọng nói dịu dàng ấm áp thường ngày, không có vẻ gì là nặng nề nhưng nội dung thì khiến cô ngạc nhiên. Trần Noãn rất miễn cảm với thái độ của người khác, hơn nữa lúc này Tạ Bản Sam vừa mới nói như thế, Trần Noãn bỗng nhận ra không ổn, anh chưa từng vì tăng ca mà đến cả chút thời gian dùng bữa cũng không có.

“Vậy em chờ anh, dù sao em cũng không vội gì.” Trần Noãn chủ động đề nghị.

“Muộn lắm, thật đó, em nên về trước đi. Hoặc là tìm một người bạn khác ấy?” Cố Thanh Thời cười.

Trần Noãn nhăn mặt, anh ấy thay đổi rồi, chắc chắn là đang giận, vì sao vậy? Anh đã thấy gì? Hiểu lắm những gì?

Trần Noãn không phải người tệ nghiệp gì, cô thích thăng tiến, thích anh thì nói luôn, theo đuổi anh, tìm hiểu anh. Cô chưa bao giờ dùng cách quanh co lòng vòng cho nên không biết khi người khác đối hờn thì phải làm sao để dỗ dành...

Trong lúc Trần Noãn còn đang mãi nghĩ thì Cố Thanh Thời đã cầm tài liệu đi ra ngoài, cô vội đuổi theo: “Dù sao em vẫn cứ chờ anh.”

Cố Thanh Thời dừng bước, xoay người lại: “Sao em lại cố chấp thế nh?”

“Có phải anh giận em không?” Trần Noãn ầm ức hỏi.

Cố Thanh Thời ngạc nhiên: “Giận cái gì?”

“Sân thượng...” Trần Noãn không nói được hết câu.

Cố Thanh Thời bật cười: “Ừ?” Ngón tay anh ghèn ghật, “Sân thượng làm sao?”

Trần Noãn tinh mắt nhìn thấy, anh ấy đúng là có chuyện không thẳng thắn, quả nhiên anh có lên sân thượng.

“Cố Thanh Thời, anh thích em phải không?”

“Không.” Anh ấy lập tức phủ nhận, không thèm nhìn cô thêm nữa, đi thẳng về phía trước.

“Tại sao anh không thích em?” Trần Noãn vẫn chưa chịu thôi.

“Anh không muốn tìm bạn gái.” Cổ Thanh Thời nói mà không thèm dừng lại chút nào.

“Anh cũng trưởng thành rồi, anh không hẹn hò ai mẹ anh sẽ buồn đó, hay là anh thích đàn ông?”

Cổ Thanh Thời đứng sững lại, đầy mắt thoáng không vui.

Trần Noãn vội chạy lại gần: “Cho nên anh có thể để ý đến em không? Nếu anh không đồng ý, em sẽ luôn đi theo anh, sẽ nghĩ đủ cách để những cô gái khác không thể lại gần anh, như vậy cả đời anh cũng không có bạn gái, anh muốn đơn độc cả đời ư?”

Cổ Thanh Thời sững người, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề cô đưa ra, mãi sau mới cau mày lại: “Anh chưa từng nghĩ xem bạn gái sẽ trông như thế nào...”

“Vậy anh thử nghĩ đi.”

Đúng lúc Trần Noãn muốn thuyết phục anh tiếp thì anh lại bất ngờ ngừng đầu lên nhìn cô: “Trần Noãn à, cuộc sống của em có rất nhiều người, cuộc sống của anh chỉ có em cho nên anh mong em có thể đổi một đối tượng khác.”

Lúc đầu Trần Noãn nghe không hiểu, đến tận khi anh đã đi cách cô một đoạn xa rồi cô mới hiểu ra, vội vàng chạy theo anh: “Cổ Thanh Thời, em không có đùa anh đâu...”

Cổ Thanh Thời bước đi rất nhanh, khi Trần Noãn bắt kịp anh thì anh đã đến cửa một phòng làm việc khác.

“Đây là phòng của ai vậy ạ?” Trần Noãn vào theo, tò mò nhìn bảng tên trên bàn. Tạ Đông Sơ.

Tạ Đông Sơ không có trong phòng, trong không khí có mùi nước hoa nhẹ nhàng.

Cổ Thanh Thời để tài liệu lên bàn, quay người muốn ra khỏi: “Đi thôi.”

Trần Noãn bị một món đồ thủ công mỹ nghệ ở trên bàn thu hút, đó là một cặp búp bê thủy tinh dùng làm chặn giấy, đặt bên cạnh một khung ảnh, trong khung là một tấm hình chụp ba người.

“Đây là gì ạ?” Trần Noãn tiện tay cầm lên, là một món đồ chơi trẻ con, cô quay người hỏi Cổ Thanh Thời.

“Búp bê thủy tinh.” Cổ Thanh Thời thật thà đáp.

Trần Noãn cố giấu đi cảm xúc của bản thân, dẩy rõ ràng là một kỷ vật.

Cô lật qua lật lại ngắm nghía, giống như một đứa trẻ, tò mò và vui vẻ: “Cái này trông có vẻ đã lâu lắm rồi, không ngờ chị ấy vẫn giữ gìn.”

“Đúng thế, cái này hình như mua từ hồi nhỏ.”

“Anh mua à?” Trần Noãn hỏi.

“Ừ.” Cổ Thanh Thời gật đầu.

“À!” Trần Noãn giật mình hét lên, hai con búp bê vốn đang nắm tay bỗng lại tách ra.

Cổ Thanh Thời chạy lại xem: “Sao thế?” Anh cầm lấy chúng, “Cái này bị hỏng trước rồi, cô ấy đã sửa cho lành lại...” Anh cau mày có hơi buồn.

“Hai người đang làm gì thế?” Tạ Đông Sơ bỗng đầu đi vào, nhìn thấy con búp bê trong tay Cổ Thanh Thời thì giật mình: “Sao lại thế này?” Cô ấy vội chạy lại, thấy hai con búp bê nằm tách nhau ra, mặt tái mét.

Trần Noãn đuối lý, sợ tới mức không dám nói lời nào, ấp a ấp úng mãi không biết làm sao.

Cổ Thanh Thời chủ động nói: “Ngại quá, Đông Sơ à, anh vừa cầm lên xem không may làm chúng tách ra, em xem để anh sửa lại nhé? Hay anh mua cho em một cái mới?”

Tạ Đông Sơ không nhìn Cổ Thanh Thời, nghe anh nói xong thì quay ngoắt qua nhìn Trần Noãn, ánh mắt đó đáng sợ tới mức Trần Noãn rụt người lại sau lưng Cổ Thanh Thời. Chính Trần Noãn cũng giật mình, không ngờ anh lại che chắn cho cô.

“Không sao, em tự sửa. Hai người ra ngoài đi.” Tạ Đông Sơ không muốn nhìn hai người họ nữa, lạnh lùng đuổi người.

Trần Noãn đi theo Cổ Thanh Thời ra ngoài, cúi đầu không dám nhìn anh.

“Không phải em cố ý đâu...” Cô nói lý nhí.

Cổ Thanh Thời gật đầu, lại nghĩ cô không nhìn thấy nên nói lại: “Anh biết, không sao đâu.”

“Cảm ơn anh...”

Cổ Thanh Thời quay đầu lại cười nói: “Đừng khách sáo.”

Trần Noãn bước theo sau anh, bỗng thấy ảm áp, cho dù là anh sợ Tạ Đông Sơ giận hay là sợ cô tự trách, đều không sao cả, cuối cùng anh vẫn giúp cô.

“Buổi tối em chờ anh ăn cơm.” Trần Noãn đổi đề tài.

Cổ Thanh Thời rất bất đắc dĩ xoay người lại: “Anh không lừa em đâu, hôm nay muộn lắm, thật đó, em về trước đi, được chứ?”

“Anh vẫn còn giận à?”

Cổ Thanh Thời bật cười: “Giận gì thế?”

“Sao anh biết em ở trên sân thượng?”

“Y tá Triệu nói được chứ?”

“Vậy sao anh không ăn cơm với em?”

Cổ Thanh Thời nghiêng đầu nhìn cô, nghĩ kỹ rồi mới nói: “Vội.”

“Vậy ngày mai được chứ?”

“Được.”

“Vậy mai tan làm đi đón em được không?”

“Được.” Cổ Thanh Thời gật đầu.

Trần Noãn thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười: “Vậy thì tốt rồi, hôm nay em về trước nhé?”

“Ừ, hôm nay muộn lắm.” Cổ Thanh Thời lại gật đầu.

Trần Noãn bật cười thoải mái. Cổ Thanh Thời bất đắc dĩ nhìn cô một cái rồi đi về phía trước.

Cuộc sống của em có rất nhiều người, anh chỉ có mình em, cho nên anh nên giữ đúng vị trí của mình, làm một người như mọi người trong cuộc đời em.

Trần Noãn vừa đi về vừa lầm bầm: “Quả nhiên là Tạ Bản Sam gạt mình, làm mình sợ muốn chết, đồ hẹp hòi, chỉ là nhận nhầm thời mà, đúng là y chang hồ ly, lừa mình!”

Tâm tình vui vẻ trở lại, Trần Noãn mua một que lapis xường nướng rồi đi về phía nhà ga.

Lúc Cổ Thanh Thời ăn cơm trong căng tin với Tạ Đông Sơ, đi động anh có tin nhắn. Cổ Thanh Thời kiểm tra, tin nhắn của Trần Noãn báo về tới nhà, anh đáp lại rồi bỏ máy xuống ăn cơm tiếp.

Tạ Đông Sơ nhìn lướt qua hỏi: “Anh đổi hình nền điện thoại rồi à?” Cô cố ra vẻ không quan tâm nhưng đáy lòng thực ra không thoải mái.

Cố Thanh Thời nhìn thoáng qua đi động: “Ừ, đổi rồi.”

“Ừ, cũng phải, dùng cũng lâu rồi, chán là phải.” Cô gật đầu phụ họa.

“Tiểu Noãn nói không thích.” Cố Thanh Thời nhún vai, chỉ là cái hình nền thôi.

Tạ Đông Sơ ngạc nhiên: “Anh... sao lại để ý cô ấy nghĩ gì...”

“Ừm... không biết nữa...” Cố Thanh Thời suy nghĩ, “Có lẽ vì là bạn bè, cũng không nên làm cô ấy không vui phải không?”

Tạ Đông Sơ ngó người: “Thanh Thời à, anh như vậy... thật không đúng đâu... lời nói của bạn bè bình thường đâu cần để ý như vậy, em ấy ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống của anh, anh không cảm thấy sao? Cái này đã vượt quá giới hạn bạn bè rồi.”

“Anh cảm thấy bạn bè là một từ trừu tượng, thực ra thế nào mới là bạn bè? Có điều người ta đã nói rồi, anh không phải không nên làm cô ấy buồn ư?”

Gây phút đó, Tạ Đông Sơ bỗng nhìn thấy được sự cố chấp của anh. Trước nay anh vẫn luôn sao cũng được, chưa từng cố chấp một điều gì. Là anh không hiểu thật hay chỉ là kiêu có chặn miệng người khác? Là giả ngây ư?

“Được rồi, anh về chuẩn bị trước đây, em ăn mau lên.” Anh dọn khay đứng lên trước.

“Nếu em không vui thì sao?” Tạ Đông Sơ buột miệng lí nhí nói ra lời trong lòng, nhìn theo bóng lưng anh đã khuất xa.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Trần Noãn ghé vào chiếc bàn gỗ, ngón tay bấm tanh tách.

“Tuần này có ai đi leo núi không?” Một bác sĩ trong nhóm kêu gọi.

“Đi!”

Cả nhóm nhao nhao chuẩn bị cho kế hoạch cuối tuần.

Trần Noãn vốn không thấy hứng thú nhưng thấy Cố Thanh Thời chưa hề nói là không đi liền nhảy vào.

“Em cũng đi!”

“Đi một chuyến đi.”

Đang tán gẫu vui vẻ, thì có người vào, Trần Noãn ngẩng đầu lên nhìn, mặt cứng lại, xấu hổ như bị bắt quả tang làm chuyện xấu.

“Sếp... à...”

“Ừ.” Thi Nhã Thừa liếc nhìn cô rồi gật đầu, tóc để dài luộm thuộm nên không nhìn rõ mặt. Anh ta bỏ ba lô trên lưng xuống, đặt món đồ sứ bên trong lên bàn.

Trần Noãn len lên đầu điện thoại ra sau, mắt vẫn nhìn chăm chú vào Thi Nhã Thừa, miệng còn mỉm cười.

Thi Nhã Thừa ngẩng đầu nhìn cô, mày cau lại, biểu cảm thật kỳ lạ.

Trần Noãn chớp mắt liên mấy cái rồi đưa tay vuốt tóc, xấu hổ quay người nhìn sang chỗ khác, hình như diễn hơi quá đà rồi.

Thi Nhã Thừa đi vào trong. Trần Noãn thấy sếp đã bỏ đi mới dám thở phào nhẹ nhõm, lấy đi động ra xem. Mọi người đã đổi qua chủ đề khác có điều Tạ Đông Sơ cũng đi ư?

Tiệm đồ cổ ít khi có khách mới, phần lớn thời gian đều rảnh rỗi, Thi Nhã Thừa không ở đây mà ở trong một gian nhà nhỏ phía sau, Trần Noãn đoán sếp đã đi ngủ. Hôm nay Triệu Khắc xin phép nghỉ có việc, không có người nói chuyện nên cô đi mò phim thần tượng xem.

“Ồ! Anh khóa trên đẹp trai quá! Ôi chào!” Một cô gái trong điện thoại kêu lên.

Trần Noãn tuy cũng háo sắc nhưng vẫn khá biết kiềm chế, thường lặng lẽ thưởng thức, cho dù nam chính có cực kỳ đẹp thì cũng chỉ chép miệng khen một chút.

“Thực ra trước kia tôi cũng vậy.” Trên đỉnh đầu bỗng có người nhẹ nhàng nói.

Trần Noãn giật mình ngẩng đầu nhìn, điện thoại đập vào mặt bàn, là sếp Thi Nhã Thừa nói.

“Dạ?”

Thi Nhã Thừa bỗng đứng tỏ ra muốn buồn chuyện, tựa người vào quầy nói: “Trước kia khi còn đi học, tôi cũng chơi bóng rổ, cũng có con gái gọi tôi như vậy.” Nói xong mắt còn lấp lánh ý cười, cười xong thì quay về trầm tĩnh, thật ngại quá.

“Dạ.” Trần Noãn cất điện thoại đi, chuyển đề tài, “Thế giờ sếp sao lại như vậy ạ?”

Cô chỉ vào mái tóc và quần áo của boss. Thi Nhã Thừa luôn trầm tĩnh khiến người ta không để ý tới mình. Trần Noãn nhớ trước kia từng đọc một truyện, người chủ nói hẳn ta có một con mèo đen, đi tìm rất lâu nhưng không thấy đâu, đến tận khi con mèo ấy cất tiếng kêu “meo” một cái mới phát hiện ra nó vẫn luôn ở sau lưng. Mỗi khi nhìn thấy Thi Nhã Thừa, Trần Noãn đều nhớ đến con mèo này.

Thi Nhã Thừa không tỏ vẻ gì là bất mãn, còn nhìn Trần Noãn hỏi lại: “Có không thấy anh như thế này rất có khí chất hay sao?”

Biểu cảm của Trần Noãn lúc này với nữ chính phim Hàn khi nhìn thấy nam chính trong mộng y si nhau. Mãi sau thấy Thi Nhã Thừa quay lưng lại xem món đồ sứ cô mới dám len lên cười thầm. Thì ra sếp nhà mình nguy hiểm ngầm ghê.

Trần Noãn cứ nghĩ mãi xem Thi Nhã Thừa có phải là tuổi tâm lý vẫn đang teen hay không, cuối cùng kết luận rằng đó là tính cách của người làm nghệ thuật, dù sếp không giống văn nghệ sỹ thông thường mà là một người học thức uyên bác tự chìm đắm trong thế giới hư ảo của bản thân. Giờ Trần Noãn mới nhận thấy sếp thực ra đâu có xấu xí gì, chỉ là cái vẻ ngoài đó đều bị vùi lấp hết rồi.

“Không biết à, sếp của cô hóa ra lại rất đẹp trai nhỉ?” Thi Nhã Thừa tự nói tự khen, tay mò vào trong một ngăn tủ cũ kiểm tra. Trần Noãn tiếp tục chuyển tâm nghiên cứu sườn mặt của người ta.

Thi Nhã Thừa nhoen cười.

Trần Noãn được nó tiếp thêm dũng khí, bạo dạn nói: “Sếp à, anh đang nghiên cứu khảo cổ thể kỷ trước à? Em với anh đang nói là đàn ông thời hiện tại đó.” Nói rồi chìa điện thoại cho sếp coi hình nam chính.

Thi Nhã Thừa ghé đầu lại nhìn: “Là vậy à?”

“Vâng.” Trần Noãn gật đầu nghiêm túc, “Em là con gái đương nhiên em có quyền phát ngôn về chuyện này, em có bản lĩnh soi ra trai đẹp đó, sếp tin em đi.”

Thi Nhã Thừa cái hiểu cái không, đầu gật gù: “Ồ.” Nói rồi lại quay đầu đi.

Trần Noãn không nói thêm nữa, nhún vai lướt weibo tiếp.

Tạ Bân Sam và bạn đi ra từ khách sạn vừa khéo thấy Trần Noãn đang ngồi xỏm ven đường gọi điện, Lạc Thủy Hà đứng chờ bên cạnh cùng bạn trai Quách Vị Phàm.

“Em cần phải nghiên cứu kỹ thêm, mai anh đến thư viện đón em nhé, buổi tối em sợ về một mình...”

Thực giác đầu tiên khiến anh ta đoán là Trần Noãn đang gọi cho Cố Thanh Thời, không khỏi bật cười, định bỏ đi. Cô gái này luôn giới thiệu có dính lấy Cố Thanh Thời mà lần nào cái tên đó cũng không làm gì nổi em gái da mặt dày này.

“Thủy Thủy còn phải hẹn hò với bạn trai, em lúc nào cũng làm phiền người ta đâu có được. Anh mà không đến đón, sau này em không tìm anh nữa đâu.”

Tạ Bân Sam chau mày, có người nào theo đuôi người ta mà lại dùng nó để uy hiếp sao? Có phải là em gái này ầm đầu nói luyên thuyên rồi không?

“Anh không đến em không đi đâu, em ở trên đường gọi tên anh, em khóc cho anh xem.” Nói năng lộn xộn, Tạ Bản Sam tin chắc em gái này say rồi.

Quả nhiên Lạc Thủy Hà ngồi xổm xuống kéo cô ấy, hơn nữa còn xin lỗi người trong điện thoại.

Người uống say thường khó bảo, Tạ Bản Sam định qua giúp một tay, cũng coi như là bạn bè gặp thì chào hỏi.

“Tiểu Noãn mau đứng lên đi, mẹ cậu muốn nói chuyện với cậu này, cậu mà say rượu nói những cuội nữa coi chừng cô cúp máy mất đấy.” Lạc Thủy Hà đưa điện thoại đến trước mặt Trần Noãn.

“Cái cây sen đá anh cho em chăm ấy, anh mà không đến em sẽ vứt nó đi đấy, anh đến đi.” Trần Noãn nặc kệ Lạc Thủy Hà, vẫn tiếp tục ôm điện thoại dờ dờ trẻ con.

“Sao thế? Uống say à?” Tạ Bản Sam lại hỏi.

Lạc Thủy Hà cầm điện thoại lên nghe: “Cô à, chào cô ạ.” Thấy Tạ Bản Sam đến thì gật đầu chào.

“Tiểu Noãn đang gọi điện cho bạn ạ, cô chờ chút để cháu gọi bạn ấy.”

Lạc Thủy Hà đá mắt cá chân Trần Noãn: “Nhanh lên cái!”

Quách Vị Phàm xách túi cho cả hai người, đành phải đứng ra giải thích: “Hôm nay sinh nhật Thủy Thủy, em ấy uống hơi nhiều...”

Tạ Bản Sam chỉ để ý đến nửa câu đầu, hôm nay là sinh nhật Lạc Thủy Hà à, thật có lỗi.

Trần Noãn cuối cùng cũng nhận ra điện thoại là mẹ thân yêu nhà mình gọi, không dám dựa hơi men nói càn nữa, chưa đến mức say bất tỉnh nhân sự, chẳng qua chỉ là to gan hơn ngày thường chút thôi. Trần Noãn ngoan ngoãn nghe điện thoại.

“Mẹ ạ.”

“Gọi cho ai thế?” Giọng mẹ Trần Noãn dịu dàng, đã lâu không được gặp con gái.

“Một người bạn ạ.”

Tạ Bản Sam bắt chuyện với Lạc Thủy Hà: “Ngại quá, không biết là sinh nhật cô, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Lạc Thủy Hà xua tay: “Không sao.” Nói rồi cúi người hỏi nhỏ Trần Noãn: “Này, đi động cậu đâu rồi?”

“Mẹ à, không phải bạn trai, mẹ nghĩ đi đâu đó, bọn con lâu không gặp nên nói nhiều mấy câu thôi ạ.” Nói rồi rành mạch lưu loát, có say vẫn không có ngu, có điều không trả lời Lạc Thủy Hà.

Lạc Thủy Hà đánh nhìn quanh tứ bề để tìm điện thoại: “Cậu ấy không biết là ném điện thoại đi đâu rồi, không phải người qua đường nhặt mất rồi chứ?”

Tạ Bản Sam cười: “Vừa gọi cho Thanh Thời à?”

Lạc Thủy Hà nhìn kiểu “anh biết mà” đầy bất đắc dĩ.

“Mẹ nói là mai mẹ đến thăm con á?” Trần Noãn gần như hét lên, cả ba người đồng loạt quay đầu nhìn cô.

Trần Noãn đứng lên, thì ra đi động bị ném ở dưới chân, Lạc Thủy Hà tỏ vẻ kiểu “thật hết nói nói cậu” rồi nhặt điện thoại lên, không ngờ cuộc gọi kia còn chưa cúp.

“Ồ, còn chưa cúp máy này.”

Trần Noãn nói chuyện với mẹ xong, vội chạy qua cầm điện thoại của mình lên: “Em quay lại rồi này...”

Không biết là bên kia có còn nghe máy không hay là vẫn ở đó, cô ấy nói nhầm một lát thì gần như muốn khóc: “Anh không tới, em khóc thật đấy, sau này không để ý đến anh nữa...” Lạc Thủy Hà ngạc nhiên quay qua nhìn, cô ấy cũng có lúc mềm yếu như vậy ư, lại còn sắp sửa khóc, giọng nói không phải kiểu tùy hứng mà dường như rất đau lòng.

“Ồ, sao thế, đừng khóc, chúng ta về nhé, được không?” Lạc Thủy Hà dỗ.

Lạc Thủy Hà vừa mới nói dứt câu, Trần Noãn bỗng quăng điện thoại ra giữa đường, ba người còn chưa hết ngạc nhiên thì một chiếc xe cán qua, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc điện thoại hóa thành sắt vụn.

“Con nhóc nhà cậu làm trò gì thế?” Lạc Thủy Hà bực mình, kéo tay bạn, “Đi động mua không mất tiền à?”

Trần Noãn càng khóc to hơn: “Tớ không cần điện thoại, tớ không cần quan tâm Cố Thanh Thời nữa, anh ấy không thích tớ, tớ không cần...” Nước mắt rơi như mưa, càng nhìn càng xót ruột.

Lạc Thủy Hà không biết hai người đã nói những gì, điện thoại giờ cũng không còn. Trần Noãn bình thường chẳng nói gì, cô cũng tự hiểu, theo đuổi người ta lâu như vậy mà đối phương vẫn một mực cự tuyệt, có ai mà không bị tổn thương.

“Được rồi, chúng ta mua cái điện thoại mới, bạn trai cũng kiếm người khác, được chưa? Giờ về nghỉ ngơi nào, cứ ở bên ngoài mãi, trời sắp mưa rồi kia.” Tạ Bản Sam cũng lại dỗ.

“Đừng! Đừng!” Trần Noãn nín cười, cười rồi lại khóc tiếp.

Không ngờ trời bắt đầu đổ mưa thật, ba người đành phải ép Trần Noãn nhét vào xe.

Trần Noãn chui vào xe rồi vẫn chưa chịu yên, luôn miệng nói “không về”; Tạ Bản Sam và Lạc Thủy Hà mỗi người ngồi một bên giữ chặt cô ấy.

“Sớm biết thế đã không cho cậu uống rượu, sau này ai còn cho cô ấy dụng tới rượu nữa thì chết với tôi.”

“Mọi người đều không thích tớ.” Trần Noãn bỗng thờ dãi rồi rót nước mắt.

“Sao lại thế, bạn anh mà không thích em thì đã vứt em lại trên đường rồi.” Tạ Bản Sam an ủi.

“Cố Thanh Thời không thích em”

“Tên đó cũng thích cậu.” Lạc Thủy Hà nói.

“Cậu nói điều, nói điều! Anh ấy không đến gặp tớ.”

Tạ Bản Sam vỗ vỗ đầu cô, vẻ mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, hôm nay Cố Thanh Thời không tặng ca, tên đó tốt bụng thế sao có thể đến mức bỏ mặc em gái này say rượu không tới chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đến cổng tiểu khu, lúc chờ mở cổng, Trần Noãn ngoan ngoãn nãy giờ bỗng lại kích động vỗ chân Lạc Thủy Hà: “Dừng xe đi! Tớ muốn xuống xe!”

“Cậu muốn làm gì?” Lạc Thủy Hà nhìn theo hướng nhìn của Trần Noãn ra phía ngoài cửa sổ.

Cửa xe mở ra, Lạc Thủy Hà vừa xuống, còn chưa kịp mở ô, Trần Noãn đã chen xuống. Lạc Thủy Hà vội gọi với theo: “Áy, cậu chờ chút, mưa to đấy!”

Góc cổng phía ngoài tiểu khu có một người đang đứng lấy tay che đầu để đỡ mưa.

Trần Noãn lệt như một đứa trẻ thấy món đồ chơi mình yêu thích liền nhào tới.

Cố Thanh Thời thấy cô, bỏ tay xuống, mỉm cười, chưa kịp chào hỏi đã bị xô lùi về sau nửa bước, Trần Noãn lao thẳng vào lòng anh, ôm cổ anh rồi bật khóc, nước mắt rơi hết lên cổ Cố Thanh Thời.

Anh nhất thời không rõ chuyện gì, cả người cứng đờ, hai tay xấu hổ không biết để ở đâu, ngẩng đầu nhìn Lạc Thủy Hà và Tạ Bản Sam cầu cứu.

“Không phải anh nói không đến ư? Hu hu...” Nước mắt vừa được lau khô ở trên xe lại trào ra lần nữa, như thể lũ tràn bờ đê.

Cảm giác nước mắt thấm ướt vào da thực ra không khó chịu lắm, chỉ là thấy rất ngại ngùng: “Sao thế?” Anh cúi đầu hỏi.

“May mà cậu đã tới, em ấy quấy long trời lên rồi.” Tạ Bản Sam lắc đầu bất đắc dĩ, tò vè người phải chịu trách nhiệm đã ở đây.

Lạc Thủy Hà nhanh chóng xô ô lên che cho hai người.

Tiếng mưa rơi đập vào ô kêu lộp bộp, bắn tung tóe ra xung quanh, ống quần ai nấy đều ẩm ướt, một cái ô, bốn người che, ai cũng ướt cả, nhưng chẳng ai dám tách cô gái kia ra lúc này, tiếng khóc ấy thật quá thương tâm, cánh tay ôm thật chặt thất lúng của đối phương, mặt rúc hân vào trong lồng ngực.

Bốn người, lát sau có thêm Quách Vị Phàm là năm, đứng chung dưới một cái ô, người đến kẻ đi không ai không ngoái đầu nhìn, thật mất mặt.

Trần Noãn lúc này chẳng để ý đến ai, đầu óc đã mờ mờ mông mông, chỉ muốn khóc cho thỏa, khóc cho bằng hết sự ảm ức của bản thân, chùi hết nước mắt nước mũi lên ngực người kia.

Cố Thanh Thời bó tay, đành cứ đứng thẳng người, tay vờ nhẹ đầu cô, để mặc cô thích làm gì thì làm, quan trọng là anh cũng không biết phải an ủi con gái người ta thế nào.

Không biết đã bao lâu sau, đến khi lưng anh đã mỏi như, tiếng khóc rầm rút trong lòng mới bé dần, có điều tay vẫn ôm chặt.

Lạc Thủy Hà đưa tay kéo Trần Noãn ra, cô ấy lại lí nhí nói: “Tớ muốn về nhà...”

“Ừ, khóc xong rồi, chúng ta về thôi, cậu xem này, bác sĩ Cố đến thăm cậu rồi đấy, giờ ngoan ngoãn về nhà được chứ?” Lạc Thủy Hà dỗ.

Cố Thanh Thời thấy tay cô ấy đã buông lỏng ra liền đẩy thư, không ngờ người cô ấy lại loạng choạng, anh vội vàng túm ngực trở về, ôm vào lòng, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt cô nước mắt, nước mưa và mồ hôi lẫn cả vào nhau ướt đầm từ trán đến tai, hai mắt lim dim mờ mông.

“Ngủ rồi à?” Tạ Bản Sam ngo đầu nhìn.

“Ừ, giúp mình công em ấy.” Cố Thanh Thời gạt đầu, nhờ Tạ Bản Sam giúp một tay.

Dù đang ngủ, cánh tay đang ôm lưng anh vẫn ngoan ngoãn tự giác chuyển từ lưng lên cổ, còn thoải mái cọ hai cái, mặt Cố Thanh Thời trông không được dễ coi cho lắm.

Trần Noãn không hẳn là ngủ, chỉ là vừa khóc một hồi, lại uống rượu, toàn thân mờ mông, chóng mặt. Cô ghé vào lưng Cố Thanh Thời, tiếp tục lăm bắm: “Tuy là anh đã đến rồi... Em vẫn cứ không vui đấy... Em nói cho anh biết, anh đặc tội với em rồi! Em giận...”

“...” Cố Thanh Thời không nói gì.

“Em giận em nói với anh, em giận anh không đáp lại em mà em vẫn nói chuyện với anh!” Trần Noãn bỗng nhiên đưa tay sờ mặt anh, lúc sờ đến mũi, trán anh đã nhăn cả lại, may mà cuối cùng cô ấy chỉ túm tai anh, khẽ miệng lại thủ thủ.

“Em giận rồi... Em không cần thích anh nữa... Em muốn đi thích người khác! Ừm, đúng thế, em muốn thích người khác... Anh đừng có mà hỏi hân...”

Cố Thanh Thời bảo: “Được.”

Từng giọt mưa vẫn rơi lộp độp, ướt hết cả người.

“Được...” Có lẽ là mệt quá, cô ấy không nói thêm gì nữa, ngủ thiếp đi.

Lạc Thủy Hà vào phòng chưa kịp cả thay dép, vội mở cửa phòng ngủ cho anh đặt người lên giường, thấy cô ngoan ngoãn nằm ngủ, gối đầu lên gối mới dám thở phào nhẹ nhõm: “Bà cô này rốt cuộc cũng chịu yên rồi, thật là làm phiền bác sĩ Cố quá.”

“Đừng khách sáo.” Anh mỉm cười, liếc nhìn Trần Noãn đang ngủ một chút.

Chậu sen đá xấu xí được đặt ở đầu giường, trông có đẹp hơn trong trí nhớ một chút, dưới gốc được xếp mấy hòn đá nhỏ, anh bật cười: “Cũng chăm tưới nước lắm.”

Anh quay qua dặn Lạc Thủy Hà: “Em thay đồ giúp cô ấy đi, để quần áo như vậy ngủ dễ bị cảm.”

Lạc Thủy Hà gạt đầu: “Vâng, bác sĩ Cố, mọi người mau đi lau nước mưa đi, để em chăm bạn ấy là đủ rồi.”

Tạ Bản Sam đứng ở cửa nhủ mảy nói: “Em cũng nên lau khô người trước đi.”

Vừa nói xong thì Quách Vị Phàm cầm mấy cái khăn bông đến, mỗi người một cái. Để Lạc Thủy Hà lại, ba người đàn ông đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Lúc ra khỏi nhà Trần Noãn, trời đã ngớt mưa, cũng không còn sớm nữa, Tạ Bản Sam và Cố Thanh Thời không bật ô, đội mưa mà đi.

“Không phải cậu bảo không đến sao, sao lại qua?”

Cố Thanh Thời gọi điện lại cho Lạc Thủy Hà mới biết Tạ Bản Sam cũng đang ở đây, được dặn dò chờ ở cổng.

Cố Thanh Thời nói với về không vui: “Lúc cúp máy nghe thấy có tiếng va chạm, sau đó không gọi được nữa, sợ cô ấy xảy ra chuyện gì.”

“Ôi, cậu thật là, qua sớm đi có phải xong không? Sao cứ phải để người ta quấy loạn lên thế. Tớ nhớ hôm nay cậu không tặng ca mà.” Tạ Bản Sam lắc đầu.

“Em ấy có bảo mình đến đâu, lúc đó không phải có Lạc Thủy Hà rồi sao?” Cố Thanh Thời cũng không hiểu.

“Chẳng lẽ tớ hiểu lắm à?”

“Em ấy nói mai có việc đến thư viện nhưng mai mình thực sự không đi được.” Khuôn mặt anh thực sự buồn rầu.

Tạ Bản Sam ngó ra một lúc rồi mới nói: “Em ấy thật phiền nh?”

“Ừ.” Cố Thanh Thời trầm nghĩ, vẫn trong phạm vi có thể chịu được.

“Ha ha ha ha... Cậu đúng là... Ai thích cậu người đó xúi, thật thương thay cho em gái. Cậu nói phải không?” Tạ Bản Sam không hiểu ý Cố Thanh Thời nhưng Cố Thanh Thời cũng không định giải thích.

“Mình đã rất cố gắng rồi... Cô ấy nói gì mình đều làm y như thế, như vậy mà còn không được ư?” Đáy mắt anh hơi vương nét buồn.

“Hả?” Tạ Bản Sam đối qua về mặt trấn an, vỗ vai bạn, “Mình nói sai rồi, ai thích cậu thì là người đó có phúc.”

Cố Thanh Thời bước nhanh hơn một bước, quay đầu lại nhìn Tạ Bản Sam, có lẽ là do trời mưa nên đôi mắt anh cũng trở nên thật trong trẻo.

“Mình còn thấy bản thân là một người tương đối tốt.”

Mình còn thấy bản thân là một người tương đối tốt, nhưng mình không biết nên ở chung với người khác thế nào.

Tạ Bản Sam lắc đầu: “Nói thế nào thì... người với người đều phải xem một chữ duyên, có lẽ cả đôi cậu cũng không tìm được người thứ hai như vậy, em ấy thích cậu thật đấy, là kiểu thích mà muốn gả cho người ta ấy.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Trần Noãn ngủ một giấc tỉnh dậy cảm thấy mơ mơ thực thực, nhìn trừng trừng lên trần nhà rất lâu mới ôm chăn la toáng lên: “A a a! Sao cứ say là lại to gan lớn mật vậy chứ...ừ...ừ!”

Mặc dù say nhưng Trần Noãn vẫn nhớ tới qua mình đã làm những gì, trải qua chuyện gì đều nhớ được hết, cảm thấy xấu hổ cực kỳ, lại còn vè cùng thương tiếc cho cái điện thoại nữa.

“Đậy rồi à?” Lạc Thủy Hà mở cửa vào, về ngoài chìn chu, tóc quần, môi đỏ, quần áo tươm tất.

“Ôi, cung à.” Trần Noãn chống cằm, nháy mắt lấy lòng.

“Đậy rồi thì ăn cơm nh?”

Trần Noãn bám đuôi theo ra, nhất định không thể tránh khỏi bị mắng một chập rồi.

Cô ôm bát cháo loãng, nhìn Lạc Thủy Hà bắt chéo chân ngồi sửa móng tay.

“Nhìn cái gì?” Lạc Thủy Hà lạnh lùng hỏi, không thèm ngẩng đầu lên.

“Tớ sai rồi!” Trần Noãn đặt bát xuống, tỏ ý xin xá tội.

“Tớ chỉ biết con nhóc nhà cậu đã quấy tung trời lên thôi!” Nói rồi đột nhiên ngẩng đầu lên: “Cậu có biết tội qua bác sĩ Cổ đến không?”

Trần Noãn gật đầu.

“Ừ, biết là tốt. Hỏi hận chưa? Chắc sau này bác sĩ Cổ sẽ không thèm để ý đến cậu nữa đâu.”

“Hỏi hận...”

“Nhuệ khí đâu hết rồi? Sao tới qua báo sẽ thích người khác cơ mà?”

“Cậu cứ nói thế... Nếu tớ có thể thích đại một người khác thì tớ sẽ thích anh ấy ngay.”

Lạc Thủy Hà lắc đầu: “Hết thuốc.”

“Cuối cùng anh ấy vẫn đến... chúng tớ là vẫn đề ý đến tớ, phải tiếp tục cố gắng!”

Lạc Thủy Hà mặc kệ rồi đi ra phòng khách: “Tớ muốn ra ngoài, hôm nay cô tới phải không?”

“Cố?” Trần Noãn nuốt miếng cháo xuống, mặt ngơ ngác.

“Hôm qua cậu nghe điện, không phải đã làm hỏng điện thoại rồi à, tớ để điện thoại lại cho cậu dùng.”

“Ồ... Chuyện đó, mẹ tớ không đến, tớ nghe lộn thôi.” Nói rồi lại nghĩ, cuối cùng sực nhớ ra: “Á! Điện thoại của tớ!”

“Hỏi hận vô ích thôi!” Lạc Thủy Hà bật cười, đi giấy vào rồi ra ngoài.

Hôm nay được nghỉ, com nước xong, Trần Noãn quyết định đến thư viện, đúng là cô có thứ cần tra cứu.

Trần Noãn bắt xe bus đi đến thư viện. Xoay người một cái bỗng thấy qua cửa kính bên đường có một người đang nhìn mình chăm chú, bước chân Trần Noãn dừng lại để nhìn cho rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lúc đứng lại nhìn rõ rồi, Trần Noãn càng ngạc nhiên hơn.

“Ồ, sếp! Thật khéo quá!”

Người nọ vốn đứng hơi còm lưng do thói quen, nghe thấy tiếng gọi lập tức thẳng lưng lên.

“Ồ, thật khéo.” Mặt anh ta hơi xấu hổ.

Trần Noãn nháy mắt mấy cái: “Sếp đi mua quần áo à?”

Thị Nhã Thừa gật đầu tự nhiên.

Rời khỏi cửa tiệm, không biết là nói đông nói tây kiểu gì mà cuối cùng Trần Noãn lại hỏi Thị Nhã Thừa đi cắt tóc. Khoảnh khắc mái tóc dài trút bỏ, Thị Nhã Thừa nhắm mắt lại tiễn biệt còn Trần Noãn đứng bên cười rất vừa lòng.

Suốt ngày hôm đó, Thị Nhã Thừa được thay hình đổi dạng từ đầu đến chân, vì sếp cực lực phản đối nên Trần Noãn đành phải miễn cưỡng vẫn chọn một bộ quần áo tối màu, còn tóc thì thay đổi hẳn, trông rõ ràng là sáng sủa hẳn ra, để lộ hàng mây nam tính và đôi mắt sáng điểm đậm.

Trần Noãn khoanh tay, chống cằm đánh giá tác phẩm của mình, mắt sáng lên vì vừa lòng, khoe miệng cũng tươi rồi nói: “Sếp à, anh chỉ cần cứ thế này đi ra ngoài thì con gái sẽ đổ rầm rập hết đấy.” Nói rồi rút điện thoại ra: “Để em chụp một kiểu lưu niệm nhé.”

Thị Nhã Thừa không quen tạo dáng nên rất xấu hổ, chân không biết phải đứng như thế nào, đầu cúi gằm, tay đưa lưng tung lên che mắt một góc mặt, Trần Noãn chụp hồng mấy lần cuối cùng đành phải làm tư thế mẫu cho anh xem, nhìn xong, tai anh ta càng đỏ tợn hơn.

Trần Noãn cảm đi động tiện tay kiểm tra tin nhắn, có một tin chưa đọc, gửi từ lúc Thị Nhã Thừa đang cắt tóc, chẳng mấy khi mới được một lần Cổ Thanh Thời chủ động nhắn tin trước, hỏi cô đang làm gì. Trần Noãn cố gắng làm ngơ chuyện tới hôm qua, đáp là ở trên thư viện rồi thôi.

Đa mặt Trần Noãn nói dối không quá dối, nói mông thì không phải cho nên hôm nay giúp sếp đi chỉnh trang ngoại hình khá là vui, giúp cô dòi sự chú ý, nhưng nếu phải đối diện với Cổ Thanh Thời thì vẫn hơi xấu hổ.

Thị Nhã Thừa thấy cô nài không chụp nên hỏi: “Sao thế?”

Trần Noãn giật mình, bật máy ảnh lên: “Nào chụp thôi.”

Thị Nhã Thừa bỗng dỗi ý, làm như không nghe thấy, xoay người bỏ đi: “Đi ăn com thôi.”

Trần Noãn xem giờ, mới hơn 4 giờ chiều mà, ăn com gì chứ!

Hiếm khi mới có một lần hai người đi chung với nhau, Thị Nhã Thừa tuy vẫn không nói nhiều nhưng cũng không khô gàn như mọi ngày, cũng biết nói chuyện phiếm, cũng kể vài chuyện hồi đại học sau đó giải thích rằng sau khi tốt nghiệp, tiếp xúc với giới nghiên cứu quá nhiều, ít giao lưu bên ngoài nên ngày càng ít nói.

Tuy hôm nay Trần Noãn quyết định đi nghiên cứu tài liệu nhưng cô không phải người hiểu học gì, đến lúc mặt trời lặn đàng tây, thư viện đã vắng hoe mới vác mặt đến được thư viện.

Vừa này Trần Noãn đã đưa ra một quyết định mà lát nữa sẽ khiến cô cảm thấy quá may mắn. Bụng không đói, Trần Noãn từ chối cơ hội tuyệt vời được ăn com với sếp, kiên quyết đến thư viện mượn sách để an ủi tâm lý một chút. Giống như hồi nhỏ đi học thích mang sách về nhà vậy.

Thị Nhã Thừa mỉm cười: “Được, anh đi cùng cô luôn.”

“Không, không cần đâu ạ, em tự đi được.” Trần Noãn xua tay, có sếp ở đây làm sao mà học bài được.

Cô cứ từ chối mãi, Thị Nhã Thừa đành chỉ tiễn cô đến cửa thư viện.

Trần Noãn vẫy chào rồi chuẩn bị vào trong.

“Khoan đã...” Thị Nhã Thừa khẽ nói.

“Dạ?” Trần Noãn quay lại.

“Hôm nay cảm ơn cô, bữa sau mời cô ăn com.” Anh cười tươi, để lộ hàm răng rất sáng.

Trần Noãn xua tay: “Sếp đừng khách sáo thế.”

“Cứ thế đi nhé, tạm biệt.” Không chờ cô đáp, anh ta đã xoay người đi.

Trần Noãn nhìn theo lác đầu, đúng là sắp, luôn làm theo ý mình.

Trời bỗng chốc đổ mưa, Trần Noãn lại nghĩ biết thế hôm nay không nên đến thư viện, đúng là không có sổ học tập. Có điều khi Cổ Thanh Thời đứng trước mặt cô, Trần Noãn lại nghĩ khác, ông trời thật thương cô. Có điều hơi sợ anh sẽ nhắc lại chuyện tối qua.

Cô nghiêng đầu nhìn người đang che ô, lông mi dính vài giọt nước mưa, hơi lạnh lạnh: “Không phải anh nói hôm nay không rảnh sao?” Trần Noãn trách yêu một câu.

Cổ Thanh Thời nghiêng đầu giấu đi cảm xúc của mình, giọng rất nhỏ: “Trời mưa...”

Trần Noãn bỗng nghĩ ra: “Hôm nay không phải anh phải trực sao?”

Cổ Thanh Thời gật đầu, đến gần, nghiêng ô che cho cô.

Trần Noãn hơi bực mình, nói sớm đi chứ... Hại cô cho là anh không muốn nên mới từ chối.

“Vây là lát nữa anh còn phải về lại nh?”

“Ừ.”

“Chuyện... tối qua...” Trần Noãn cố gắng nghĩ cách giải thích sao cho đúng.

“Thực xin lỗi...” Cổ Thanh Thời vừa ngồi vào trong xe bỗng nói ngay như thế.

Trần Noãn ngẩn cả người.

“Anh không nghĩ được nhiều như vậy, không theo kịp nỗi tiết tấu suy nghĩ của em, ngốc nghếch hơn em nhiều, ngoài khám bệnh ra, anh không biết mình còn làm được gì...” Anh nói khe khẽ như là tự nói, tự vấn, không nhìn về phía Trần Noãn, thờ dãi một cái rồi khởi động xe.

“Anh biết nấu ăn, gội chăm sen đá, anh biết rất nhiều mà. Anh không có ngốc.” Anh trong sáng như vậy làm em cảm thấy mình không xứng với anh nhưng đầu cô là thiếu thân lao đầu vào biển lửa em vẫn vui về làm

Cổ Thanh Thời quay đầu nhìn Trần Noãn, mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

“Anh xem, anh còn biết lái xe, bằng lái của em chỉ là một tờ giấy vứt xó mà thôi.”

Cổ Thanh Thời chăm chú nhìn cô một lát rồi bỗng bật cười.

“Cám ơn em.” Anh nhẹ nhàng bảo.

Trần Noãn hơi căng thẳng, sợ anh sẽ đề thêm mấy câu đại loại như: nhưng anh không thích em, chúng ta không hợp, v.v...

“Được rồi, không nói nữa, em hơi mệt, muốn ngủ, anh cũng nhanh nhanh còn về trực.” Cô nói xong liền quay người nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Cổ Thanh Thời ngẩn người, chỉ còn biết lái xe.

Trần Noãn cứ nhắm mắt mãi rồi cũng ngủ thiếp đi mất. Ánh đèn đường lướt qua cửa kính xe loang loáng, không gian trong xe rất yên tĩnh, tiếng động cơ xe kêu rổ rơ, Trần Noãn gạt mình thức giấc.

Những ngón tay đẹp đẽ của Cổ Thanh Thời đang cầm lái, anh mỉm cười, mắt nhìn đường phía trước, cô có thể nhìn rõ hàng mi đen dài và dày của anh. Con người tính tình ôn hòa này dù cười hay không đều khiến người ta cảm thấy ấm áp. Anh vẫn chưa nhận ra cô đã tỉnh.

“Em tốt nghiệp đại học được gần một năm rồi.” Cô nhìn thẳng sườn mặt anh rồi nói.

Cổ Thanh Thời quay sang nhìn cô, đầu gật khẽ.

“Em bỗng cảm thấy mình không còn trẻ, lần trước về nhà mẹ đã gọi em lại hỏi muốn kết hôn với ai, tiền lương bao nhiêu.” Trần Noãn nói như nói chuyện phiếm, Cổ Thanh Thời cũng chăm chú lắng nghe.

“Em luôn cảm thấy mình còn nhỏ, việc kết hôn này cũng phải tùy duyên, kiếm được một khoản lương đủ tiêu là ổn. Thực ra em không máu kiếm tiền.”

Anh gật đầu: “Em đúng là vẫn còn nhỏ.”

“Mười hai tuổi rồi hai mươi tư tuổi, em thấy thời gian trôi thật nhanh, chắc mấy nữa sẽ bấm sáu rồi bốn tám. Có kết hôn không, có để mắt đến ai không, yêu đương thế nào, bao lâu thì cưới, rồi còn sinh con nữa. Em vốn nghĩ những điều này thật quá xa với rồi lại bỗng nhiên nhận ra nó không xa đến vậy. Cho dù là thuận theo duyên phận hay không, tự do hay bắt ép thì cuối cùng em vẫn chắc chắn rằng mình muốn kết hôn. Cuộc đời ngắn, em đã không còn nhỏ nữa.”

Cổ Thanh Thời nghiêng đầu suy nghĩ: “Em nói có lý.”

“Cho nên em quyết định rồi, em muốn thôi việc, muốn học lên cao, không thể chỉ kiếm ăn rồi chờ chết được.” Trần Noãn nhoen cười.

Cổ Thanh Thời gật đầu.

“Bác sĩ Cổ, anh đã lên kế hoạch chừng nào kết hôn chưa? Anh hơn em cũng khá nhiều tuổi, em còn thấy mình đã già rồi, anh cũng nên có kế hoạch rồi chứ.”

“Vấn đề này... không vội được...” Anh nói ngại ngại.

“Anh đã từng yêu ai chưa? Trường y bọn anh chắc đồng sinh viên lắm nh? Ngánh bọn anh cũng ít con gái lắm phải không? chắc anh chưa yêu ai đâu ha, anh không thích đàn ông đấy chứ?” Đề tài bỗng đổi tới tận đầu.

“...” Anh đưa tay gãi lông mày, không biết phải nói thế nào.

Cổ Thanh Thời nhớ lại chuyện thời đại học, làm gì có tên con trai nào lại chưa từng thích một ai ở cái tuổi thanh niên phơi phới ấy, anh cũng chỉ là một gã đàn ông bình thường về bản chất thôi.

“Mong là thế nh, anh không hoạt ngôn như Tạ Bản Sơn, nếu có từng thích ai em thấy thật đáng lo.”

Đó là chuyện hồi cấp ba, anh không biết tán gái, cũng chưa biết cách yêu một người. Ấy thế mà chớp mắt thật nhiều năm đã trôi qua.

“Bác sĩ Cổ này, anh giới giang như thế, anh không thích em cũng được nhưng đừng thích đàn ông nhé?”

Vành tai Cổ Thanh Thời đỏ bừng.

“Bác sĩ Cổ à, em đang nghĩ dù sao hai anh em mình đều không còn nhỏ tuổi, đều đang đi tìm một nửa của mình, chỉ bằng hãy quý trọng người đang ngay trước mắt anh đây. Hôm nay, em muốn nghiêm túc nói với anh một chuyện, em, Trần Noãn thích anh, Cổ Thanh Thời, không nói đùa, không phải cả tháng Tư, không có ai ép em nói, em thích anh, thích theo kiểu muốn cưới anh, cả đời không rời xa.”

Trần Noãn nói khá nhanh, cả một tràng dài phía trước đều là để phục vụ cho câu kết này, chỉ vì một phút cảm xúc dâng trào, cảm thấy sợ nếu bỏ lỡ một người, cho dù bề ngoài tỏ ra thế nào, trong lòng cô luôn biết mình rất sợ người này bỏ đi. Cuộc đời ngắn chẳng tày gang, cả đời chỉ có một Cổ Thanh Thời.

Cổ Thanh Thời trượt tay, chiếc xe đánh vòng trên đường rồi dừng lại.

Trần Noãn cố gắng giữ bình tĩnh: “Có thể giờ anh không thích em, em có thể dần dần đến gần anh hơn, em sẽ ngăn cản những người con gái thích anh, để thế giới của anh chỉ có em là sinh vật giống cái duy nhất, cuối cùng anh vẫn phải gả cho em thôi, cho nên anh khỏi cần suy nghĩ gì hết.”

Cổ Thanh Thời không quay đầu nhìn sang nhưng tay anh hơi run, anh đang rất căng thẳng, rất bối rối.

“Nếu giờ anh định từ chối em, vậy anh khoan nói với, em sẽ chờ anh thay đổi đáp án.” Nói xong Trần Noãn tự mở cửa xuống xe.

Trần Noãn xuống xe rồi lại thò đầu vào trong, nháy mắt cười: “Tạnh mưa rồi, em tự bắt xe về được, anh về đi trực đi.”

Cổ Thanh Thời ngẩn ngơ một lát mới gạt đầu. Đến tận khi Trần Noãn đã bắt được xe rồi đi khuất hẳn, Cổ Thanh Thời mới dám thở mạnh.

Anh sợ, sợ mình không thể chấp nhận rủi ro, sợ anh không phải là người cô hằng mơ tưởng.

Trần Noãn về nhà liền nằm sấp trên giường, một bãi hoai tay chân, một tút trong ra ngoài, thế mà chẳng thu hoạch được gì! Nếu Cổ Thanh Thời bị dọa cho sợ chạy mất dép, thì biết phải làm sao? Người như anh sao mình có thể nóng vội được.

Di động bỗng reo, là “Trác trẻ trâu” gọi.

“A lô?”

“Ăn lẩu không? Tôi đang nấu lẩu ở nhà, ăn một mình không hay, tôi bố thí cho cô vài miếng nhé?”

Trần Noãn gắt lên: “Không ăn!” Nói xong cúp máy luôn.

Bụng cô thể mà lại thấy đói thật.

Trần Noãn lết người đi kiểm tra tủ lạnh, chỉ có một quả bưởi, đến một cọng mì cũng không có. Cô đành quay về giường: “Ngủ quên đói vậy!”

Trần Noãn nằm lăn qua lăn lại mãi vẫn không ngủ được, muốn gọi điện cho Cố Thanh Thời nhưng không dám, bụng ngày càng đói, biết thế không nên mạnh miệng với Trác Nhất. Trần Noãn gọi cho Lạc Thụy Hà.

“Thụy Thụy, lúc nào cậu về? Tớ sắp chết đói rồi.”

“Ăn khuya không sợ béo à?”

“Tớ muốn ăn que xiên, nhiều cá viên, bò viên vào nhé! Thật cay nữa!”

“Chắc chắc chắc, chờ đó.”

Trần Noãn một lòng nghĩ đến đồ ăn ngon, càng nghĩ càng thèm chảy nước miếng, càng nghĩ càng không ngủ được, bật game lên chơi, trong đó lại đang có hoạt động về đề tài mì cay Tứ Xuyên, oimeo! Game kiếm hiệp với mì Tứ Xuyên có liên quan thế nào vậy? Cả thế giới đều đang chống đói mình mà!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi làm đến muộn là chuyện thường nhưng đi làm muộn không bị ma nữ quản lý bắt mà lại gặp sếp đang ở đây thì Trần Noãn giờ mới trải.

Lúc cô nàng ba chân bốn cẳng nhảy qua cửa bị Thi Nhã Thừa nghiêng đầu nhìn chăm chăm khiến Trần Noãn sợ đến mức miếng bánh nướng nhân thịt nằm chặn lại trong miệng, không dám cắn tiếp cũng không nỡ bỏ ra, trông rất ngu ngốc.

“Trần Noãn đến muộn rồi nhé.” Triệu Khắc khoanh tay đứng một bên cười nham hiểm.

Trần Noãn cắn đại một miếng rồi nuốt vội, ném phần còn lại vào thùng rác, đưa tay lau miệng qua quýt rồi quay người lại làm mặt nịnh bợ xin lỗi: “Sếp à, em xin lỗi ạ, buổi sáng tắc đường...” Nói chưa xong đã lập tức ngậm chặt miệng cho vụn bánh nướng khỏi bắn ra ngoài.

Thi Nhã Thừa định báo tắc đường sao cô còn thời gian rảnh đi mua bánh nhưng nghĩ sao lại không nói nữa, gật đầu rồi thôi không nhìn Trần Noãn nữa.

Trần Noãn thờ phào, cảm chối lòng gà đi phui bụi, không quên xột thương cho miếng bánh nướng chân thịt chân giò hun khói mới ăn được vài miếng thôi!

“Này, cô nói xem sếp bị làm sao thế nh?” Triệu Khắc len lén sát lại gần, đánh mắt về phía Thi Nhã Thừa đang ngồi cúi đầu.

“Làm sao?” Trần Noãn không hiểu.

Triệu Khắc lập tức chỉ tay lên tóc.

Trần Noãn nhìn lại Thi Nhã Thừa bên hiệu ra ngay, nãy giờ bị sợ nên chẳng để ý hôm nay sếp mặc gì, hôm qua cũng mới gặp nên chẳng thấy lạ, chắc Triệu Khắc giật mình lắm.

“Có phải là yêu đương rồi không?” Triệu Khắc hỏi.

“Ha ha ha.” Trần Noãn che miệng cười khan mấy tiếng. “Tôi không biết là ai đâu.”

“Không ngờ sếp đẹp trai thật, không làm diễn viên quá phí của trời.” Triệu Khắc lắc đầu tặc lưỡi.

“Chẳng lẽ tất cả trai đẹp trên đời này đều làm diễn viên hết à?” Trần Noãn nhún vai.

Triệu Khắc nhìn Trần Noãn hoài nghi: “Không phải cô là đũa hảo sắc nhất hay sao? Tại sao chẳng có phản ứng gì với sếp thế hả?”

“Tôi đã phản ứng rồi.” Trần Noãn rút di động ra cho cậu ta xem ảnh chụp hôm qua.

“Chà! Cô đã thấy trước rồi à!” Triệu Khắc bỗng dung nói rõ to khiến Thi Nhã Thừa nhìn qua, cậu ta vội vàng tắt tiếng, cười trừ một cái rồi quay sang lườm Trần Noãn.

“Tôi thấy sếp cũng được đấy, cô ra tay đi.” Triệu Khắc nháy mắt với Trần Noãn mấy cái.

“Nói lung tung, trai đẹp là để ngắm, sếp là để thờ, sao cô thế hành động bừa bãi được hả?” Trần Noãn tỏ vẻ khinh bỉ, quay trở lại quầy.

“Chẳng lẽ cô thích bạn trai là một tên xấu xí à?” Triệu Khắc cãi.

“Chỉ cần tôi thích thì cũng không phải là không thể đâu.” Trần Noãn cười.

“Chao ôi, cô thật là nông cạn đến đáng sợ đấy.” Triệu Khắc chùi sạch da gà toàn thân rồi lĩnh đi giúp Thi Nhã Thừa kiểm tra ngọc.

Lại nói về sự thay đổi quá rõ ràng của Thi Nhã Thừa, hôm nay còn một chuyện buồn cười nữa: ông chủ Hồ nhà hàng xóm qua quán chơi, thấy sếp còn quay sang hỏi Trần Noãn rằng: “Người mới của quán các cô à?”

Trần Noãn chưa kịp nói, Thi Nhã Thừa đã ngẩng đầu lên cười: “Ông chủ Hồ.”

Chén trà ông chủ Hồ cầm trên tay suýt nữa thì rớt: “Ái chà, là Tiểu Thừa đấy à?” Nói rồi nhìn một lượt từ trên xuống dưới không nói nổi câu nào.

Thi Nhã Thừa là người trầm tính, bấy giờ cũng thấy ngượng ngùng cười trừ, chỉ thiếu chưa đưa tay lên sờ gáy.

Ông chủ Hồ lúc về vẫn còn ngoái đầu lại nhìn thêm mấy cái, rõ ràng không tin nổi, lắc đầu tự lẩm bảm một mình.

Có một em gái đi du lịch cùng cha mẹ vào cửa hàng chọn mua đồ lưu niệm còn reo lên với cha mẹ: “Anh trai này thật là đẹp”, Thi Nhã Thừa quay lưng lại trốn, miếng ngọc trong tay không khác nổi một đường.

Trần Noãn thấy Thi Nhã Thừa đang dùng con dao nhỏ khắc một miếng ngọc chất rất đẹp nên ngó đầu qua hỏi: “Sếp à, anh đang làm đơn hàng đặt ngoài à? Ngọc tốt thế này chắc đắt lắm nh?”

Thi Nhã Thừa ngẩng đầu lên báo: “Để tặng cho người.”

“Tặng cho người? Ai mà đáng giá thế này? Để tặng cho người con gái trong lòng à?” Trần Noãn vừa xột của vừa nháy mắt nói đùa đầy vui vẻ.

Thi Nhã Thừa không ngừng tay, chẳng út hứ gì, coi như là ngầm thừa nhận rồi!

“Không ngờ sếp thâm tàng bất lộ vậy đấy, là con gái nhà ai vậy à? Nói cho em đi, em quân sư cho.”

Thi Nhã Thừa ngẩng đầu nhìn thẳng vào Trần Noãn: “Cô nói xem?”

“Chà, sếp chỉ làm theo ý mình thế này là chưa được đâu, tuy miếng ngọc này rất có giá, sếp gia công thêm nữa thì có thể coi như là vô giá nhưng chắc gì con gái nhà người ta đã thích à? Sếp phải xem người ta thích gì đã chứ.” Trần Noãn với tay gọi Triệu Khắc, ra hiệu cho cậu ta nói hòa vào.

Triệu Khắc chống cằm gật đầu.

Thị Nhã Thừa cười dịu dàng, đặt miếng ngọc trong tay sang một bên, ngược nhìn Trần Noãn, dáng vẻ chuyên chú lắng nghe.

Đứng trước sự tín nhiệm lớn, Trần Noãn hơi căng thẳng, nuốt nước bọt, trong đầu đủ thứ lý luận yêu đương quay mòng mòng. Thị Nhã Thừa lại thỉnh thoảng: “Vậy có thích gì?”

“Em thích trai đẹp ạ.” Trần Noãn trả lời như đúng rồi ngay.

Thị Nhã Thừa nhìn đầy sùng sốt, đuôi mắt cong cong cười. Triệu Khắc ở đằng sau lắc đầu: “Nồng cạn!”

Thấy hai người đều tỏ thái độ, Trần Noãn hơi lúng túng, vội vàng xua tay: “Ồi chào, mọi người đừng có thế chứ, nói thật thì con gái giới đều thích nước hoa, son môi, đồ trang điểm, không thì là túi xách Chanel. Món quà bỏ công ra làm như sắp đây, tuy ngoài mặt người ta bảo rất cảm động nhưng thực ra không thích mấy đâu, quà kiểu này phải gặp người cùng chung đường mới hiểu được tâm lòng, nếu đem tặng cho một nhà khảo cổ học thì còn có thể thảo luận mấy thứ như tuổi ngọc, nơi khai quặng rồi bình luận nọ kia... Nhưng mà người như thế rất hiếm gặp phải không? Hơn nữa vật này rất có giá, đem tặng người ta thì phí quá, đem bán là có thể làm giàu rồi.”

“Nói có lý.” Thị Nhã Thừa gật đầu.

“Thế nên sắp mau đổi ý đi, thật đau lòng chết đi được.” Trần Noãn lắc đầu, đúng lúc đó di động có âm báo, Trần Noãn bèn chạy đi xem.

“Tiểu Noãn Noãn, cuối tuần có định đi leo núi không?” Là giọng trêu đùa của Tạ Bản Sam.

“Bác sĩ Cố có đi không ạ?”

“Đi.”

“Vậy thì đi.”

“OK! Sáng thứ Bảy xuất phát, có điều em hồi thư xem Lạc Thủy Hà có đi hay không xem, càng đông càng vui.”

Trần Noãn lập tức tỏ ra khinh thường với cái màn hình điện thoại: “Thủy Thủy chẳng đi leo núi đâu, cậu ấy không thích vận động.”

“Em còn chưa hỏi mà...” Giọng Tạ Bản Sam dài ra, Trần Noãn có thể tưởng tượng ra khuôn mặt không mấy vui vẻ của đối phương.

“Được, được rồi, em hỏi, em hỏi cho, nếu anh không tin thì có thể đích thân đi hỏi cho chắc nhé.”

Cúp máy xong Trần Noãn mới nhớ ra hôm nay vẫn chưa liên lạc với bác sĩ Cố, lẽ đầu chuyện hôm qua làm anh ta tức quá tuyệt giao luôn thì hổng.

Mày mà điện thoại vừa đổ chuông đã có người nghe ngay.

“Bác sĩ Cố à, cuối tuần anh cũng đi leo núi à?” Trần Noãn hỏi ngay.

“Ừ.” Giọng nói hình như là rất bình thường nhỉ?

“Leo núi thì cần mang những gì ạ? Ngoài đồ ăn thức uống ra thì còn gì nữa?”

Cố Thanh Thời trầm ngâm một lát, rõ ràng là bất đắc dĩ phải nói: “Giấy thể thao, đồ thể dục, tốt nhất em nên mang theo một bình xịt lạnh giảm đau nhanh. Đồ ăn thì không cần mang nhiều, không khéo không leo nổi, tốt nhất là đừng mang.”

“Ồ, vâng.”

“Ừm, tạm tạm thế thôi.”

“Bác sĩ Cố, em có thể hẹn anh buổi tối ăn cơm cùng nhau được không? Hôm nay anh không trực chứ? Chắc chắn không trực nhỉ?” Trần Noãn hỏi liến thoắng.

“Ừ, không trực.”

“Hay lắm, em cúp máy đây, bài bai, cảm ơn anh.” Nói xong lập tức cúp máy ngay, không để người ta có cơ hội từ chối.

Nói chuyện điện thoại xong, Trần Noãn hít sâu một cái, xoay người lại đụng phải ánh mắt nghi hoặc của Triệu Khắc đang nhìn.

“Nhìn gì mà nhìn?”

“Cô đang yêu à?” Cậu ta hỏi thẳng toẹt.

“Đâu có đâu.”

“Mắt tôi rơi rồi kia kia, đã bao giờ thấy cô nói chuyện như vậy đâu hả?” Nói xong cậu ta còn bắt chước giọng điệu vừa rồi của Trần Noãn. Trần Noãn lừ mắt chuẩn bị xông lên bóp cổ cậu ta ngay và luôn.

“Trần Noãn tan tằm có bận gì không? Tôi mời cô ăn cơm.” Sếp từ phía sau đi ra, áo khoác đã cầm sẵn trên tay.

“Dạ? Sếp ạ... Anh không nói sớm! Em mới hẹn người ta mất rồi!” Mắt thấy một đĩa gan ngỗng vỗ cánh bay, lòng Trần Noãn đau như cắt.

Thị Nhã Thừa nhìn Trần Noãn một cái, “ồ” một tiếng rồi ra khỏi cửa.

“Ồ! Gan ngỗng của tôi ơi...” Trần Noãn rên khe khẽ.

“Gan ngỗng gì cơ? Sếp sao lại mời em ăn cơm hả? Liên quan gì đến gan ngỗng?” Triệu Khắc không hiểu gì cả.

“Gan ngỗng có đáng giá không?”

“Đáng giá.”

“Sếp mời ăn cơm có đáng giá không?”

“Đáng giá.”

“Thế còn không phải là gan ngỗng à?”

“Ồ.”

Trần Noãn đi rồi, Triệu Khắc mới sực tỉnh ra, thế cuối cùng là tại sao chỉ mời cô ăn cơm mà không mời tôi hả?

Tạ Đông Sơ đi theo Cố Thanh Thời từ phòng phẫu thuật ra, khẩu trang vẫn chưa tháo: “Thành Thời, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé? Em mới học được món gà kho cô ca đấy, anh nếm thử xem sao nhé?”

Cố Thanh Thời xoay người lại nhìn: “Ngại quá, anh có hẹn rồi.”

Trong mắt Tạ Đông Sơ hiện lên một nỗi thất vọng, chắc chắn là Trần Noãn, hành động nhanh đến đáng ghét.

Chú thích:

Bánh nướng nhân thịt đại loại trông như thế này, nó được đặt trên một cái mâm đặt trên một chậu than để nướng

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chả)Net**.

Chương 19

Trần Noãn vừa tan làm thì Cố Thanh Thời liền gọi tới khiến cô giật mình hoảng hốt sợ anh nhất thời đổi ý, cẩn thận lấy điện thoại ra nghe.

“A lô? Bác sĩ Cố ạ?”

“Tan làm chưa?” Đầu dây bên Cố Thanh Thời có tiếng quần áo sột soạt, chắc anh đang thay đồ, giọng nói nhẹ nhàng, khoan khoái.

“Vâng, rồi ạ, đang định qua chỗ anh đây.” Trần Noãn nói ngay.

“Vậy đứng ở đầu đường chờ đi, anh qua đó đón, anh cũng tan làm rồi. Buổi tối muốn ăn gì nào?” Anh hỏi rất chu đáo, kèm đó là tiếng đóng cửa.

Trần Noãn ngạc nhiên, sao tốt vậy nhỉ? Tuy bình thường anh cũng có đi đón nhưng toàn là do Trần Noãn phải mặt dày lên quần lấy đôi, giờ chủ động thế này, thật đáng sợ.

“Sao cũng được ạ...” Trần Noãn chẳng nghĩ gì.

“Vậy lát nữa nói tiếp nhé.”

Trần Noãn đang đứng ở đầu đường chờ Cố Thanh Thời giá áo thì đụng mặt Triệu Khắc đóng cửa tiệm xong đi ra.

“Đội người à?”

“Gi kìa?”

“Tôi thấy cô giờ giống như cô đầu nhỏ đang đợi được hoàng đế đến sung hạnh vậy đó.” Triệu Khắc khoanh tay đánh giá, đôi mắt cười bốn cọt.

Khuôn mặt Trần Noãn vốn đang tràn trề sắc xuân lập tức bốc khói, đôi mắt đen lầy lờ ngang một cái như những chiếc dao phóng vèo vèo lao tới đối phương: “Cậu nói cái gì hả?”

“Ày, sao lại trở mặt vậy, cô mà không nhanh đổi sắc mặt đi, tí nữa người ta đến là lộ tẩy đấy!” Triệu Khắc vừa né dao vừa dụ dỗ.

“Lo cho mình đi!” Nói rồi nắm tay Trần Noãn giáng xuống lưng thùm thụp, chỉ đánh đùa thôi, không hề mạnh tay, Triệu Khắc ngoài đầu kêu thảm thiết.

Trần Noãn cười đắc ý vừa nghiêng người lập tức thấy Cố Thanh Thời đang gương mặt nhìn mình, vẻ mặt rõ ràng rất khó tả.

“Ồ, bác sĩ Cố, anh đến rồi à!” Da mặt Trần Noãn vô cùng dày, chuyển biểu cảm như chớp, lập tức chuyển sang mặt cười, nghiêm nhiên làm như chưa hề có sự kiện bạo lực vừa xảy ra một giây trước.

Triệu Khắc khổ sở lắc đầu, vậy tay chào Cố Thanh Thời, thấy đối phương vẻ ngoài cũng được, biết ngay mà, khẩu vị của Trần Noãn sao có thể thay đổi nhanh vậy được.

Cố Thanh Thời gật đầu đáp lễ.

“Đây là đồng nghiệp Triệu Khắc của em” Trần Nhuận nhanh nhẩu giới thiệu với Cố Thanh Thời, phân rõ quan hệ.

“Ừ.” Cố Thanh Thời có vẻ không để ý đến Triệu Khắc mấy, có nói gì cũng gật đầu.

Trần Nhuận vui vẻ kéo tay áo Triệu Khắc: “Khắc Khắc, đây là đại phu nhân của Nhuận ca của cậu đấy, mau tới thỉnh an đi.”

Triệu Khắc xoa cằm cười, mồm mép người này không thay đổi tí nào à? Anh ta hứa theo: “Đại phu nhân mạnh khỏe.”

Chân mày Cố Thanh Thời giãn giãn, biểu cảm kỳ quái.

“VẬY NHỊ PHU NHÂN LÀ AI?” Triệu Khắc hỏi vặn.

Trần Nhuận chau mày lờm câu ta: “Hậu cung ba ngàn người đẹp, bàn tọa chỉ lấy một giỏ nước, độc sùng một người!”

Cố Thanh Thời cười bất đắc dĩ, đưa tay kéo tai cô, nhẹ nhàng khiến đầu cô đỏ lên vai anh: “Được rồi, được rồi, chúng ta mau đi ăn cơm được chứ?”

Trần Nhuận chỉ cảm thấy “đoàng” một tiếng sấm nổ bên tai, nhiệt lượng từ vành tai truyền tới tứ chi bách hải, tâm trạng vui vẻ đùa nghịch lập tức bay biến mất tăm mất tích, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập bùm bùm.

Hai người đi rồi, Triệu Khắc mới sực nhận ra, buổi sáng còn đang báo chẳng biết được, chẳng lẽ là bắt đầu từ buổi trưa ư? Con bé này ra tay nhanh thật!

Ăn gì là một đề tài quan trọng rắc rối nhất mỗi ngày. Cố Thanh Thời thấy Trần Nhuận không có ý kiến gì bèn chủ động tự quyết một nhà hàng món Trung.

Vừa mở cửa giúp Trần Nhuận, Cố Thanh Thời vừa nói: “Buổi trưa anh nghe y tá Triệu nói quán này làm món Trung được đấy.”

Trần Nhuận giờ đã bình tĩnh hơn nhưng vẫn không thể giấu giếm được niềm vui trong lòng, cả người lảng lảng, Cố Thanh Thời nói gì cũng gật gù, vâng vâng dạ dạ, đúng như Triệu Khắc nói, giống hệt một cô dâu nhỏ.

Nhà hàng nằm năm năm ở tầng 4, lúc đứng trên thang cuốn đi lên nhìn quanh bốn phía chợt nhận ra một bóng người quen, vừa hay thang cuốn sắp lên đến nơi, không đợi Cố Thanh Thời, Trần Nhuận nhảy nhanh mấy bước chạy lên vỗ vai đối phương.

“Hi, Quách Vị Phàm?”

Người nọ vội vàng xoay người lại, vẻ mặt khá lúng túng: “Trần Nhuận à.”

Trần Nhuận thấy cạnh anh ta là một em gái trẻ trông khá bình thường, gương mặt không có nét gì đặc biệt.

“Vị này là?”

Quách Vị Phàm vội vàng giới thiệu: “Đây là em họ ngoại của tôi, mấy hôm nay đến Song Thành chơi, tôi đưa em ấy đi dạo.”

Trần Nhuận nhìn thấy mấy món đồ trang sức đang trên tay cô gái bên hiểu ra, gật đầu nói: “Xin chào, tôi là bạn thân của vợ anh họ cô, khi nào rảnh chúng ta cùng đi chơi nhé.”

Em gái kia gật đầu đáp: “Xin chào. Nếu rảnh sẽ đi.” Hình như là sợ người lạ nên mặt cô vẻ không muốn nói chuyện.

Trần Nhuận đành quay sang nói khách sáo với Quách Vị Phàm: “Bọn tôi đang đi ăn cơm, mọi người có muốn đi cùng luôn không?” Nói rồi ngoái lại nhìn Cố Thanh Thời.

Quách Vị Phàm gật đầu chào hỏi Cố Thanh Thời rồi đáp: “Không cần, bọn tôi còn muốn đi dạo thêm, hai người đi mau đi.”

Gọi đồ ăn xong, Trần Nhuận dỗ người lạ gần Cố Thanh Thời để nói chuyện: “Bác sĩ Cố, cuối tuần đi leo núi, anh đón em nhé.”

Cố Thanh Thời đang xem điện thoại, bỗng nhiên ngừng đầu lên nhìn vào đôi mắt đen lầy của cô, vẻ mặt rất phức tạp trước khi nói: “Được thôi.”

Trần Nhuận đương nhiên biết ý của anh, cụt hứng báo: “Không phải là xe của anh bị người ta đặt chỗ trước rồi chứ?”

Cố Thanh Thời gật đầu: “Có mấy người báo muốn đi cùng, có điều chắc là đủ chỗ ngồi đó.”

Trần Nhuận chẳng buồn hỏi vì nhất định là con gái, nghĩ đến mấy người cứ như hổ rình mồi ấy, Trần Nhuận cảm thấy thực ra bữa nói sẽ đuổi hết con gái bên cạnh anh đi chị là nói nhầm mà thôi. Bác sĩ Cố, đó là bác sĩ đấy! Bên cạnh bác sĩ cả ngày là các y tá trẻ, còn có cả bệnh nhân trẻ và người nhà bệnh nhân còn trẻ nữa... Đúng là một chiến trường ác liệt! Nghĩ đến đáng về tự tin của mình khi nói lời ấy, giờ bỗng thấy chột dạ.

“Không đến mức để em lên nói xe ngồi chứ...” Trần Nhuận cúi đầu buồn bực than thở một câu.

Cố Thanh Thời đương nhiên nghe hiểu, anh cười: “Sao thể được, anh tính rồi, đủ chỗ ngồi.”

Trần Nhuận thờ dài, ời... Thực ra anh có biết âm mưu gây rối của người ta không vậy anh...

Tuy bị chuyện ong bướm vo về làm ảnh hưởng nhưng Trần Nhuận thực ra vẫn là người rộng lượng, dù sao những người ấy đều chỉ dám nghĩ chứ không dám làm, chắc chắn đều thua kém mình, không hề đáng lo, yên tâm ngồi chăm chú ăn cơm.

Cố Thanh Thời lúc nào cũng chỉ chăm chú gấp mỗi rau xanh cho cô, Trần Nhuận rất có ý kiến. Cố Thanh Thời chẳng mấy khi lại hiểu lòng người, anh cười báo: “Nếu anh mà không gấp cho em thì chắc em sẽ chẳng ăn cọng rau nào cả mất, dính đường sao mà đủ? Nếu có dịp gặp mẹ em, anh nhất định sẽ nói để cô trừng trị em.”

Cố Thanh Thời chỗ nào cũng tốt, có điều làm một bác sĩ quá nề nếp, Trần Nhuận đã chuẩn bị tự tưởng sẵn sàng đón nhận tương lai vì anh mà hy sinh thú vui ăn ngon của cuộc đời rồi.

“Anh đi theo em thì sẽ được gặp mẹ em thôi.” Trần Nhuận ăn một cọng rau xanh, cười như trộm.

Tại Cố Thanh Thời đó hồng, tay cầm đĩa khựng lại một chút rồi vội vàng gấp đại một miếng cả rốt xong cúi gằm mặt xuống.

Trên đời này có một thứ cảm giác ấn ý yêu ghét đối phương xong sẽ rất vui vẻ, là một loại tình thú mà người ngoài không thể hiểu được. Thấy anh lo lắng rụt người lại, mặt đỏ bừng lên, Trần Nhuận lại thấy cực kỳ vui vẻ.

Cửa nhà kêu két một tiếng, Lạc Thủy Hà đang cầm bím bím khoai tây xem show giải trí, liếc mắt một cái là thấy ngay gương mặt tràn sắc xuân của Trần Nhuận: “Ái chà, Ai đây? Cô dâu mới gả à?”

“Nào có!” Trần Nhuận then thùng đập một câu, miếng khoai tây trong tay Lạc Thủy Hà rớt xuống, vài mẩu khoai tây vụn còn dính lại trên móng tay đẹp đẽ.

“Cậu cậu cậu...” Lạc Thủy Hà lấp bắp.

“Tớ báo này, hôm nay tớ gặp Quách Vị Phàm nhà cậu đó, anh ta đưa một em gái trẻ đi mua sắm đấy! Cậu mau hỏi là ai đi!” Trần Nhuận cười đều, đánh trống lảng sang chuyện khác.

Lạc Thủy Hà khoát tay, lấy một miếng khoai tây khác bỏ vào miệng: “Biết làm gì, gia đình Phàm Phàm tớ lại chẳng biết hết rồi.”

“Chào ôi, thật mất mặt.” Trần Nhuận lắc đầu, “Cái kiểu hiểu nhau quá rõ như các cậu thật chẳng có gì thú vị cả.”

“Thế cái kiểu lúc nào cũng nom nớp đề phòng tình địch như cậu thì thú vị lắm nh?” Lạc Thủy Hà cười.

Trần Nhuận thay dép, chen vào ngồi chung sô pha: “Tất nhiên rồi, cuộc sống phải có kích thích mới hay! Tớ có tu tiên đâu, cầu thái bình, ổn định làm gì!”

“Hay! Hay! Hay!”

“Là em họ ngoại của anh ta, sao cậu không đi chơi cùng.” Trần Nhuận vẫn vòng về chuyện cũ.

“Em họ ngoại?” Lạc Thủy Hà đang mắc xem ti vi, lặp lại một tiếng theo phản xạ, không có vẻ quan tâm lắm.

“Ừ, cùng ời, cuối tuần có đi leo núi không?” Trần Nhuận nhanh miệng hỏi giúp Tạ Bản Sam

“No, không đi, báo tớ làm bóng đèn hả?” Lạc Thủy Hà xoa xoa đám da gà mới nổi lên, ngồi dịch ra xa hơn, “Mau đi tắm rửa đi, cả người bốc mùi rồi.”

Trần Nhuận gọi tay lên người thì rồi đành phải lê bước nặng nề về phía phòng tắm “Cưng ời, hôm nay ăn ít, không có sức đâu...”

Lạc Thủy Hà bất đắc dĩ lắc đầu lắc bẹn một cái rồi tiếp tục dán mắt vào xem ti vi, vừa xem vừa ăn hết gói khoai tây to, vỗ tay phui sạch bột dính trên đầu ngón tay, đá phải cái điện thoại nằm cạnh chân.

Sáng sớm, Trần Noãn vừa bon chen lên được xe buýt thì điện thoại gào lên, mọi người trên xe đều quay đầu lại nhìn. Trần Noãn cho tay vào túi mò mãi không được vì còn mắc một tay phải bám vào tay vịn khiến mọi người tò vò khó chịu. Mãi mới móc được điện thoại ra, trên màn hình là ba chữ lớn “Trắc trẻ trâu” khiến Trần Noãn tức suốt thì ném cả điện thoại đi.

“A lô? Gì thế? Mới sáng ra đã gọi hồn à?”

“Hi, người đẹp dậy rồi à?” Giọng cậu ta không đúng đắn khiến Trần Noãn càng thêm bực.

“Nói năng cho tử tế thì bán tọa sẽ tha mạng cho người.”

“Này, nhóc con nhà cô thật ngu lâu dốt dai khó đào tạo, bốn thiếu gia dụ dàng, ẩm áp vậy mà cô chẳng biết đường mà hưởng thụ.”

“Cầu Chúa ban phước cho cậu.”

“Trần Noãn! Cô thật vô lương tâm!”

“Lương tâm cái khi gì, còn nói nữa là tôi ngã khỏi xe buýt luôn đấy!” Đúng lúc đó xe dừng lại, cả người Trần Noãn nghiêng đi, va phải một chú gà bị người ta lườm cho cứ như là đã sảm sở gì đối phương ấy. Trần Noãn vội vàng xin lỗi, chỉ hận nỗi không thể giết Trắc Nhất được.

“Ồ, vậy bốn thiếu gia mở lòng từ bị, sáng mai leo núi tôi chờ cô nhé? Không phải đòi ta tiện đường hay sao?”

“Chưa khừa, đại thiếu gia à, tôi đúng là không có phúc hưởng thật rồi, bác sĩ Cổ nhà chúng tôi mai sẽ đến đón tôi đó!” Trần Noãn cười rất gằn.

Đầu bên kia sững sốt giây lát rồi lập tức ngắt điện thoại. Trần Noãn nhìn màn hình di động, cảm thấy hần ta thật quái vênh vào rồi!

Trần Noãn cất vội điện thoại rồi gồng đứng thật vững, sẵn sàng đón lần dừng xe tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôn Tử nói tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương.

Buổi sáng, Trần Noãn ra đứng chờ Cổ Thanh Thời ở cổng khu nhà từ sớm, còn vui vẻ uống thêm một hộp sữa. Tất nhiên khi tên họ Trắc đánh xe chạy ngang qua, về khinh bỉ đã được khắc sẵn trên mặt cô nàng, cho dù có gặp tên thần kinh cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng đón chờ nam thần.

Người mà lẽ quan quá thì cũng không tốt vì sẽ quên mất chuyện bị quan vẫn có thể xảy ra. Cho nên khi Trần Noãn hôn hờ mở cửa xe ra, khi nhìn thấy trong xe đã nhét đầy người và khi thấy Tạ Đông Sơ đã ngồi ở ghế phó lái, mọi sự vui vẻ đều bị tạt nước ướt nhẹp hết, đành phải ngồi chen vào ghế sau, không nói với Cổ Thanh Thời một lời. Tuy hôm qua đã nói trước là còn có người khác nhưng thật không ngờ thực tế hôm nay vẫn bị sốc đến vậy.

“Đã ăn gì chưa?” Cổ Thanh Thời quay đầu cười hỏi han.

“Chưa ạ.” Trần Noãn tức giận chùi dấu dính sữa dính trên mép.

Cổ Thanh Thời cau mày không hiểu: “Hôm qua không phải đã dặn em phải ăn sáng rồi sao?”

“Cho em này, hôm qua chị nướng bánh waffle, thử một chút đi.” Tạ Đông Sơ quay người lại đưa cho một túi giấy trắng.

Trần Noãn nhìn hai người ngồi ghế trước, xua tay theo bản năng: “Không cần đâu ạ, sáng em không đói, không thích ăn, ăn vào khó tiêu. Cảm ơn ạ.”

“Cũng không mang bình xịt à?” Cổ Thanh Thời liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu.

“Ồm...” Có lẽ không mang thật... Tâm trạng hưng phấn quá nên quên mất... Nhưng mà sao người này nói nhiều thế nhỉ, “Cũng đâu chắc sẽ bị thương, em đâu có yếu thế, hơn nữa nếu có bị sao thì cũng đâu phải lần đầu...”

Cổ Thanh Thời rõ ràng không vui lắm, bậm môi không nói gì nữa cả.

Trần Noãn là người nhạy cảm, thấy anh như vậy, trong lòng rất khó chịu, tại sao cô còn chưa thêm giận, anh tức cái gì mà tức chứ? Trần Noãn dỗi luôn, đến lúc tập trung bắt đầu leo núi, Trần Noãn đi cùng với Tạ Bản Sam, không nói thêm câu nào với Cổ Thanh Thời nữa.

Thực ra cũng không phải chi dối mỗi chuyện đó, những người khác thì cho qua nhưng tại sao Tạ Đông Sơ lại đi cùng chứ? Cô ta không có xe thì anh trai cô ta có mà! Còn ngồi ngang nhiên, chẳng biết ngại là gì cả. Giận cả Cổ Thanh Thời nữa, người sao hiền lành thế chứ, ai xin đi nhờ cũng cho! Thích cái người này thật bực cả mình!

“Này, chân ngắn, cô không đi với bác sĩ Cổ nhà cô à? Sao lại đi cùng bọn này thế?” Lúc dừng nghỉ dọc đường, Trắc Nhất đá chân Trần Noãn hỏi, mặt trời người, đánh mắt về phía Tạ Đông Sơ và Cổ Thanh Thời ở đằng xa.

Trần Noãn hừ một tiếng, ngoảnh mặt đi chỗ khác, ai thêm nhìn Tạ Đông Sơ làm gì! Bọn ta hôm nay không không vui, không rảnh hơi đi tranh giành tình cảm với tiện nhân đó.

“Hừ, coi đi, chỉ có mình cô nhiệt tình chứ người ta có doái hoài gì đâu phải không? Đã bảo đừng có quan tâm Cổ Thanh Thời rồi, bảo cô mất mùa mà cô còn không tin! Để tôi đưa cô đến khám ở khoa mắt bệnh viện bọn tôi nhé!” Trắc Nhất thấy đối phương không vui thì càng khoái chí.

“Cậu dám nói thêm câu nữa, coi chừng tôi đá cậu đấy!” Trần Noãn gầm cậu ta một cái rồi đi cướp miếng thạch hoa quả Tạ Bản Sam đang cầm.

“Hừ, đồ vô tâm! Tôi không thêm quan tâm cô nữa đâu!” Trắc Nhất cười nhạt.

“Đừng quan tâm thêm nữa! Xin ngài đấy!” Trần Noãn đã bực sẵn còn bị tên này làm cho muốn bạo động đến nơi rồi.

Trắc Nhất hếch mặt bỏ đi, Tạ Bản Sam lắc đầu, lại gần hỏi thăm: “Sao thế?” Mắt anh ta nhìn về phía Cổ Thanh Thời.

Cái đuôi không đi theo chủ, chủ cũng không đi tìm cái đuôi của mình, thật là quái gỡ không tà được.

“Cổ Thanh Thời là đồ ngốc!” Trần Noãn giận dỗi liếc nhìn đôi nam nữ đang đứng cách đó không xa, “Cầu nam nữ!”

Tạ Bản Sam bật cười: “Anh nói Tiểu Noãn Noãn nghe này, em giận gì tức gì vậy? Đẳng kia là bạn anh với em gái nhà anh đó nhé!”

“Này, anh nói xem, em gái anh có xe của mình sao lại còn cố tình chen chân đi chung xe với Cổ Thanh Thời vậy, không sợ người ta cười cho sao!”

“Chuyện này...”

“Còn cả anh nữa đó, anh làm gì sao không đi chung xe với cô ta?”

“Chuyện này... thực ra thì... em mới là người đến sau mà...” Tạ Bản Sam nói cần nhắc từng từ.

Trần Noãn lập tức cứng miệng.

“Cũng có lý...”

“Quan hệ giữa Đông Sơ và cậu ta rất tốt, họ lúc nào cũng đi với nhau.”

Thấy Trần Noãn bỗng dưng ịu xịu chực khóc, anh ta đành phải đổi giọng an ủi: “Ồi, tên Thanh Thời đó mới chỉ đi cùng con gái nhà người ta thôi mà, em không quan tâm cậu ta, chắc cậu ta cũng ngại nên không đến tìm em đó, da mặt cậu ta mỏng lắm.”

Trần Noãn xì mặt ra, không nói năng gì.

“Hay là em đi nói chuyện với tên đó đi. Cậu ta tốt bụng lắm, nhất định sẽ không làm lo em đâu.” Anh ta xúi giục.

“Em thêm vào, cứ để anh ấy làm người tốt ai bảo gì cũng đồng ý đi, em mà không chịu được nữa thì sẽ nuốt lời luôn! Dù sao mọi lời hứa hẹn đều là để lừa người hết mà.”

Tạ Bản Sam cười khe khẽ, con nhóc này giận ghê nhỉ?

“Em không thích tên đó nữa à?” Anh ta làm ra vẻ ngạc nhiên.

Trần Noãn không đáp.

“Ha ha, được rồi mà, Thanh Thời là thẳng ngực, em gái nhỏ đừng so đo với ông anh già đầy làm gì, anh nói cho em biết nhé, em giận đối với thằng đó thì em chỉ có thiệt thôi, dù sao chỉ cần em bảo một tiếng thì cái gì cậu ta chẳng cho em hết.”

“Em không cần, em chỉ muốn có anh ấy thôi.” Trần Noãn thỉnh thoảng quay mặt nói nửa nghiêm túc nửa buồn bực.

Tạ Bản Sam đứng hình, cái câu này dù không phải thổ lộ với anh ta nhưng tim anh ta vẫn bắt gặp loạn nhịp, thứ tình yêu cổ chấp này... Bỗng dưng anh ta thấy hơi hâm mộ Cố Thanh Thời.

Đường núi ở đây không khó leo nhưng Trần Noãn chỉ quen ăn no mặc ấm, không đủ sức để leo núi, phải nhờ Tạ Bản Sam kéo đi, bước không nổi, không còn hơi đâu thường làm cảnh đẹp non xanh nước biếc, vượn hót chim kêu, hơn nữa trong lòng còn buồn bực, thực sự thấy hối hận vì đã đi chuyến này, quả là đi để hành xác.

Trác Nhất có lẽ đang còn giận nên không đi cùng. Trần Noãn bỗng dưng bắt cần treo chân, nước mắt ùa ra.

“Ồi chào, lớn tướng rồi mà còn khóc nhè à?” Tạ Bản Sam vừa tháo giày giúp Trần Noãn vừa trêu, “Không sao, ngồi nghỉ một chút vậy.”

Trần Noãn không đáp, ngồi xuống bậc đá, mặc kệ cái nhìn hiếu kỳ của những người đi qua, nước mắt cứ chảy mãi, chốc chốc lại đưa tay lên chùi đi.

Đến tận khi nhìn thấy những ngón tay thân thuộc nắm lấy mắt cá chân xoa xột cho mình, Trần Noãn mới ngán ngạo đến ngừng cả thở, chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng nước mắt rơi tí tách.

Cố Thanh Thời ngẩng đầu nhìn cô rồi thở dài: “Thôi vậy, anh đi với em vậy, không nghe lời thì cứ không nghe lời đi...”

Trần Noãn bỏ nhào qua ôm lấy cổ anh. Cố Thanh Thời thiếu chút nữa là ngã, vội chống người lại, Trần Noãn òa khóc thật to.

“Sao anh không biết là em cuồng khóc đến vậy nhỉ?” Tạ Bản Sam đứng khoanh tay bên cạnh xem.

Trần Noãn “hừ” một cái, mặc kệ anh ta, không thèm nhìn tí nào, Tạ Đồng Sơ đang đứng cạnh anh ta.

“Đau lắm hả?” Cố Thanh Thời vỗ về.

“Vâng, đau lắm ạ! Thật đó!”

Tạ Bản Sam cười đều, vỗ vai chào Cố Thanh Thời, cường ép kéo Tạ Đồng Sơ đi.

Tuy đang giữa hè nhưng gió núi lồng lộng thực sự rất mát mẻ, Trần Noãn không muốn đi tiếp, chưa kể chân cũng không đi được nữa rồi.

“Còn muốn đi tiếp không? Anh công em.” Cố Thanh Thời hỏi không trùng ý tí nào.

“Không lên nữa.” Trần Noãn ngồi trên bậc đá ăn bánh waffle Cố Thanh Thời đưa. Tuy không thích Tạ Đồng Sơ nhưng tay nghề chị ta cũng được, không thể từ chối món ngon đến miệng được.

“Vậy đã đói chưa? Anh đưa em xuống ăn gì đó nhé? Sáng nay em còn chưa ăn gì mà.” Cố Thanh Thời nói.

“Vâng... hình như có hơi đói.”

Cố Thanh Thời cười bắt đầu đi: “Em đúng là một cô nhóc con.”

Anh quay người, khom lưng xuống, mắt Trần Noãn đỏ hồng nhưng vẫn cười hết sức ngọt ngào, lập tức nhẩy lên lưng anh, không cần thận tránh cái chân đang bị thương.

Lúc Trác Nhất vội vàng chạy từ trên núi xuống vì nghe nói Trần Noãn thì thấy cô nhóc ấy đang gác một chân trên ghế găm đùi gà, chẳng còn đáng vẻ khóc suốt suốt rất đáng thương như lời đồn nữa, lập tức cậu ta cảm thấy như đã bị lừa.

Nhưng khi cậu ta nhìn thấy Cố Thanh Thời đang ngồi bên cạnh gấp rau xanh, nắm hương cho người kia thì lập tức nổi trận lôi đình, cái tên ông bướm này sao lúc nào cũng ra tay nhanh thế nhỉ! Bạch tuộc à? Sao mà tay dài quá thế?

“Bản thiếu đôi gần chết, chia cho tôi một cái đùi gà đi.” Nói xong cậu ta cầm luôn cái đùi gà duy nhất còn sót lại trên bàn đưa lên miệng cắn một miếng, không thèm đi rửa tay trước.

Trần Noãn tức trợn mắt, miệng đang mắc ăn nên không tiện mắng, đành phải cố nuốt vội cho xong rồi chỉ vào mặt anh ta chửi: “Cậu là quỷ chết đói à! Sao không tự đi mà mua! Đó là cái đùi cuối cùng của tôi đấy! Bà đây sáng nay vẫn chưa ăn gì! Cậu đến cho tôi ngay!”

Nếu cái chân không bị thương, nói không chừng Trần Noãn đã đứng dậy đánh cho Trác Nhất một trận nên thân.

Cố Thanh Thời ngạc nhiên quan sát hành vi của Trần Noãn, cả ba người lập tức đều lặng ngắt như tờ. Cuối cùng Trần Noãn đau khổ cúi đầu không dám nói tiếp nữa, ăn một miếng rau như nhai rom, thậm chí nuốt nửa Trác Nhất trong lòng cả trăm lần.

Trác Nhất dẩy về đặc ý, lên mặt nữa đi! Cô dám thế thì tí nữa tên nam thần ông bướm này sẽ bỏ cô ngay. Nghĩ trong lòng thì hay chứ hiện thực thì luôn trái ngược.

Cố Thanh Thời chỉ ngáy ra một lát rồi bật cười khe khẽ, giọng nói dịu dàng phát hờn: “Lát nữa mua cho em thêm cái nữa.”

Trác Nhất không nuốt nổi miếng đùi gà đang ăn dở nữa, thật khó ăn quá! Cậu ta làm ra vẻ ghê tởm rồi bỏ đi.

“Là do em bị tức...” Trần Noãn không dám ngẩng đầu lên giải thích.

“Ừ, anh biết.” Cố Thanh Thời gật gù.

“Bình thường em không như vậy! Anh quen em lâu rồi mà, em chưa hề nói tục lần nào!” Trần Noãn hơi ngáng mặt lên.

“Ừ, anh biết cả mà.” Cố Thanh Thời cười rất tươi.

“Vậy... nãy anh bảo mau cho em thêm một cái đùi gà...”

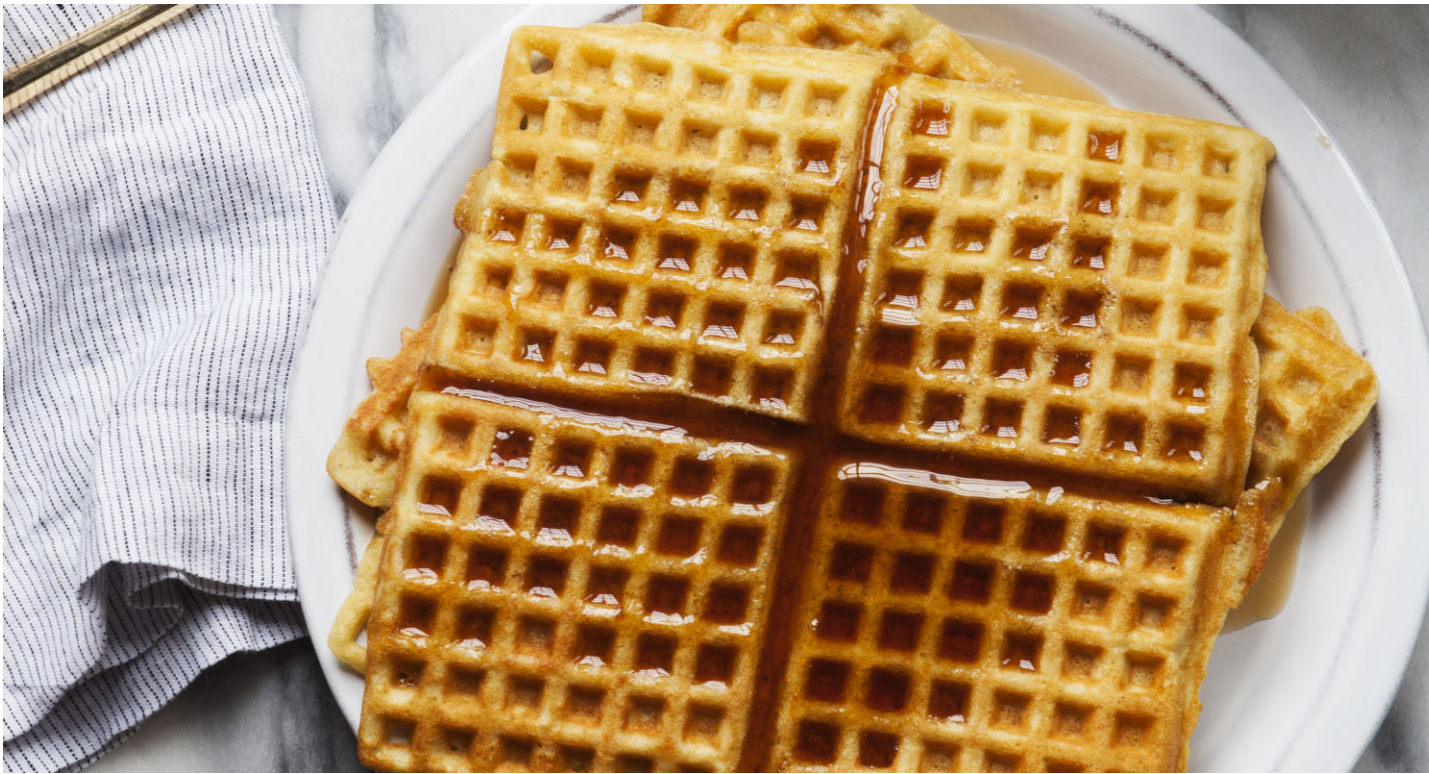
“...”

“... Được...” Cô gái này có lối tư duy thật khác hẳn người thường...

Chú thích:

*tiền hạ thủ vì cường, hậu thủ vì tai ương: về đầu nghĩa là ra tay trước chiếm được lợi thế, về sau nghĩa là trâu chậm uống nước đục

* Bánh waffle:

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21

Sau khi cả nhóm xuống núi thì đi ăn một bữa cơm quê rồi khăn gói về nhà. Trần Noãn kiểm cơ bám lấy Cố Thanh Thời không buông, đối phương cũng không thấy có gì không ổn, lúc nào cũng chăm sóc rất cẩn thận. Tạ Đồng Sơ thỉnh thoảng lườm Trần Noãn một cái, Trác Nhất thì phồng mang trợn mắt, Tạ Bản Sam đứng một bên cười sấu xa. Mọi người chào nhau về nhà trong không khí không mấy vui vẻ, chỉ có Trần Noãn được ngồi xe Cố Thanh Thời là dạt dào đắc ý. Cố Thanh Thời thỉnh thoảng tò mò nhìn cô năng một cái, Trần Noãn lập tức thay đổi biểu cảm nhanh như chớp.

Sau sự kiện leo núi, chân Trần Noãn bị thương hơn nửa cũng do lười đi nên đã nhờ Triệu Khắc đưa giúp cho Thi Nhã Thừa đơn xin nghỉ việc.

“Tôi nói bà chị này, chị đã thấy ai xin nghỉ việc mà còn nhờ người khác tiện thể nộp giúp chưa?” Triệu Khắc cấp mũi bảo hiểm đứng dựa vào thân xe máy, tay đang cầm cái đơn kia của Trần Noãn.

“Do chân tôi bị thương đấy chứ.” Trần Noãn cãi, còn giọng chân ra cho cậu ra xem, đôi dép lê hình con gấu màu hồng bọc một cái chân phồng to như bánh bao.

Triệu Khắc cười khi khi ngồi xổm xuống, đưa tay đi một cái “Cò đau không?”

Trần Noãn khoanh tay cười khinh khếch: “Không đau.”

Triệu Khắc cười gian manh, ẩn mạnh hơn, Trần Noãn dọa giọng chân ra đá thẳng mặt cậu ta: “Muốn ăn đòn hả?”

“Ha ha, được rồi.” Triệu Khắc vội vàng đứng bật dậy, lùi ra sau mấy bước rồi khoanh tay nói chuyện, “Cố điều, hỏi thật nhé, sao cô lại xin nghỉ thế? Có khi sắp lại nghĩ là cô chê anh ấy trả lương cho cô ít quá đấy.”

“Ày chứ, chỉ là tôi muốn tập trung vào việc học thôi mà.” Người chăm chỉ thì có thể vừa học vừa làm cũng không sao nhưng Trần Noãn lại là người thiếu ý chí cho nên đánh phải mau mau rút về nhà, chuẩn bị học tập cho thật tử tế!

“Nhưng có cứ thế mà chẳng nói với sếp một tiếng thì cũng không hay lắm phải không? Tuy bà quản lý hơi đáng sợ một chút nhưng hôm nay bà ấy còn gọi điện báo tôi tôi hỏi thăm chân cô đau thế nào đó, cho nên thực ra trong lòng vẫn rất quan tâm cô mà.”

“Hừ, cậu chắc đó không phải là vì muốn cậu đến thăm dò xem tôi có ốm thật không chứ?”

“Ha ha, cô đừng nói thế chứ, vậy còn sếp thì sao? Sếp rất dung túng cô mà phải không?”

“Ồi, ở hiện giờ lành, sau này mỗi sáng thức dậy tôi sẽ cầu phúc cho anh ấy, mong sao sếp nhớ trả lương cuối cùng cho tôi!”

Triệu Khắc lắc đầu: “Thật vô lương tâm... Nói đi là đi, đến chào tạm biệt một cái cũng không được à?”

“Ồi... Thực ra tôi cũng biết vậy là không hay chứ... nhưng tôi là người tình cảm lắm, sợ lúc gặp mặt sếp thì không mở miệng nói được, dù sao cũng làm chung với mọi người lâu rồi, đánh phải vô tình một chút vậy...”

“Được, được rồi! Đừng có giả nỏm nữa! Tôi sợ cô rồi! Tôi đi đây... Sếp nói có thể nào tôi mặc kệ đấy, cô tự đi mà lo nhé.”

Nói xong anh ta vẫy tay chào, ngồi lên xe phóng đi như chớp.

Trần Noãn chạy theo hai bước, vẫy tay chào rồi đưa tay xoa bóp mũi nhìn theo.

“Ồ, nghỉ việc à? Tôi thấy cô còn chưa chiếm được người mà đã nghỉ việc chuẩn bị làm phu nhân toàn thời gian rồi cơ à?” Cái giọng điệu khó nghe này nhất định chỉ có thể là Trác Nhất.

Trần Noãn cảm thấy hôm nay mình đã bước nhầm chân ra khỏi cửa, chứ không sao có thể gặp phải cái loại người mồm miệng ăn mắm ăn muối như vậy chứ.

“Hừ, nếu cậu ngậm miệng lại được, bản cung rất vui lòng!”

“Tôi thấy cô thật chẳng có tiền đồ gì cả!” Trác Nhất tính trẻ con vẫn cứ trêu người tiếp, tuy tuổi cậu ta đã chẳng còn nhỏ nữa nhưng mặt mũi vẫn trắng trẻo, thư sinh, mắt hai mí, môi đỏ hồng, cái mặt lúc nổi giận dưng dưng hay không chịu phục thật quá giống học sinh trung học.

“Cậu mới là đứa không có tiền đồ ấy.” Trần Noãn lườm cậu ta một cái, dộp lại nhưng không hề giận, cả nhấc ngồi xuống một cái ghế trong công viên nghịch điện thoại.

“Cô bảo ai không có tiền đồ hả?”

Trần Noãn mặc kệ cậu ta, chỉ mãi xem weibo.

Một lúc lâu sau không thấy tiếng gì nữa, Trần Noãn mới ngẩng đầu lên nhìn, chẳng còn ai ở đấy nữa, hay thật, lần đầu tiên thấy thẳng thóc này thua cuộc bỏ chạy lẹng xềng đấy. Bình thường không phải cứ cứng đầu cứng cổ nói đến cùng hay sao? Đi rồi cũng tốt, nhẹ tai.

“Em ngồi đây làm gì thế?” Một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt cô.

Trần Noãn giật mình ngừng phát lên: “Ai vậy?”

“Ai gì cơ?” Cổ Thanh Thời cúi xuống nhìn, đặt gòl đồ to trong tay lên băng ghế, ngồi xổm xuống kiểm tra chân của cô rất tự nhiên.

“Chẳng đỡ gì cả...”

Trần Noãn mím môi không đáp.

“Nghe Lạc Thủy Hà báo hôm nay em không đi làm, anh tiện thể đi ngang qua nên vào thăm, chân bị thương thì nên ở trong nhà nghỉ ngơi, em chạy xuống đây làm gì vậy?”

“Sao anh lại nghe Thủy Thủy nói được vậy?”

Cổ Thanh Thời nghiêng đầu: “Ồ trên đường, tình cờ gặp.”

Trần Noãn gật đầu, đến tận lúc anh đưa bánh mì kẹp cho cô mới muộn màng sực nghĩ ra chỗ này không tiện đường anh đi làm.

“Thực ra... Em xin nghỉ việc rồi...”

“Ồ.” Anh có vẻ đang lơ đãng, không nói gì thêm.

“Ha ha ha, giờ anh phải nuôi em rồi, anh đã thấy áp lực nặng nề chưa?”

“Mẹ em sẽ nuôi em.”

Trần Noãn là một người khá thông minh, thích nói đùa, không ngờ cái người kia lúc nào cũng đứng đắn, nghiêm túc, thật chẳng thú vị gì!

Trần Noãn đánh phải đỉnh chính: “Thực ra là vì em muốn tập trung học nên mới xin nghỉ.”

“Ừ.” Cổ Thanh Thời gật đầu, đứng dậy, “Anh diu em về nhà nghỉ ngơi, đừng chạy ra ngoài nữa nhé.”

Trần Noãn là người trông thì yếu ớt nhưng không phải vậy, cô nàng này lúc nào cũng thích thách thức giới hạn của bản thân, ít nhất bảy giờ Trần Noãn thấy chân mình vẫn chưa đau đến nỗi không đi được, bết ra là vẫn chịu được.

“Em không cần, anh xem không khí buổi sáng tốt thật, em nên ra ngoài rèn luyện thân thể chứ.”

Cổ Thanh Thời không đáp, chỉ đứng yên khoanh tay nhìn ngược lại, chẳng mấy chốc Trần Noãn đã phải đầu hàng...

“Được rồi...” Trong lòng Trần Noãn bạo gan nghĩ, lần tới anh ấy còn nhìn mình vậy nữa, mình sẽ hạ gục anh ấy rồi ăn luôn!

Trần Noãn cả nhắc bước thấp bước cao đi theo Cổ Thanh Thời: “Ồi chào, hình như hơi bị đau, em muốn ngồi nghỉ!” Trần Noãn túm tay áo anh, đứng đưa cái chân, định không đi nữa.

Cổ Thanh Thời lo lắng cau mày: “Anh công em lên vậy.”

“Không sao đâu... Nghỉ một chút là được mà...” Trần Noãn vội xui xỏ hồ chối nhưng đôi mắt tinh anh vẫn đang trộm ngắm biểu cảm của đối phương.

Cổ Thanh Thời đành phải ngồi xổm xuống: “Leo lên đi.”

Trần Noãn làm ra vẻ không tình nguyện, trèo lên lưng anh rồi lại cười toe, hoàn toàn không thấy áy náy vì đã dựa gờn người ta.

Cổ Thanh Thời ôm đùi Trần Noãn đứng dậy: “Em đã xin nghỉ việc rồi thì bữa nay cứ ở nhà nghỉ cho khỏe, anh sẽ sắp xếp thời gian đến thăm chân cho em, đừng đi lung tung, tuy không phải bị thương nặng nhưng cả ngày em cứ như vậy thì sớm muộn cũng sẽ bị thương đến xương cốt, nên chăm sóc cẩn thận đi nhé.”

“Ồm...” Trần Noãn gật đầu nhưng không thật để tâm, miễn không phải là bệnh nan y, còn sống là may rồi, bác sĩ nói gì cũng chỉ như nước đổ đầu vịt cả.

“Em học cần sách gì thì báo anh, anh đi lấy cho.” Cổ Thanh Thời đang nghiêng người ấn thang máy.

“Vâng. Được ạ.” Bước vào thang máy, Trần Noãn vươn tay ấn số tầng.

“Học hành chăm chỉ vào nhé, nếu em thi đậu, anh sẽ đưa em đi ăn một bữa thật lớn.” Cổ Thanh Thời cười nghiêng người.

“Em có thể đòi thật thành yêu cầu khác không?”

Cổ Thanh Thời không hiểu: “Em muốn cái gì?”

“Em muốn anh làm bạn trai em, muốn anh nuôi em ăn cơm, muốn anh dẫn em đi chơi, muốn nhiều thứ lắm, đầu phải chỉ thích mỗi thật thôi đâu.” Trần Noãn nói rất thoải mái, Cổ Thanh Thời cũng không để bụng.

Anh cười: “Vẫn còn xa lắm, em cứ lo thì cho tốt trước đi rồi cả nói. Sao lại không thích thật thế?”

“Ồm... Không phải không thích... mà là... ồm... không muốn thôi...” Trần Noãn cảm thấy nãy mình nói năng tùy tiện quá, giờ không biết nói tiếp làm sao.

May mà tiếng thang máy kêu “tình” một cái đã cứu vớt cô nàng: “Quào! Đến nơi rồi, mau về nhà thôi!”

Về đến nhà, Cổ Thanh Thời đặt cô trên sofa, lấy sữa chua mình mang đến đưa cho cô. Trần Noãn tuy trong lòng rất vui nhưng cũng hơi khó xử, không phải trong lòng anh mình là đứa chỉ biết mỗi ăn đấy chứ? Trần Noãn đã ăn sáng, nãy mới ăn bánh mì kẹp, giờ lại ăn sữa chua, cứ ăn liên tục thế này, chắc sẽ tăng cân nhanh lắm nhỉ?

“Ồ, anh còn phải đi làm nữa mà phải không? Nhanh lên đi, khéo muộn đấy.” Trần Noãn cầm hộp sữa chua, nhịn đau mà đuổi khách.

Cổ Thanh Thời không nghĩ gì cả, anh kê chân lên giúp cô rồi đứng dậy chuẩn bị đi: “Vây nếu có việc gì thì em gọi điện cho anh nhé, đứng có đi lung tung đấy.”

Trần Noãn gật đầu như gà mổ thóc.

Được mấy bữa thì Cổ Thanh Thời bận quá không thể phân thân đến thăm cô, Trần Noãn bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn, cô cơ hội để tiêu hóa bớt thức ăn. Trái lại, cuộc điện thoại bất ngờ của Thi Nhã Thừa đã khiến Trần Noãn bị kích động mấy ngày nay.

Bữa đó, sau khi Cổ Thanh Thời đi chưa bao lâu thì hình như Triệu Khắc đã nộp đơn xin nghỉ việc cho cô nên cô điện thoại đến, Thi Nhã Thừa là người luôn điềm đạm, hiếm khi nóng nảy. Chuyện lúc đó cụ thể thế nào thì Trần Noãn không còn nhớ nữa nhưng cô nhớ rõ mình lúc ấy bị tẩy não về ý thức làm việc đến thộn mặt ra, nói nào là phải báo trước một tháng trước khi nghỉ cho nên bắt cô phải đi làm thêm một tháng nữa. Cái này không quan trọng, lúc ấy tất nhiên Trần Noãn biết đường đáp lại là đang bị đau chân nên không đi được, Thi Nhã Thừa giật mình một thoáng rồi đưa ra tối hậu thư: “Vây có cứ dưỡng bệnh đi! Khỏe rồi thì làm bù đủ một tháng cho tôi! Nếu không tôi có quyền giữ lương của cô đó!”

Trần Noãn bị hù khiếp vía, đánh phải khom lưng, cúi đầu đồng ý, cúp điện thoại một lúc rồi mới tỉnh ra, sao có thể uy hiếp một người bệnh như vậy chứ? Có biết là gần đây mọi người dễ bị stress lắm không? Thật không ngờ sếp cũng đáng sợ đến vậy... Trần Noãn không khỏi thầm nghĩ rằng may là đã xin nghỉ việc nếu không xem chừng sau này cô khi bị sếp ăn tươi nuốt sống mất.

Cổ Thanh Thời không đến thăm cô nhưng không quên gọi điện, nhắn tin, ngoài việc dặn cô phải dưỡng thương như mẹ già ra còn phải chú ý ăn uống, một ngày nghe tận ba lần, Trần Noãn thấy sắp phát ốm rồi, may mà cô là người sống thoáng, cứ coi như đang đi nghe nhạc là được, cô rất thích giọng nói của nam thần.

Đều đau khổ duy nhất là tên Trác Nhất da mặt dày mấy cứ tan tâm là lại qua ăn chực số đồ ăn có tích trữ mấy hôm nay, ăn đến sạt nhà đồ vách rồi.

“Tôi thấy cậu chẳng biết xấu hổ là gì hết! Chẳng lẽ mẹ cậu bỏ đói cậu à! Đến cả mì gói mà cậu cũng không tha cho nó! Nhà cậu chẳng lẽ không có máy chơi game à mà phải sang đây chiếm chỗ của tôi!”

“Cậu đứng có mấy bữa lên sofa! Cậu mà làm loạn nhà tôi lên thì Thủy Thủy sẽ đánh chết tôi đó!”

“Đại thiếu gia ơi đứng có vút rác lung tung!”

“Trác Nhất, cậu còn vậy nữa là tôi đuổi thẳng cổ đấy!”

Trần Noãn cảm thấy mình đã nói hết sạch cả hơi rồi mà tên Trác Nhất vị thành niên kia vẫn cứ ngồi xếp bằng trên sofa ăn uống, thỉnh thoảng lại còn ngẩng lên hỏi cô có muốn ăn không nữa chứ.

Tác giả có chuyện muốn nói: nghỉ dưỡng vì bị ốm mấy tháng liền, người không khỏe nên tâm trạng hơi bị bách, gần đây mới tốt hơn một chút.

Lúc hạnh phúc nhất trong cuộc sống là ngồi xích cách gõ bàn phím hăng say~

Chương 22

“Cô tự xem đi, chân đang như vậy, đừng có kích động, mau bình tĩnh nào!” Trác Nhất chậm rãi nỉ lấy giấy chùi miệng rồi đứng lên vỗ lưng Trần Noãn.

“Cậu đừng có dưng vào thật bỏ của tôi thì sao tôi phải cầu.”

“Ày, vậy cô cứ gần thêm tí nữa đi, lần sau đừng mua hăng sữa chua này nữa, uống chẳng ngon.”

Trần Noãn cướp sữa chua lại: “Có mà uống là may rồi, còn soi mói nữa, đây là sữa chua của tôi đấy!”

“Cô coi đó, bồn thiếu gia đại giá quang lâm là làm về vàng cho hân xá của kẻ hèn cô, không đem rượu ngon thịt thơm ra tiếp đãi thì thôi, tôi giúp cô giải quyết những món không tốt cho sức khỏe, giúp giữ gìn vóc dáng yếu diệu cho cô, cô còn không vui, chắc chắn, thật là vô phép.” Nói xong còn lắc đầu nữa.

“Kiếp trước cậu là con quạ con công gì vậy? Vừa tự kỳ, vừa xấu tính, mặt thì dày, tôi rửa cậu có một người bạn gái xấu xấu xấu hoắc!”

“Ôi dào, cô xấu hơn tôi sẵn rồi, tôi không để bụng đâu.”

“À, tôi để bụng đó!”

“Gi kìa? Cô để bụng há? Bó tay, phẫu thuật thẩm mỹ không tốt đâu nhé.” Cậu ta ra vẻ quan sát đánh giá cô từ trên xuống dưới một vòng rồi cười đều.

Trần Noãn lườm cậu ta rồi bỗng cười rộ lên: “Ồ...”

Trác Nhất bị cười phát sợ: “Ồ gì?”

“Thì ra thằng nhóc nhà cậu vẫn chưa hết tà tâm với tôi, thêm khát mĩ mao của bốn cô nương há? Cậu làm tôi lo lắng quá, dù cậu đẹp như chó ấy, nếu mà dắt cậu ra ngoài thì thu hút lắm.”

Trác Nhất cười nhăn đuôi mắt: “Gi kìa? Cô cuối cùng đã nhận ra mĩ mao của bản thiếu nên muốn xuống tay rồi à? Hầu hạ bản thiếu cho tốt vào, ta sẽ phong cô lên làm nha đầu thông phòng.”

Trần Noãn vỗ đánh bốp lên vai cậu ta: “Cút xéo!”

Trác Nhất ôm bụng cười sắp tắt thở: “Bị nói trúng tim đen cũng không được đánh người bừa bãi chứ.”

“Cậu mới nói trúng ấy! Nói trúng cả nhà cậu ấy!”

Trác Nhất bắt được cái gỏi ô phi qua: “Cô thẹn quá hóa giận rồi kìa.”

“Tôi thẹn quá hóa giận đấy! Đánh vỡ đầu cậu, đánh cho cậu rụng hết răng!” Trần Noãn nhảy cẫ nhấc đuôi theo cậu ta.

Trác Nhất không thêm chạy, vừa trốn vừa dừng lại như, còn phải chú ý quan sát xem cái người một chân này có bị ngã sắp mặt xuống không.

Lúc Lạc Thủy Hà về, Trần Noãn đang ở tư thế ghếch chân đá lên vai Trác Nhất còn Trác Nhân thì đang đưa tay nắm mắt cá chân Trần Noãn. Lập tức ba người tròn mắt nhìn nhau.

“Sao không vào đi?” Giọng nói thỉnh linh ở cửa khiến Trần Noãn vội vàng thu cái chân đang bị Trác Nhất túm về, người mắt cân bằng đồ kênh xuống mé sô pha.

Trác Nhất vội giữ người Trần Noãn lại. Vì thế, cảnh Cổ Thanh Thời nhìn thấy là hai người đang ôm quần lấy nhau trên nền nhà.

Mặt Cổ Thanh Thời biến sắc, mắt tròn tròn xoe.

Mắt mặt quá! Đầu Trần Noãn lập tức bị treo máy toàn bộ, đưa một tay lên che mặt rồi đứng dậy, không dám nhìn Cổ Thanh Thời lấy một cái. Sao cái anh này chẳng í ử tiếng nào đã tới thế! Phen này có nhảy xuống sông cũng không tẩy trắng được rồi!

Lạc Thủy Hà hắng giọng, nói chuyện cho đỡ ngại: “Xem ra chân của cậu cũng ổn rồi đấy nhĩ?”

Trần Noãn cảm thấy đây là họa vô đơn chí.

“Không! Không! Không phải...” Trần Noãn bịt mặt, không biết nên kêu là đau mặt hay vẫn cứ đau răng.

Trác Nhất đứng bên cạnh cười rất hài lòng: “Cổ Thanh Thời à, anh lại tới làm gì thế?”

Cổ Thanh Thời không đáp lời cậu ta, đi về phía Trần Noãn: “Ngồi xuống để anh xem chân của em nào.” Bầu không khí có vẻ đã dễ thở hơn.

Trần Noãn ngoan ngoãn ngồi xuống, không bịt mặt nữa, chỉ chăm chăm nhìn đối phương.

Cổ Thanh Thời ngồi xổm xuống, nâng chân của Trần Noãn lên, liếc thấy đầu ngón chân dính mầu bím bím khoai tây liền tiện tay chùi giúp luôn, cau mày kiểm tra đến cái mắt cá chân.

“Chân của cô ta thì có thể có chuyện gì chứ? Mối này còn đá người được đấy.” Trác Nhất ngồi xuống bên cạnh ôm túi snack to vẻ khinh thường.

“Cậu cầm miệng ngay cho tôi!” Trần Noãn lườm một cái sắc lẹm, ngo ngoay người định dọa dẫm cậu ta.

Ai ngờ mắt cá chân bỗng bị người nắm đau ngừng cả thở, tiếp đó còn bồi thêm giọng nói không vui của Cổ Thanh Thời: “Em ngồi yên đi.” Giọng nói trầm trầm, câu gọn.

Trần Noãn giật mình, lập tức ngồi từ từ, thật không ngờ lúc Cổ Thanh Thời tức lên thì ra vẫn khá là đáng sợ.

“Tiểu sung rồi.” Cổ Thanh Thời kiểm tra xong thì để chân xuống sô pha, đứng dậy day trán, thần sắc xem chừng rất mệt mỏi.

“Ồ... Vậy chừng nào mới có thể đi chơi ạ?” Trần Noãn gãi vờ vô tư hỏi như không có chuyện gì để xoa dịu bầu không khí. Lạc Thủy Hà thì đã rút lui khỏi chiến trường, bỏ về phòng xem phim rồi.

Cổ Thanh Thời liếc nhìn Trần Noãn một cái, đôi mắt luôn luôn ôn hòa giờ bỗng có mùi mát mẻ: “Em không học bài à?”

“À, ý em là có thể đi lại tự do ấy.” Trần Noãn nhún vai.

Cổ Thanh Thời chỉ tiếp tục nhìn Trần Noãn mà không nói gì khiến một người lăm lăm lời như Trần Noãn tự dưng bị chừ. Anh ta không nói chuyện cũng không về, cứ đứng đó nhìn mình. Bình thường mà được một anh chàng đẹp trai nhìn thế này thì sướng biết bao nhĩ? Có điều đừng có nhìn bằng cái ánh mắt kiểu thần nhiên, vô cảm này chứ, khiến người ta thấy mất tự nhiên như đang bị dầy vô vậy. Lúc này rồi mà Trác Nhất vẫn có thể thần nhiên ăn snack, ngồi xem bóng, không phải bình thường cậu ta nói nhiều lắm hay sao, thật quái dị sồn gai ọc.

Rốt cục, Trần Noãn không chịu nổi nữa, bịt mắt hét bừa: “Aaa, anh có ăn đồ cay không?” Hỏi những cuộc xong lại he hé mắt nhìn lên đối phương qua kẽ tay.

Yết hầu Cổ Thanh Thời chuyển động: “Anh phải đi đây.”

Trần Noãn vội vã đứng dậy: “Được! Em tiễn anh.”

Cổ Thanh Thời nhui mày.

“Ồ? Phải đi à? Không tiễn.” Trác Nhất ngoảnh đầu ra nhìn một cái, phẩy tay.

“Cậu cũng nên đi đi chứ?” Trần Noãn lườm dầy khinh bỉ.

Cuối cùng Cổ Thanh Thời đi lại đỡ eo đau Trần Noãn đi: “Tiễn anh một chút đi.”

Trần Noãn giật mình, cảm giác ở eo rất rõ ràng. Có điều tối nay Cổ Thanh Thời quả thực có phần bị mất hứng, mọi ngày anh chỉ dịu dàng cười mỉm, hôm nay tự dưng lại tỏ vẻ lạnh lùng, không phải vì chút chuyện vừa rồi mà khinh bỉ mình đầy chứ nhỉ?

Điêu người ra tới cửa, Cổ Thanh Thời lại lập tức thả tay: “Thôi, bỏ đi, em quay vào đi, nghỉ ngơi cho sớm đây.” Nói xong anh liền mở cửa bỏ về.

Trần Noãn quỳnh lén, vội giữ người, niu được ngón tay anh, ngón tay thon dài đến nằm mơ cũng muốn được chạm vào. Cảm giác khi thật sự được cầm không như những gì tưởng tượng ra khi anh chỉ miết mắt cá chân, mềm và ấm, đến cả những vân gai cũng có thể cảm nhận được.

“Sao thế?” Cổ Thanh Thời không rút tay về, còn Trần Noãn thì cứ nắm lấy như thể đã quên cách buông ra.

“Thực ra, vừa này em không may bị ngã sấp, không phải như anh nghĩ đâu...” Trần Noãn không chịu nổi nên nói ra, mặc kệ anh ta nghĩ thế nào, nên giải thích thì phải giải thích, dù tình yêu có không thành thì hình tượng bản thân vẫn hết sức quan trọng.

Trần Noãn cúi đầu nên không thể quan sát được vẻ mặt của đối phương, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của người ta, tự dưng lại đỏ mặt. Tuy bao lời mật dầy đều đã từng nói hết nhưng đây là lần đầu tiên có cảm giác thẹn thùng, phải chăng là vì mang theo tâm tư muốn làm duyên của con gái?

Cổ Thanh Thời nhìn mấy cọng tóc ngắn ngắn trên đỉnh đầu người ấy, ánh đèn vàng ở cửa ra vào khiến nó trông mềm mại như một lớp áo nhung. Anh đưa tay lên xoa đầu cô, cười khe khẽ: “Ừ, anh biết rồi.”

Những nụ hoa e ấp trong đáy lòng Trần Noãn bùng nở rộ, cô nằng ngắc đầu lên, híp mắt cười: “Vâng ạ.”

“Em quay vào đi, anh về đây.” Anh rút mấy ngón tay bị nắm về đưa lên vẫy vẫy rồi đóng cửa lại.

Trần Noãn lập tức lật mặt, phóng ngay về phòng khách: “Trác Nhất, cậu đúng là đồ tồi! Trước mặt idol của tôi mà cậu dám ngang nhiên ôm tôi thế đó hả!” Trần Noãn nhìn cái tên nhãi ranh trước mặt, bản tính bùng phát.

“Thế nghĩa là khi anh ta không ở đây tôi có thể bế phải không? Nào, nào, để tôi ôm cô nào, muốn tôi ôm thì cô cứ nói thẳng ra chứ.” Hắn ta sai tay gác lên lưng ghế sofa, rướn mồm cười xò lá.

“Cút xéo biển! Lượn đi cho nước nó trong, nhìn ngửa cả mặt.”

“Hừ, cô ngửa mặt tôi là do có mắt mù, chỉ có cô thiệt thối.” Cậu ta nhún vai ung dung xem ti vi tiếp.

Trần Noãn ngồi một góc ra sức lườm nguýt. Chẳng biết kiếp trước mắc nỳ gì mà kiếp này gặp phải cái tên đồ đánh như keo con chó lại còn tự kỳ siêu cấp như này nữa.

Ông bà dạy rằng ngày nghĩ gì đêm mơ đó.

Trần Noãn ngủ một giấc mà cũng mơ phải ác mộng thấy Trác Nhất đến phá đám cưới của mình và Cổ Thanh Thời rồi mình bị Cổ oppa đá, đáng sợ nhất là Cổ oppa còn bỏ chạy cùng Trác trẻ trâu, mơ đến đó thì sợ quá tỉnh giấc. Thằng cha này thật đúng dai như đĩa, đến trong mơ mà còn phá đám tình yêu của mình được! Trần Noãn tức tối lấy đi động định nguyên rủa gả mấy câu.

Vừa sờ tới điện thoại thì đi động lập tức rung lên, một tin nhắn mới đến.

“Nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nghịch.”

Là tin nhắn dặn dò hằng ngày vạn năm không đổi của bác sĩ Cổ Thanh Thời. Trần Noãn buồn bực vô đầu. Miễn là chơi không bị thương là được chứ gì mà đến mức không cho cả chơi chứ...

Nếu là bình thường thì Trần Noãn nhất định sẽ nấn nhá lý sự một trận rồi nhưng vì thấy thuốc này không phải trường hợp bình thường! Giáp mặt vị bác sĩ này, giữ hình tượng bản thân là trên hết.

Trần Noãn ngồi dậy đánh răng rửa mặt, mi mắt vẫn díp lại chưa qua cơn buồn ngủ. Đến tận khi cảm bánh mì ngói vào bàn ăn, Trần Noãn vẫn còn đang gà gât, lâu lâu lại gặm một miếng bánh, uể oải nhai. Trần Noãn vẫn còn đang bận đầu tranh tư tưởng xem nên đi học hay là cứ đi ngủ tiếp cho khỏe người đây.

Chưa ăn hết ổ bánh mì thì điện thoại lại rung nữa, là “Trác trẻ trâu” gọi. Trần Noãn tức tình như sáo.

“Alo.”

“Hôm nay đẹp trời, đi bơi không?”

Trần Noãn ngẫm nghĩ thấy sao mà hấp dẫn quá thể thể chứ! Dạo này trời nóng oi là nóng, ngồi điều hòa nhiều khô cả người, chắc chắn không sướng bằng được đắm mình trong bể nước rồi.

“Không đúng, cậu không phải bác sĩ à? Sao hôm nay không đi làm hả? Sao mà một ngày của cậu rảnh quá vậy?”

Người đầu bên kia cười ha ha một tràng: “Cô không hiểu thật đấy à? Bác sĩ đầu phải ai cũng giống nhau.”

“Tôm tép khác nhân tài ấy hả?” Trần Noãn thuận miệng đáp.

“Hừ! Thế rốt cuộc cô có đi không đây?”

“Không đi.” Trần Noãn sợ nhất là lên lút đi, lỡ bị Cổ Thanh Thời kiểm tra đột xuất mà vắng mặt thì tiêu luôn, vẫn nên ngoan ngoan ở nhà thôi.

“Bái bai!”

Sự thực là, cuối cùng Trần Noãn vẫn đi bơi, hơn nữa cả đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Trần Noãn vốn là bị Trác Nhất lôi kéo mới đến hồ bơi nhưng vừa đến nơi thì lập tức khoái chí nhảy ùm xuống nước.

“Không ngờ cô không chỉ lùn mà mấy chỗ nền lớn cũng chẳng lớn chút nào nhỉ?” Trác Nhất khinh bỉ nhìn Trần Noãn nghịch dưới nước.

Trần Noãn ôm một cái phao bơi loanh quanh, hằm hừ quay ngoắt người lại: “Ai mượn cậu bép xép hả, đồ mắt lệch! Con nít thì biết cái gì!” Trần Noãn bơi kém, không thể rời xa cái phao được.

“Ha ha ha, ai thèm nhìn cái đáng cồng queo của cô chứ.”

Thấy Trần Noãn không thèm đáp thì lại đẩy đầu cái phao bơi: “Có xem giờ cô giống ai ấy nhỉ? Các em nhỏ chẳng?” Trác Nhất càng nhìn Trần Noãn bơi mà không rời nổi cái phao lại càng buồn cười, chỉ tay về phía khu bơi của trẻ em gần đấy.

“Không biết bơi thì đã làm sao hả? Có cái gì mà cười, nói người phải ngẫm đến ta, cười người hôm trước hôm sau người cười đấy.” Trần Noãn lắc lư ngón tay, không thèm chấp.

“Ha ha ha, đừng có tự kiêu có nữa, cô chơi một mình đi, bản thiếu gia đi thể hiện bản lĩnh đây.” Nói xong cậu ta liền khoát tay quạt nước bơi đi mất, khiến Trần Noãn bị bắn cả nước lên mặt.

Chơi một mình ở chỗ nước cạn mãi cũng chán, Trần Noãn liền thử dò dẫm xuống chỗ nước sâu chơi, mũi chân chạm với không chạm đấy mang đến cảm giác cực kỳ không an toàn nên chơi hết sức dè dặt.

“Ồ? Tiểu Noãn Noãn à?” Đương lúc Trần Noãn còn đang phân vân xem có nên quay về chỗ nước nông không thì một giọng nói quen thuộc khiến cô nằng giật nảy mình.

Quả nhiên cả đám người đang nhìn Trần Noãn, Trác Nhất cũng bơi từ đằng xa lại: “Mấy người cuối cùng cũng đến rồi đấy à? Lẽ mà lẽ mề.”

Trần Noãn bùng tỉnh, đầu tiên là phải quan sát ngay biểu cảm của Cổ Thanh Thời, hoàn toàn chẳng có bụng dạ đâu để thường thức đáng người đẹp để mặc đồ bơi của oppa, thì ra bọn họ đã hẹn trước với nhau há? Lúc này, Trần Noãn chỉ muốn bóp chết Trác Nhất, dẫm đạp cái hồ sâu vì đại cho mình sập bẫy, gắp cậu ta quả là chẳng hay ho gì.

Trần Noãn tin mất nhe răng với Cổ Thanh Thời đang lạnh lùng nhìn mình: “Bác sĩ Cổ à, trùng hợp ghê! Anh có muốn uống nước ép hoa quả không?” Vừa nịnh nọt vừa bơi về phía bờ.

“Giờ đây? Tiểu Noãn Noãn ơi, anh cũng muốn uống nước ép hoa quả, xin hãy rủ lòng nhìn sang bác sĩ Tà đẹp trai của em một cái đi.” Tà Bản Sam nghịch.

Mọi người cũng nhao nhao đùa nhau, Tà Đồng Sơ đứng phía sau chi cười mỉm, có vẻ lấy làm bình tĩnh.

Trần Noãn nghĩ đằng nào cũng đã trót đến đây rồi nên đành khoác lớp da mặt dày lên, tiến về phía Cố Thanh Thời bất chấp tất cả: “Mấy người có tay có chân thì tự mua đi nhé.”

Cố Thanh Thời tuy không vui nhưng vẫn chìa tay kéo Trần Noãn lên. Trần Noãn leo lên bờ, giả bộ đứng không vững, bám chặt lấy cánh tay anh không thả, vừa híp mắt cười vừa làm bộ nịnh bợ. Trác Nhất đứng bên xem làm vẻ mặt buồn nôn, Trần Noãn mặc kệ gã.

“Anh không uống.” Cố Thanh Thời giờ mới nói.

“Vậy anh có đói bụng không ạ...” Trần Noãn tìm cách để nịnh.

Cố Thanh Thời quay đầu lại nhìn Trần Noãn, tự dung nhớ lại hồi mới quen nhau, Trần Noãn cũng hay kiếm cớ mang đồ ăn cho anh ta, cách trực tiếp nhất mà lại kém hiệu quả nhất...

Anh lắc đầu: “Em đói à? Anh đi mua gì đó ăn cho nhé?”

Trần Noãn vội xoa tay: “Em không đói, không đói đâu, em sợ anh đói thôi.” Cô nàng nào ngẩn tìm mãi vẫn không ra cách cura trai chuẩn chỉ.

“Ừ, anh không đói.” Cố Thanh Thời khởi động cơ thể, chuẩn bị xuống nước.

Trần Noãn một tay ôm phao vẫn bám theo anh: “Em cũng muốn chơi.” Tuy bình thường tính anh ôn hòa nhưng đây là vấn đề liên quan đến khám chữa bệnh, hơn nữa còn là mình tự ý chạy đến, Trần Noãn không khỏi chột dạ, vẫn cứ thấy hơi sợ anh.

Cố Thanh Thời không buồn nhìn Trần Noãn: “Em ngoan thật đấy.” Giọng điệu anh chẳng hay ho gì. Suy nghĩ của anh rất đơn giản, không phải anh ghen vì cô ra ngoài chơi với người khác mà là vì cô không nghe lời nghỉ ngơi cho khỏe nên anh giận.

“Thanh Thời à, cậu có thấy cậu nghiêm khắc quá không hả? Tiểu Noãn Noãn đã dưỡng thương nửa tháng, chắc cũng đã tạm ổn rồi chứ? Tuổi trẻ ham chơi mà, cứ để em ấy xuống nước nghịch một chút đi, chứ không ở trên bờ nhìn mọi người chơi xuống thì đáng thương quá.” Tạ Bản Sam đi ngang qua nói đỡ giúp Trần Noãn.

Cố Thanh Thời nhún vai: “Không được.”

“Ái chà, cậu thế này là quản lý bệnh nhân hơi quá rồi đấy, chẳng thấu tình đạt lý chút nào, vậy là không có được.” Tạ Bản Sam dần dần đi xa, chỉ còn Trần Noãn vẫn đứng đực một mình, âm thầm roi lệ. Mấy người này nói năng phá đám nặng.

“Chân vẫn chưa khỏi à?” Tạ Đồng Sơ đi ngang qua, lạnh nhạt hỏi một câu.

Trần Noãn âm ỉ đáp cho qua, buồn bực ngồi xồm bên bờ.

“Ha ha, đáng thương ghê! Bồn thiếu gia đi đấy!” Trác Nhất rướn mày trêu chọc rồi cũng lao xuống nước.

Không thể gần gũi quan sát cơ thể đẹp đẽ của oppa, không thể gần gũi hưởng thụ nội tiết tố của oppa, thật khổ biết bao! May là Trần Noãn rất giỏi tự chơi một mình thế nên cô nàng bên ngồi xồm bên bờ nhìn chăm chăm đáng người của Cố Thanh Thời, tự tưởng tượng phần thân thể hoàn hảo ẩn dưới nước, cố gắng hồi tưởng lại thân thể trần trụi hồi nãy, càng mơ mộng càng thêm cháy dãi.

Đứng trước cảm dỗ tốt cùng, lá gan Trần Noãn cũng to lên, lén lút xuống nước, ôm phao bơi về phía Cố Thanh Thời.

Bị kịch đã phát sinh vào chính giây phút này. Khi Trần Noãn vẫn còn chưa kịp bơi đến đích, không biết một bạn nhỏ từ đâu ra bơi đến va phải Trần Noãn. Tay Trần Noãn trượt khỏi phao bơi, đứa trẻ đã bỏ đi, còn Trần Noãn chưa kịp hô cứu tiếng nào đã chìm xuống bể, uống lên mấy ngụm nước.

Khoảnh khắc đấy, nỗi sợ hãi đột ngột bủa vây, dây đơn giản chính là giây phút yếu đuối bất lực của con người, như đang rơi tự do giữa không trung vậy.

Cố Thanh Thời tuy đã xuống nước nhưng vẫn hay lưu tâm ngoại nhìn lại bờ để mất Trần Noãn. Lần này anh nhìn lại về bờ không thấy người đâu, lập tức nhìn quanh bể bơi tìm kiếm giữa rừng đầu người theo bản năng.

“Cậu có thấy Trần Noãn đâu không?” Anh bất giác hỏi Tạ Bản Sam

“Không phải ở trên bờ à?” Tạ Bản Sam quay người lại chỉ về phía bờ, “Ồ, người đâu rồi?”

Cố Thanh Thời không nói gì thêm, vội vàng lên bờ, đứng phóng rộng tầm mắt tìm kiếm. Anh ta sốt ruột là vì chân của Trần Noãn, lòng thì thực con nhóc này quá ham chơi, vẫn chưa nhận ra Trần Noãn đã chìm xuống bể.

Bể bơi không có nhiều người lắm, anh nhìn đi nhìn lại mấy lượt đều không thấy, bỗng nhiên lại thấy một cái phao bơi đập dềnh trên mặt nước, lập tức thấy căng thẳng, cau mày nhảy xuống nước lặn một mạch, không kịp nói cho ai khác biết.

Lúc Cố Thanh Thời vớt được Trần Noãn lên, mọi người mới nhận ra quây tròn lại xung quanh.

Cố Thanh Thời vội chẳng kịp nghe tiếng tím đập gấp gáp của mình, tập trung ép ngực, thực hiện sơ cứu căn bản cho Trần Noãn.

Trần Noãn sặc nước tỉnh lại, thấy khuôn mặt Cố Thanh Thời kề ngay gần mình, chẳng nghĩ được gì, vội vàng níu chặt lấy cổ anh òa khóc: “Em cứ tưởng mình chết chắc rồi... huhu...”

Thấy Trần Noãn đã tỉnh lại được, mọi người vội xem đều thờ phào nhẹ nhõm. Cố Thanh Thời hít sâu một hơi, vỗ nhẹ lưng Trần Noãn, bấy giờ mới nhận ra tay mình bị đau.

Trần Noãn khóc một lúc lâu mới buông Cố Thanh Thời ra. Mọi người tưởng Trần Noãn định phát biểu gì đó nghiêm túc, ai dè cô nàng lại cảm phần nhìn Cố Thanh Thời nói:

“Bác sĩ Cố, vừa rồi anh làm hô hấp nhân tạo cho em hả?”

Cố Thanh Thời gật đầu, chẳng biết Trần Noãn có ý gì.

“Vậy nghĩa là anh đã bắt nạt em rồi, anh phải chịu trách nhiệm đấy!” Trần Noãn tròn mắt ra vẻ hung hăng, sẵn sàng làm to chuyện.

Trác Nhất đứng gần đó không nhịn được bảo: “Trần Noãn à, cô bị ứng nào phải không? Đùa gì thế!”

Tạ Đồng Sơ cũng bị bất ngờ.

Mọi người xung quanh cho là đùa, đều bật cười ha hả.

Chỉ có Cố Thanh Thời là nhìn Trần Noãn, nghiêm túc trả lời: “Ừ.”

Một chữ này của anh ta không chỉ khiến Trần Noãn choáng mà tất cả mọi người đều choáng.

Trần Noãn tuy là nói thật lòng, gặp đại nạn không chết nên nổi hứng nói nhưng không hề trông đợi được anh đáp lại. Mọi người cũng đều không ngờ Cố Thanh Thời nghe người ta đùa mà lại đồng ý thật.

Trần Noãn ngạc nhiên giấy lát, ngồi dưới nền nhà vừa khóc vừa cười, chẳng biết làm sao.

Cố Thanh Thời lấy khăn bông quấn quanh người Trần Noãn: “Đi nghỉ chút đi, lát anh đưa em về.” Giọng nói của anh vẫn ôn hòa như trước đây, giống như không hề có thay đổi nào, khiến Trần Noãn hoài nghi câu trả lời vừa này mình nghe nhầm.

“Vậy anh nói từ nay anh chính là bạn trai của em đúng không?” Trần Noãn quyết hỏi đến cùng.

“Phải.” Anh gật đầu.

Tạ Đồng Sơ thỉnh linh thốt lên: “Thanh Thời, anh nói gì thế!”

Trác Nhất cũng kêu to đầy bất mãn.

Trần Noãn mặc kệ hết, trong mắt chỉ có Cố Thanh Thời, trong mắt Cố Thanh Thời chỉ có chuyện Trần Noãn đang ốm, đến đây thì cô nàng dần dần lịm đi.

Tinh dậy sau một giấc ngủ, Trần Noãn cảm thấy mơ mơ thực thực không biết đâu là thực đâu là mơ.

Trần Noãn không dám hỏi Cố Thanh Thời, sợ anh thấy mình phiền phức, hỏi Trác Nhất thì bị mắng cút, gọi cho Tạ Bản Sam hỏi chuyện thì bên kia cười ha hả một tràng xong lại hỏi ngược lại thế em không nhớ à? Thế bỏ đi vậy. Rồi chẳng nói gì nữa.

Trần Noãn buồn bực vô đầu, nghỉ cũng nhiều ngày rồi, nên rời giường đi làm thôi.

Vừa ra khỏi cửa thì nhận được cuộc gọi của Cố Thanh Thời, giọng anh dịu dàng: “Đang đầu thế?”

“Ồm, đang ở cửa, chuẩn bị đi làm.”

“Hôm nay đi làm hả? Sao em không nghỉ ngơi cho khỏe đi?” Anh nói có vẻ lo lắng.

Trần Noãn cười ha ha đáp: “Giờ em khỏe rồi mà, bác sĩ Cổ xin cứ yên tâm đi.” Nói rồi còn định vỗ ngực cam đoan nhưng nghĩ lại thì ánh đầu có thấy được nên đành chưng hững rụt tay về.

“Ừ, được, vậy buổi tối muốn ăn gì, anh qua đón em nhé?”

Trần Noãn vừa ần thang máy vừa nhủ suy đoán xem những lời này có ý gì: “Bác sĩ Cổ à, vậy nên anh làm bạn trai của em thật hả?” Hỏi xong suýt thì cắn phải lưỡi.

Cổ Thanh Thời cười khẽ một hồi rồi mới đáp: “Đúng vậy.”

Trần Noãn ôm điện thoại cười ngu ngơ đi vào thang máy: “Vậy chừng nào anh tan làm thì gọi cho em nhé.”

“Ừ.”

Trần Noãn đi mà hồn như trên mây trên gió, lướt cái xác không hồn bước vào cửa hàng: “Chào các bạn yêu!”

Thị Nhã Thừa và Triệu Khắc lập tức nhìn chằm chằm Trần Noãn như gặp phải quỷ.

“Cô bị cái gì ám vào người à?” Triệu Khắc buột miệng.

Trần Noãn chớp chớp mắt không hiểu: “Gi cơ?”

Thị Nhã Thừa đưa tay tự chỉ lên mặt mình: “Hoài xuân hả?”

Trong miệng không có nước nhưng Trần Noãn vẫn giả bộ phụt hết nước trong miệng ra: “Sếp ơi! Em có bạn trai rồi đấy!”

Hai người kia lập tức đứng hình, lâm râm cả điện thoại xuống bàn. Trần Noãn thần kinh bị cái biểu cảm ngốc nghếch của hai kẻ này, cứ làm như tôi khó lấy chồng lắm ấy...

Triệu Khắc phản ứng nhanh lẹ hơn hồi trước: “Chân cô khỏi rồi hả? Không phải nghi việc à? Có bạn trai nuôi hả?”

Trần Noãn nhớ ra chính sự, chạy đến trước mặt Thị Nhã Thừa thưa: “Sếp ơi, anh xem nỗ lực trong công việc của em trước đây có thể cho em tạm nghỉ được không?”

Thị Nhã Thừa thôi không nhìn Trần Noãn nữa, cup mắt, nhặt điện thoại lên: “Ồ.” Phản ứng bình thản.

Trần Noãn xoay người, Thị Nhã Thừa mới phát hiện đầu hơi văng mắt hơi hoa, xem chừng mình không ổn.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Vốn chỉ định viết truyện ngắn, không ngờ viết dài lê thê đến tận giờ, vẫn đang còn kha khá chữ nữa mới hết được đây.

Chú thích:

Hoài xuân: (từ Hán Việt ít dùng) Lễ nhà Chu cứ đến tháng “trọng xuân” 仲春 (tháng hai) thì cho cưới xin, vì thế mới gọi các con gái muốn lấy chồng là “hoài xuân” 懷春. ◇Thi Kinh 詩經: “Hữu nữ hoài xuân, Cát sĩ dụ chi” 有女懷春, 吉士誘之 (Thiếp nam 召南, Dã hữu tử quân 野有死麋) Có cô gái đang ôm ấp xuân tình (nghĩ đến chuyện lấy chồng), Chẳng trai đến quyến rũ

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Tạ Đông Sơ đi xuống dưới nhà, Tạ Bản Sam đang ngồi trên sofa đợi: “Tiểu Sơ à.”

“Anh à.” Tạ Đông Sơ vẫy tay chào, định đeo túi ra ngoài.

“Sớm thế?” Tạ Bản Sam rheo mắt.

“Vâng.” Tạ Đông Sơ ra đến cửa, ngồi xuống đi giày cao gót.

“Em đi tìm Thanh Thời phải không?” Tạ Bản Sam không còn cả lo phật phơ nữa, nghiêm mặt hỏi.

Tạ Đông Sơ khom lưng đi giày: “Không phải chuyện của anh.” Nói xong mở cửa thì bị Tạ Bản Sam chặn lại.

“Em không được đi. Từ nhỏ em đã thông minh sẵn, sao lại cứ cứng đầu với chuyện này thế hả, khoan nói cậu ta có tình cảm với em hay không, em là gì mà đi xen vào chuyện của cậu ta chứ, cậu ta trước sau gì cũng phải lấy vợ sinh con thôi.” Tạ Bản Sam không vui ra mặt.

Tạ Đông Sơ cúi đầu đứng im lìm, mãi lâu sau mới kéo tay anh: “Anh à, chuyện gì cũng có thể khống chế, em thậm chí có thể khống chế cả biểu cảm của bản thân, buồn hắt hơi còn có thể nhịn được nhưng tình cảm thì biết làm sao được, tuy em không đào hoa như anh nhưng em hy vọng anh hiểu.”

Tạ Bản Sam thấy em gái vẫn không chịu nghe lời khuyên bảo thì tức trắng cả môi, nói hơi gay gắt: “Thế em muốn thế nào hả? Đuổi Trần Noãn đi à?”

Vốn chỉ nói đùa, chẳng ngờ em gái lại tươi tỉnh ngẩng đầu lên nhìn: “Thế không được sao à? Em với anh ấy cùng cô độc làm bạn với nhau cả đời, vậy không được sao à?”

Tạ Bản Sam tức cứng cả người, nghĩ mãi không lựa được câu nào để nói, cuối cùng sự giận dữ lại hóa thành nỗi đau lòng, vỗ vai em gái bảo: “Em xem em có ngốc hay không chứ, thế giới này có bao nhiêu là đàn ông, vì sao cứ không phải cậu ta thì không được? Cậu ta coi em là gì thì em hiểu hơn ai hết mà phải không?”

Tạ Đông Sơ gạt phất tay anh đi, người run run: “Anh à, anh nói những cuộc gì thế, nếu không phải tại Trần Noãn thì sao ra nỗi này chứ? Nếu không phải tại Trần Noãn, không phải mọi thứ đều tốt đẹp cả rồi sao? Tất cả là do lỗi của con bé đó cá.”

Tạ Bản Sam tức đầu, mày cau lại: “Con bé ngốc này, em chẳng hiểu gì cả, nếu không có Trần Noãn thì sẽ có Lưu Noãn, Lý Noãn khác, vấn đề chỉ là thời gian thôi.”

Tạ Đông Sơ tức đầu ngây ngây: “Không phải! Không phải thế!” Giọng nói thất thanh vút lên, trong lúc Tạ Bản Sam chưa kịp phản ứng, Tạ Đông Sơ đã đẩy cửa chạy ra ngoài rồi.

Tạ Bản Sam đứng trụ lại, buồn bực cào tóc, đá khung cửa một cái thật lực.

Cổ Thanh Thời đang bước đi thong dong trên hành lang, nhịp bước đều đặn, bước chân ngắn thì thấy Tạ Đông Sơ đã chờ sẵn trước cửa.

“Đông Sơ à, có việc gì hả?”

Anh mở cửa văn phòng, mời Tạ Đông Sơ vào.

Tạ Đông Sơ cảm môi, hôm nay vẫn chưa kịp trang điểm, trông mặt mũi hơi nhợt nhạt, bước vào phòng xem anh mặc áo bờ lu, kiểm tra lịch công việc.

Bức ảnh anh đặt trên bàn làm việc, anh mặc một bộ quần trang màu xanh lục, mày kiếm mắt sáng. Tạ Đông Sơ nhớ hôm đó mình cùng anh đi chụp ảnh, anh hơi lo lắng vì vậy Tạ Đông Sơ đã khen anh mặc quần trang trông rất khôi ngô. Câu đó là nói thật lòng, anh vốn tính tình nhu hòa, mặc quần trang thẳng nếp tôn dáng khiến người ta Iowa cả mắt.

Ngón tay Tạ Đông Sơ di đi trên góc ảnh: “Anh thật sự muốn cùng Trần Noãn à?”

Cổ Thanh Thời đã mặc xong quần áo, đang xắn cổ tay áo, quay người lại gắt đầu: “Đúng vậy.”

“Thanh Thời à, tính cách của anh không hợp chuyện yêu đương đâu, tính tình của em ấy thì vừa nhìn là biết không chịu ngồi yên, em sợ anh sẽ bị tổn thương mất, hơn nữa anh hoàn toàn không cần thiết phải chịu trách nhiệm chi vì em gái đó cá là anh bất nạt nó, đó chỉ là một việc bất khả kháng, chúng ta là bác sĩ mà.”

Mắt mày Cổ Thanh Thời rạng rỡ niềm vui, chẳng vì mấy câu của Tạ Đông Sơ mà bất an, lại còn cười lộ nếp, khuôn mặt trông rất ấm áp: “Không phải thế, anh cũng muốn thử thích một người mà, không liên quan đến chuyện đấy đâu.”

Ngón tay Tạ Đông Sơ siết mép bàn quá chặt nên bị đau, gắng gượng kiểm soát biểu cảm của mình, nở nụ cười khiên cưỡng: “Nhưng nếu em ấy bắt nạt anh thì sao? Lúc đấy biết làm thế nào? Anh không nhớ chuyện ngày trước hả?”

“Anh cũng đâu thể sống một mình cả đời được, anh sẽ học cách thích nghi mà, có lẽ quen rồi thì sẽ tốt lên phải không? Là người có ai mà không biết yêu chứ?” Sự cố chấp của anh không những không lỗi mắng mà thậm chí còn vô cùng ngọt ngào.

Tạ Đồng Sơ cuối cùng không ngăn nổi sự bất an trong lòng mình, giọng run lên: “Anh không thể như vậy...”

Chưa kịp nói xong thì có người đẩy cửa vào, cả hai đều giật mình quay ra nhìn. Tạ Bản Sâm vào phòng chẳng nói chẳng rằng đã kéo thẳng Tạ Đồng Sơ ra ngoài. Tạ Đồng Sơ lảo đảo chạy theo nhưng không hề cự lại anh. Cố Thanh Thời nhìn người dẫn đi mất hút sau tấm kính thủy tinh, chẳng tỏ vẻ gì, xắn cổ tay ngay ngắn xong thì ngồi vào bàn làm việc.

Thì Nhã Thừa hôm nay ru rú cả ngày làm việc trên gác xếp không xuống. Triệu Khắc ra ngoài đi giao hàng, vì thế, Trần Noãn đã có cơ hội một mình tiếp đón một vị khách thú vị.

“Ồi chào, con gái, là con hả?” Người khách bước vào, Trần Noãn còn chưa kịp chào hỏi thì đã bị phủ đầu ngay một câu như vậy.

Trần Noãn vọt óc ra cố nhớ lại hai người trước mặt: cặp vợ chồng này trông hơi quen quen, hình như đã từng gặp đâu đó rồi.

“Ồ... Chào các vị”

“Chúng ta từng gặp nhau rồi, con không nhớ hả? Cô là mẹ Trác Nhất này, cô vẫn nghe thằng bé nhắc con suốt đấy.” Người phụ nữ trung niên coi mờ võ tay Trần Noãn cười.

Trần Noãn sực nhớ ra, là gặp hôm đuổi bắt trộm, cảm thấy ngược ngược, cười khô không khốc: “À, vâng, cháu chào cô ạ, xin hỏi hôm nay cô chủ đến muốn xem gì vậy ạ?”

Mẹ Trác Nhất rất vui vẻ: “Con làm việc ở đây hả? Rảnh rồi thì qua nhà cô chơi nhé? Con với Trác Nhất nhà cô chủ thân nhau lắm phải không?”

Trần Noãn vội vã gật đầu: “Dạ, vâng.”

“Ồi chào, con bé này ngoan quá, càng nhìn càng thích, con gái sang nhà cô làm con dâu nhé?” Mẹ Trác Nhất nhìn Trần Noãn từ trên xuống dưới một lượt.

Trần Noãn cuối cùng cũng biết cách nói chuyện của Trác Nhất được di truyền từ ai rồi, cô bà mẹ như này thật đáng sợ ghê, nói một câu thôi mà làm Trần Noãn mụ cả đầu.

“Ha ha, có cứ đùa cháu ạ.” Trần Noãn gượng cười xua tay, nhanh nhẹn đi rót nước, “Cô chủ ngồi xuống xem đi ạ.”

Trần Noãn bung cốc nước ra, cha mẹ Trác Nhất không nói tiếp chuyện ban nãy nữa, nghiêm túc chọn hàng.

“Ông nội của Trác Nhất sắp mừng thọ, cô chủ muốn chọn một cặp bình hoa ỏn ẻn để tặng, mấy đồ chỗ các con hầu như đều là hàng sao chép nhì, có món đồ nào có tuổi chút không?” Bà Trác quay lại hỏi.

Trần Noãn gật đầu: “Dạ, có ạ, có điều không có sẵn ở đây, cô chủ có thể xem trước trong này.” Trần Noãn vừa nói vừa mở tập danh sách đầy cộp ra cho hai người xem.

Trần Noãn ngồi bên giúp cha mẹ Trác Nhất chọn quà, Thì Nhã Thừa đi từ gác trên xuống, thấy có khách cũng không buồn nói năng gì, nhìn Trần Noãn một cái rồi ra ngoài. Trần Noãn cảm thấy hôm nay sắp có hơi bị khó gần, chẳng biết khi nào mới có thể xin nghỉ về nhà chăm oppa. Hề cứ nghĩ tới oppa nhà mình là tâm trạng lại phấn chấn hẳn lên.

Cha mẹ Trác Nhất chọn quà xong, hẹn ngày đến xem rồi chuẩn bị về: “Con gái có rảnh thì năng đến nhà cô chủ chơi còn bồi dưỡng tình cảm với Trác Nhất nhà cô nữa chứ nhì? Nếu thằng bé đó dám bắt nạt con thì cứ nói với cô, cô sẽ cho nó một trận.” Biểu cảm hung ác khi nói đến câu cuối của bà Trác khiến Trần Noãn bất giác hoài nghi chẳng biết đây có phải là mẹ ruột hay không nữa.

Trần Noãn cười hùa vâng vâng dạ dạ rồi tiễn khách về.

Cố Thanh Thời vẫn chưa tan, Trần Noãn hết giờ làm sớm hơn nên bắt xe sang bệnh viện tìm anh.

Từ xa, Trần Noãn đã trông thấy Trác Nhất, hiện tại trông thẳng thắn này cũng thuận mắt hơn nhiều rồi, chưa kể cậu ta còn đang mặc áo bờ lu, tốt xấu gì cũng là bác sĩ, vậy nên bèn chào hỏi thật từ tế: “Bác sĩ Trác à, chào cậu.”

Trác Nhất vừa nhìn thấy Trần Noãn thì hằm hừ quay mặt đi: “Không có tiền đồ!”

Trần Noãn xoa chớp mũi, đúng là tính khí đại thiếu gia có khác.

“Có phải tại tôi tìm bạn trai không hợp ý cậu nên cậu mới thế này đó hả?” Trần Noãn khoanh tay không thêm chấp.

Trác Nhất ngoảnh mặt lại, trừng mắt nhìn đối phương, thừa dịp Trần Noãn không đề phòng, ép Trần Noãn vào góc tường. Trần Noãn giật mình, ngơ ngác, quên cả hét lên.

Ánh mắt cậu ta hơi bị đáng sợ, đặng đặng sát khí nhìn Trần Noãn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cô nói xem, thằng cha đó có cái gì tốt hả?”

Trần Noãn chưa từng nhìn thấy một Trác Nhất như vậy, nhất thời nghẹn lời: “Tôi...”

“Cô đúng là ngu hết thuốc chữa!” Cậu ta lại bồi thêm một câu, kẻ sát vào tai mà nói, khiến Trần Noãn sợ không dám cự người.

“Cậu có ý gì vậy hả!” Trần Noãn bùng phát, đẩy cậu ta ra, đứng thẳng người dậy.

Trác Nhất hung hăng nhìn trừng trừng Trần Noãn một hồi rồi cũng phải thả Trần Noãn ra, đứng dẹp sang bên, hừ một tiếng rồi nghênh ngang bỏ đi. Trần Noãn đứng đực ở đằng sau, chửi thầm trong bụng một tràng rồi mới đi tiếp lên phòng của Cố Thanh Thời.

Trần Noãn vừa gặp Cố Thanh Thời tâm trạng liền phơi phới ra mặt, còn Cố Thanh Thời thì vẫn cái mặt bình thản đó, cũng không hẳn là bình thản, mà y là không có gì thay đổi so với bình thường, chứ vẫn thấy ngạc nhiên vì sự xuất hiện bất ngờ của Trần Noãn: “Sao em lại qua đây thế?”

“Em đến chờ anh tan làm đó!” Trần Noãn thích ứng với thân phận mới rất nhanh, thậm chí còn cực kỳ muốn đứng ngay hàng lang quảng cáo rùm beng danh phận mới của mình, chỉ hận không thể dán tem sở hữu lên người Cố Thanh Thời.

Cố Thanh Thời gật đầu rồi lại đi vội. Trần Noãn ngồi một mình ở văn phòng buồn tực, tại sao bác sĩ lúc nào cũng bận thế nhì...

Rốt cục, đợi được đến giờ tan làm thì bụng của Trần Noãn đã reo ừng ục. Cố Thanh Thời thay quần áo xong, hai người cùng nhau xuống. Trần Noãn vốn đang rất vui vẻ lại bị cái vẻ bình thản của Cố Thanh Thời làm cụt hứng, không phải anh ấy chỉ đơn thuần thật thà chịu trách nhiệm đây chứ? Mặc dù rất mê hoặc, mặc dù kết quả là trên hết nhưng lòng người không đáy, Trần Noãn vẫn không thể thấy thỏa mãn.

Trần Noãn bám theo sau lưng người ta nhìn đằng lưng chỉ đi đứng bình thường thôi cũng hấp dẫn, thậm ước gì chỉ nắm tay nhau thôi cũng có thể mang thai.

Đến dưới lầu, bệnh viện đã vắng người, đèn đường sáng trưng, Trần Noãn đột nhiên đuổi theo ôm chặt cánh tay Cố Thanh Thời gọi: “Cố Thanh Thời.”

Cố Thanh Thời giật mình: “Sao thế?”

Trần Noãn trợn mắt đẩy về bắt mắt: “Anh xem giờ bọn mình đã là người yêu rồi đấy, liệu có phải anh nên hôn em một cái không.” Trần Noãn đùa bắt chấp tất cả.

Quả nhiên Cố Thanh Thời tròn mắt, nhìn nhanh xung quanh, sưng sờ mím môi không nói gì.

“...”

Trần Noãn tự nhiên thấy anh quá đồi đáng yêu, nhe răng cười: “Anh nhanh lên đi mà.”

Cố Thanh Thời đỏ mặt không nhúc nhích, mắt nhìn chằm chằm Trần Noãn, chẳng biết anh đang nghĩ gì.

Trần Noãn còn đang nghĩ xem nên đùa giỡn anh thế nào tiếp thì anh bỗng dưng cúi người, tay giữ gáy Trần Noãn, áp đôi môi anh lên trán.

Cảm giác nóng bỏng, Trần Noãn giật mình, ngay cả người mới từ thang máy bước ra cũng giật mình, một trận cười rúc rích, Trần Noãn trong lúc bị Cố Thanh Thời bồi rồi kéo đi, đuôi mắt thoáng liếc thấy bóng hai người Tạ Đồng Sơ và Trác Nhất.

Chú thích:

Câu nắm tay mang thai là của Trần Noãn, không phải mình bị cuồng Âu Cơ nên chém ra đầu đấy nhé ==)

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Đối với Trần Noãn thì sự chuyển biến trong mối quan hệ không hề ảnh hưởng gì đến cuộc sống. Tâm trạng đầu đang phần chấn mà nhìn thấy cái vẻ bình thản nguyên thủy của Cố Thanh Thời thì đều lập tức tụt mood, chuyện này quả thực là một thất bại, điều ngọt ngào duy nhất là nụ hôn trên trán đã giúp Trần Noãn hiểu ra vô vàn cảm xúc.

Trần Noãn gần như có thể tự xem mình là một kẻ to gan cho nên dừng hẳn can trường thẳng tiến trên con đường cộc đi tìm trâu chim là chuyện dễ như trở bàn tay. Thế nhưng khi thật sự cura được người ta rồi thì lại hoảng hốt, nên tấn công mãnh liệt để hạ gục hoàn toàn thì lại sợ báo bối khó lắm mới chiếm được sự quý chạy mất, mâu thuẫn trùng trùng, nỗi buồn khó nói.

Cho nên sau khi ăn xong đi tản bộ, Trần Noãn có ý bước chậm một bước, bần khoản xem có nên nắm lấy mấy ngón tay kia không. Hồi chưa xác định quan hệ, Trần Noãn có thể mặt dày mày dạn khoác tay anh, còn giờ thì lại lù lù bước. Căn nguyên là do đây là mối tình đầu của cô bạn nhỏ của chúng ta.

Lạc Thủy Hà từng hỏi Trần Noãn liệu có thể duy trì sự nhiệt tình đối với Cố Thanh Thời được bao lâu, thích bao sâu. Trần Noãn hoàn toàn không biết gì cả, chỉ làm theo trái tim mách bảo. Giờ thì Trần Noãn hiểu rồi, thứ dè dặt, cẩn trọng này trước đây không có là vì chưa biết quý trọng ư?

Trần Noãn một mình suy tư, mắt nhìn dần vào những ngón tay trước mắt cho đến khi nó duỗi thẳng ra ngay trước mắt: “Ngán người nghĩ gì thế?” Chủ nhân của những ngón tay dừng lại ngay trước mắt nói.

Trần Noãn giật mình ngó người rồi mới cười ha ha chữa cháy: “Đầu cô, em đang nghĩ xem sáng mai ăn gì.”

“Bữa tối còn chưa tiêu đã nghĩ đến bữa sáng rồi hả?” Cố Thanh Thời tò vè bắt đầu đi, dừng lại chờ Trần Noãn đi lên.

“Đây gọi là suy nghĩ chu đáo chứ, mai không phải phí thời gian nghĩ nữa!” Trần Noãn nhanh chóng tiến lên trước, đi song song với anh.

“Ừ.” Cố Thanh Thời gật gù.

“Quý ngài bạn trai à, em có thể đề nghị một yêu cầu nhỏ nhỏ không?” Trần Noãn cười.

“Ừ?” Cố Thanh Thời không đọc hiểu được ánh mắt của đối phương.

“Em có thể nắm tay anh được chứ?” Trần Noãn chớp chớp mắt đầy chờ mong.

Cố Thanh Thời thoáng giật mình rồi nhoen cười dịu dàng: “Có thể.” Anh đưa tay phải của mình ra đặt trước mặt Trần Noãn.

Trần Noãn lập tức giờ tay lên nắm lấy, không quên phải đan chặt năm ngón tay lại với nhau, vừa ấm áp lại an toàn.

Đối với Tạ Đông Sơ và Trác Nhất, hôm nay đúng là một ngày đen tối. Hai kẻ thất tình cò độc lại đụng mặt nhau ở góc đường, cảm nhận sâu sắc khái niệm “đồng bệnh tương liên”.

Trác Nhất xoay khớp vai, nhu mảy lại: “Uống một chén chứ?” Ý muốn nói đến quán nhậu mờ thau đêm bên cạnh đó.

Tạ Đông Sơ vốn là con gái nhà lành, từ bé đến giờ chưa đi chỗ kiểu này uống rượu bao giờ, hôm nay coi như là bốc đồng một phen, cau mày một cái rồi lập tức gạt đầu.

Lúc đầu hai người đều chẳng nói chẳng rằng can liên mấy chén, rồi tự rót thêm mấy chén nữa thui thui tự uống. Khi men rượu đã ngấm, Trác Nhất lăm mồm đứng lên nói trước: “Trần Noãn ngu ngốc, chưa thấy ai mắt mù lại còn ngốc nghếch như cô, cô xem bốn thiếu gia đây có điểm nào không bằng thẳng ngực Cố Thanh Thời chứ hả? Đúng là tức chết! Ngứa mắt tôi là thiệt hại của cô! Ông đây chịu thiệt thay cô vậy!”

“Này! Cậu chó có nói bừa nhé! Cố Thanh Thời điểm nào cũng hơn cậu hết!” Tạ Đông Sơ cao giọng, dẫn cái chén trước mặt Trác Nhất.

“Ha ha, giờ mà cô vẫn còn nòi dờ cho thẳng đó hả, có nói xem hân ta tốt chỗ nào nào? Tốt thế nào mà lại không thích cô hả?” Cậu ta chỉ tay thẳng mặt Tạ Đông Sơ cười hể hả.

Tạ Đông Sơ sừng sốt rồi cũng cười rồi lên: “Cậu nói đúng, anh ta không tồi, chẳng tốt đẹp gì, thật uống công tôi thích anh ta.” Cười xong lại rót tiếp rượu, “Nào, cùng!”

Hai người vừa uống vừa nói, đến tận khi Tạ Đông Sơ hoa mắt chóng mặt vẫn còn ôm khư khư chai rượu lăm bầm “uống công tôi thích anh ta... uống công tôi thích anh ta...” tự nói một mình chán lị bắt đầu khóc. Gió đêm lành lạnh, Tạ Đông Sơ khoanh tay cuộn người vào một xó.

Trác Nhất cò từu lượng cao hơn một chút, đứng lên ghé cười Tạ Đông Sơ vô dụng: “Tôi nói cho cô biết nhé, chỉ là một người đàn ông, một người đàn bà thôi, có cái gì đặc biệt hơn người đâu! Nào! Để tôi dạy cho cô biết!” Nói xong kéo cánh tay Tạ Đông Sơ dậy, “Học theo tôi mắng, mắng đủ một ngàn tám trăm lần, tôi không tin có không thể mắng cho ra mắng! Nào!”

Tạ Đông Sơ vịn tay anh ta đứng lên: “Được!”

“Tôi dạy cho cô!” Trác Nhất xiêu vẹo bước đi.

“Cố Thanh Thời là đồ con rùa!” Trác Nhất còn chưa kịp mở miệng, Tạ Đông Sơ đã tiên phong hét to.

Quán hôm nay không có mấy người, thấy một lũ say rượu, chẳng ai thêm đề ý. Trác Nhất cười ha ha chửi tiếp: “Trần Noãn ngu như bò!”

Hai người hò hét chửi một một tràng rồi ngồi lại xuống ghế nằm nhòai trên bàn nhìn chằm chằm đối phương, như thể nhìn nhiều thì sẽ đảo ra được cái gì đó hay ho vậy.

Hai người không hện lại cùng ngồi dậy lư cái đầu: “Không được không thích!”

“Ha ha ha, uống tiếp!”

Thế là lại tiếp tục cốc chén cụng nhau lạnh canh, đến tận khi quá quán không nhìn được nữa chạy lại hỏi: “Hai vị có cần tìm người nhà hay bạn bè tới đón không?”

Trác Nhất lão đảo đứng dậy: “Không cần! Bọn tôi tự đi được.”

Giọng say rượu là nhà lè nhè nhưng vẫn còn đi được, kéo Tạ Đông Sơ đang nằm úp sấp trên bàn dậy theo.

Trác Nhất đi xe đến đây, uống xe vẫn còn nhớ chỗ đậu chiếc xe yêu của mình, lúi Tạ Đông Sơ ra bãi đỗ rồi mình cũng chui vào.

Sáng sớm, Trác Nhất được tiếng hét thất thanh gọi tỉnh dậy. Trác Nhất và Tạ Đông Sơ rúc đầu vào nhau ngủ suốt một đêm. Điều này quả đáng sợ, Trác Nhất vội vàng bò dậy từ sàn xe chạy ra ngoài đóng cửa xe lại.

Tạ Đông Sơ ở trong xe bình tĩnh sửa sang lại quần áo rồi cũng xuống xe, cảm thấy một nỗi xấu hổ chưa từng có, một chiếc giấy cao gót chẳng biết đã đánh rơi đâu mất. Tạ Đông Sơ dùng ngón tay cào mái tóc, nhìn Trác Nhất đang tựa vào xe hút thuốc nói: “Tiểu tử, hãy xem như không nhớ việc này đi nhé.” Đôi mày thanh tú chau lại, biến nét dịu dàng thành vẻ uy nghiêm.

Trác Nhất nhếch miệng cười, nhổ nước bọt: “Hừ, tôi cũng chẳng muốn nhớ đâu!”

“Thế thì tốt!” Tạ Đông Sơ gạt đầu, xoay người bỏ đi.

Trác Nhất lại nhớ thêm một bãi xuống đất, tối qua còn trộm nghĩ có thể thử cùng người phụ nữ nà xem, thật may là chưa làm gì, người phụ nữ này thật đáng sợ!

Trác Nhất hít thở sâu, dấm tất đầu mẩu thuốc, mở cửa nghênh ngang lái xe đi. Sau một đêm say tỉnh dậy, tâm trạng đã khá hơn rất nhiều.

Đối với Tạ Đông Sơ thì việc này quá mức đặc biệt, quá xấu hổ, vừa thất thủ đi trên là đường vừa che mặt, chỉ sợ gặp phải người quen, ai mà ngờ lại bị Cố Thanh Thời đi làm ngang qua nhìn thấy, bầm còi chào.

Tạ Đông Sơ đánh phải miễn cưỡng lại chào: “Thanh Thời à.”

Cố Thanh Thời tò mò nhìn đáng vẻ nhếch nhác của đối phương: “Sao thế?”

“À... Sáng ra gặp chó hoang, lúc chạy không may làm rơi mất.” Tạ Đông Sơ dối đáp trôi chảy.

Cố Thanh Thời gật đầu, “Lên xe đi, không sao chứ? Có bị cắn không?”

Tạ Đông Sơ gạt mình bước lùi lại: “Không! Không! Không! Anh đi trước đi, em phải về nhà thay quần áo, mặc thế này không đi làm được.”

Cố Thanh Thời gật đầu: “Anh đưa em đi nhé?”

“Không! Không! Không! Không cần! Em tự lái xe được, anh mau đi làm đi!” Chưa bao giờ Tạ Đông Sơ lại hy vọng anh nhanh nhanh đi cho như lúc này.

Cố Thanh Thời ngoài chút cảm giác thấy Tạ Đông Sơ hôm nay không giống ngày thường thì không hoài nghi gì cả, nhanh chóng đánh xe đi tiếp.

Tạ Đông Sơ vội vàng chặn một chiếc taxi để về nhà. Ai biết còn bị lái xe nhìn đầy nghiền ngẫm, ra về biết thừa tối qua vị hành khách này đã làm gì. Tạ Đông Sơ không có ngu, tất nhiên là hiểu ý, bối rối cực kỳ, đã quên bằng vết thương lòng kia, chỉ hy vọng từ nay về sau không gặp lại cái tên tiểu tử xấu xa ấy nữa!

Trần Noãn xin nghỉ việc xong xuôi. Thi Nhã Thừa không có ở cửa hàng nên chưa kịp chào. Có điều sau khi hết giờ làm thì tình cờ gặp sếp về tới đầu cổng.

“Sếp ạ, anh về rồi ạ? Tạm biệt!” Trần Noãn vẫy tay chào hỏi.

Thi Nhã Thừa gật đầu.

Trần Noãn xoay người, chiếc hộp ảnh nắm chặt trong tay nhưng không có dũng khí lấy nó ra, nhìn theo người con gái đi khuất, quay người trở vào nhà.

Mỗi bước đi là một bước hồi tưởng.

“Diệt tuyệt sự thái! Còn bắt nạt tôi nữa, coi chừng tôi đi dụ dỗ sếp đó, to ông to bà xong sẽ quay lại chèn ép bà! Tốt nhất là sa thải bà luôn!” Giọng nói lăm lăm oán thán bên bờ hồ gần nhà vệ sinh vọng tới, anh đang định mở cửa đi ra đánh phải dừng lại, đợi cho người kia đi đi, từ đây anh đã khắc những lời này ở trong lòng, anh vẫn luôn ở đây chờ em đến dụ dỗ.

Mấy hôm sau Trần Noãn mới biết tin Lạc Thủy Hà chia tay qua miệng của Tạ Bản Sam.

Trần Noãn hoảng sợ tròn mắt nhìn Lạc Thủy Hà: “Sao cậu không nói với tớ hả?”

“Chuyện kiểu này thì biết nói thế nào chứ?” Lạc Thủy Hà lo lắng, chẳng biết làm sao để bán thắm chuyện mình thất tình, cho dù là bán cho chính con bạn thân.

“Tại sao vậy chứ?” Trần Noãn không nghĩ ra nổi, tuy mình vẫn luôn thích soi mói gia thế và về ngoài của Quách Vị Phàm nhưng cũng chỉ mong Thủy Thủy hạnh phúc là được thôi, ngờ đâu có ngày đi đến nước này.

Lạc Thủy Hà khép hờ mi mắt, có vẻ không định nói chuyện tiếp: “Chắc là không hợp ấy mà, cậu đừng hỏi, cho tớ mấy ngày bình tâm đã nhé.” Nói xong liền đứng lên về phòng.

Trần Noãn đang trong những ngày tháng yêu đương cháy bỏng, cho dù là đơn phương cháy bỏng, nhưng ít nhất chính mình cảm thấy rất vui vẻ, cho nên nhìn thấy tình cảnh của Lạc Thủy Hà, nhất thời áy náy vô cùng.

Trần Noãn vội vàng gọi điện cho Tạ Bản Sam “Chuyện của Thủy Thủy thực ra là sao vậy ạ?”

“Anh tình cờ gặp hai người họ cãi nhau, hình như có người thứ ba thì phải.”

Trần Noãn tức đùng đùng lập tức cúp máy, khoác áo lao ra khỏi nhà đi tìm Quách Vị Phàm tính sổ. Tạ Bản Sam buồn bực xoa mũi, lên mạng tiếp tục nghiên cứu các cách theo đuổi người đẹp.

Trần Noãn dễ dàng tìm được Quách Vị Phàm. Anh ta đang thu dọn đồ đạc, có vẻ như sắp chuyển đi, thấy Trần Noãn đến cũng không có vẻ gì bất ngờ: “Vừa hay anh cũng muốn đi tìm em, có cái này gửi lại cho Thủy Thủy.”

“Hả, anh còn gọi Thủy Thủy không thấy ngượng mồm à?” Trần Noãn giận không biết trút vào đâu, đành đập tay ầm ầm lên cánh cửa.

Quách Vị Phàm cười chua xót: “Anh xin nghỉ việc rồi, mai là đi.”

Trần Noãn thấy đối phương không tiếp chiêu của mình, cảm xúc cũng hòa hoãn lại: “Thực ra vì sao hai người lại thế này, anh nói xem có phải anh có người khác không?”

“Chuyện này mà cô ấy cũng nói với em à?” Quách Vị Phàm quay lại nhìn.

“Thực ra vì sao lại thế này?” Trần Noãn nóng nảy, quyết hỏi đến cùng.

“Không có gì, cứ coi như anh có lỗi với cô ấy là được, cái hộp này phiền em gửi cho cô ấy giúp anh.” Quách Vị Phàm lấy trong tủ ra một cái hộp.

“Đây là gì ạ?” Trần Noãn đón lấy cái hộp.

“Là quà trước đây anh chuẩn bị định tặng cho cô ấy, nếu cô ấy thích thì giữ lại, không thích thì cứ ném đi.”

Trần Noãn ôm cái hộp bó vè, mặt mũi vẫn buồn bực như cũ, chẳng biết thêm được chút gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Mãi rất lâu về sau Trần Noãn vẫn không biết vì sao Lạc Thủy Hà chia tay. Rõ ràng đám cưới đã chuẩn bị lâu như vậy, Trần Noãn rất hâm mộ Lạc Thủy Hà có được một người bạn trai tốt và một cuộc sống tự do không cần làm việc. Giờ chia tay, Quách Vị Phàm rời bỏ vị trí công tác hiện tại, còn Lạc Thủy Hà sau mấy hôm trầm mặc kiểm lỗi ở trong nhà dường như đã khôi phục lại sức sống, bắt đầu một cuộc đời mới.

Đấy đều là do Trần Noãn nghĩ thế.

Từ sau khi nghỉ việc, thời gian bỗng nhiều hẳn ra, bà Trần sau khi biết chuyện thì phê bình con gái một trận, kiên quyết bắt về nhà. Trần Noãn rất khó xử, tình cảm với bạn trai còn chưa chắc chắn, con bạn thân lại xảy ra chuyện, thời điểm này mà bỏ về nhà thì chết mất! Trong lòng Trần Noãn cực kỳ không tình nguyện nhưng vẫn sợ uy của mẹ, không dám hó hé gì, đành phải bảo mình chỉ về nhà được mấy ngày, ở nhà không tiện xem tư liệu, còn phải quay lại học tập.

Hôm về nhà rơi đúng ngày Cổ Thanh Thời bận, nhà Trần Noãn ở ngay thành phố hẻo lánh, không cần đón đưa, Trần Noãn cũng không có cảm giác gì, đường về nhà ngắn ngủi, chẳng kịp có chút cảm giác ly biệt gì.

Về nhà bám gót cha mẹ làm nũng thậm chí còn quên bém cái Cổ Thanh Thời cho đến tận sáng hôm sau nhận được tin nhắn hỏi han của oppa trên weibo mới nhớ ra.

“Đang làm gì thế?”

Trần Noãn lăn tròn trên giường mấy vòng cố đoán ý, anh hỏi vậy là ý gì chứ? Sáng sớm tắt nhiên là đang ngủ rồi. .

Trần Noãn cũng biết ngại nên đành đáp là:

“Chuẩn bị đất cho đi dạo ạ ~”

“Ồ, mai anh được nghỉ.”

Trần Noãn lập tức nhanh nhẩu.

“Vậy anh đến chỗ em đi, em dẫn anh đi chơi hồ!”

Thế nên lúc Cổ Thanh Thời đi vào tiểu khu nhà Trần Noãn, cô đang ngồi xổm ở mép bồn hoa ôm cổ một con chó vàng to béo chơi, ngoảnh đầu lại thấy anh, mắt sáng lấp lánh đứng đấy. Trời đương buổi sớm mai, trong vườn hoa ngập tràn hơi sương và hương hoa cỏ đưa thơm ngát.

“Ồ, anh tới sớm thế.” Con chó cũng nghiêng đầu nhìn anh. Giọng cô dịu dàng, ngọt ngào, tự nhiên Cổ Thanh Thời cảm thấy có chút thích.

“Ừ.” Anh mỉm cười gật đầu.

“Vậy anh chờ em một chút đã nhé, em dắt chó lên cho bà.” Trần Noãn nhanh nhẹn xoay người chạy lên nhà, Cổ Thanh Thời đành đứng nguyên tại chỗ chờ Trần Noãn. Hành vi, vẻ mặt của anh rất thẳng thắn, luôn luôn nhìn chăm chú về phía cầu thang, hết sức tập trung.

Thấy Trần Noãn xuống, khỏe mỗi anh cong lên, cặp răng nanh sáng bóng thật đáng yêu. Con sói háo sắc trong lòng Trần Noãn tru lên một hồi dài, nụ cười trên mặt tươi như hoa nở, nhanh nhẹn lại gần nắm tay anh: “Chúng ta đi thôi!”

Hồ nước gần nhà Trần Noãn được thiết kế thành một khu vui chơi, trong hồ có điểm cho thuê thuyền, có thể ngồi thuyền đi ngắm cảnh.

“Đi thôi đi! Chúng mình cùng ngồi chung thuyền!” Vừa thấy có thuyền, Trần Noãn đã phấn khởi lấy tay anh, Cổ Thanh Thời đành phải đi tìm chủ cửa hàng.

Mua vé, mặc áo phao, leo lên thuyền, Trần Noãn chọn một chỗ mép thuyền ở phía trước. Thuyền xuống nước, Trần Noãn chỉ hau háu ngắm cảnh xung quanh, quên không để ý Cổ Thanh Thời, đến tận khi vui vẻ chỉ cho anh xem khu chơi trò chơi, quay sang nhìn mới thấy mặt anh trắng bệch, trông rất yếu đuối, dễ bị bắt nạt.

Trần Noãn đơ người trong giây lát rồi vội hỏi: “Anh làm sao thế?”

Trần Noãn luống cuống lấy chai nước trong tủ, thuyền bỗng trông trắng, Cổ Thanh Thời vội giữ chặt tay Trần Noãn: “Anh không sao, hơi bị say sóng một chút.”

Trần Noãn vừa háo sắc tận hưởng vẻ đẹp yếu đuối mong manh của anh, lại vừa xót ruột, đánh phải mong sao thuyền mau mau vào bờ, lòng thầm cười trộm hóa ra anh lại say sóng, bỗng nhiên thấy vậy cũng thật dễ thương.

“Vậy anh uống nước đi.” Trần Noãn lấy bình nước ra, vặn nắp đưa cho anh, “Anh nên nói sớm chứ, vậy thì đã không ngồi thuyền rồi, đỡ cho bây giờ phải khó chịu...”

“Không sao mà.” Cổ Thanh Thời hớp một ngụm nước rồi nói thêm, “Thực ra đây là lần đầu tiên anh ngồi thuyền, không biết trước.”

Tuy oppa đang say sóng nhưng Trần Noãn vẫn không kiểm soát được cơn sóng háo sắc, quả nhiên đến uống nước cũng ưa nhìn, thật muốn đè anh xuống ngay, có điều vẫn phải tiến hành tuần tự, coi trọng chất lượng mới được, bằng không dễ lộ bản chất thì tèo.

Gắng đi hết một vòng, cuối cùng thuyền cũng về bờ. Trần Noãn dìu Cổ Thanh Thời về chòi hóng mát chỗ bán vé nghỉ tạm, nắm chặt tay anh không buông, lén lút tưởng tượng mình đang sàm sỡ, thật sự lỗ mãng! Đáng tiếc Cổ Thanh Thời trong sáng không hề biết tới nội tâm không thuần khiết của quý cô bạn gái.

“Vậy có phải anh cũng không chơi được mấy trò đu quay phải không?” Trần Noãn chỉ về hướng chiếc đu quay đang xoay tròn ở út xa.

Cổ Thanh Thời nhìn theo, không khỏi nhàu mày: “Không biết...”

Trần Noãn ngạc nhiên: “Cái đó anh cũng chưa từng chơi hả? Hồi nhỏ thì sao?”

Cổ Thanh Thời gật đầu.

Trần Noãn chẳng thể không tròn mắt rớt cằm, có chút buồn rầu, chẳng lẽ từ nhỏ đến lớn anh luôn là một con mọt sách hả? Cuộc đời sao có thể để lại nhiều tiếc nuối đến vậy.

“Em dẫn anh đi chơi!” Trần Noãn hơi bị hưng phấn.

Cổ Thanh Thời gật đầu: “Hồi nhỏ, cha mẹ anh vội quá nên anh ít khi được dẫn ra ngoài...”

Trần Noãn nghĩ người này có tính lạnh đời chẳng qua là bởi vì sống tách rời với xã hội quá sinh ra mà thôi.

“Không sao hết, sau này bọn mình sẽ thường xuyên đi chơi. Bù đắp khuyết thiếu của cuộc đời, vẫn còn kịp cả.” Trần Noãn lục tìm khăn giấy trong túi, lau vết bẩn dính trên ngón tay cho nên Trần Noãn không được nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Cổ Thanh Thời đang nhìn mình.

Dẫn anh đi chơi từ nào Cổ Thanh Thời cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, tùy Trần Noãn chọn, cho đến khi đi ngang qua chỗ chờ taxi xe điện dụng, anh nhìn mấy đứa trẻ chơi đùa trong đó, đôi mắt mới ánh lên chút thèm thưởng. Trần Noãn tính ý, quyết đoán mua vé, hai người leo lên xe.

“Em nói cho anh biết nhé, trò này em là cao thủ đấy, sợ chưa?” Trần Noãn cười haha uy hiếp.

Cổ Thanh Thời chỉ cười vô tư, không trả lời lại.

“Giờ nói sợ vẫn còn kịp đấy, em sẽ hạ thủ lưu tình, bằng không thì hôn em một cái, hô thật to anh yêu Trần Noãn nhé!” Trần Noãn che miệng cười hi hi, cảm thấy da mặt mình dầy không phải loại vira.

Cổ Thanh Thời quay đầu đi, lỗ tai vụng trộm đỏ hồng: “... Còn chưa thử mà.” Anh nói có chút ngượng ngùng.

Trần Noãn thấy bất ngờ được anh liên vui về.

Có điều, Trần Noãn đã khinh địch quá mức, cứ tưởng phen này chắc thắng, không ngờ tay mơ Cổ Thanh Thời sau vài lần thất thế đã có thể dẫn được Trần Noãn vào góc tường, khiến Trần Noãn mất năng lực phản kháng, đồng thời còn bật cười sáng khoái.

Lúc hai người đi ra, Trần Noãn bắt mắt ra mặt nhưng Cổ Thanh Thời thì tươi rói rồi, hơn nữa còn lưu luyến quay đầu nhìn, “Trò này vui thật.” Ánh mắt anh khi nói cũng sáng hẳn lên.

Trần Noãn hừ một tiếng mặc kệ anh, kéo anh đi, đi tìm bình tĩnh.

Vốn Trần Noãn là người có tính thần hơn nhưng đến khi Trần Noãn mệt không đi nổi nữa thì tính thần Cổ Thanh Thời vẫn sáng láng như trước, không cần Trần Noãn dẫn nữa, tự đi mua vé chơi một mình. Trần Noãn ôm cốc trà sữa ngồi trên ghế tựa xem các em nhỏ chơi cho xe điện dụng với Cổ Thanh Thời, anh chàng này cũng hết như một đứa trẻ, cười rộ lên ánh mắt sáng lấp lánh.

Lúc hai người về, Trần Noãn thực sự mệt bã người, vừa lên xe là ngoẻo đầu dựa vào cửa kính ngủ lịm quay. Cổ Thanh Thời thấy đầu Trần Noãn liên tục đập vào kính bên chính lại cho nó dựa vào vai mình.

Trần Noãn không biết ánh mắt người nọ dịu dàng biết bao nhiêu, cũng không biết ánh vụng trộm hôn đỉnh đầu mình rồi vội vã ngoảnh mặt đi như làm chuyện xấu sợ bị bắt quả tang, lỗ tai đỏ bừng, làm bộ ngăm nhìn chung quanh.

Tuy bà Trần nói thế nào cũng không đồng ý nhưng Trần Noãn vẫn kiên quyết theo Cổ Thanh Thời về lại thành phố, có điều Trần Noãn không hề lộ ra cho mẹ biết mối liên hệ mật thiết giữa việc này với Cổ Thanh Thời, nghĩ cách kiếm cớ nói dối ngang nhiên lên xe về thành phố.

Sau khi Trần Noãn quay lại, Lạc Thủy Hà đã đi ra ngoài, lên núi nghe gió thổi, tâm tình cũng dần dần lắng lại.

Cái hộp Trần Noãn mang về, Lạc Thủy Hà không thêm mở ra xem, lúc ra khỏi nhà đã tiện tay ném vào thùng rác. Chuyện ngày hôm đó đã in sâu vào tâm trí của Lạc Thủy Hà, cho dù già vờ né tránh cũng không quên được.

“Cứ cho là anh có gì đó với cô ấy, thế còn em thì sao? Em có dám nói là em thật sự yêu anh không?” Đây là câu nói sấm sét nhất, khiến Lạc Thủy Hà vô cùng lúng túng, không biết vì sao.

Lạc Thủy Hà buồn cười nhìn anh ta: “Anh nói lời nà mà không sợ trái lương tâm bị trời phạt à?”

Cô là Lạc Thủy Hà, dù trong lòng quyến luyến thì lúc này đây vẫn muốn thể hiện phong thái của một nữ hoàng.

Lạc Thủy Hà thậm chí không nhớ rõ người phụ nữ kia tên gì, giống như Quách Vĩ Phạm nói đấy, là ai không quan trọng, anh ta có phải Quách Vĩ Phạm không cũng không quan trọng, thực ra điều cuối cùng Lạc Thủy Hà này muốn là gì?

“Được, vậy em nói xem, mấy năm nay chúng ta ở bên nhau, vì sao em chưa bao giờ mời tôi về nhà em? Trong mắt em có phải anh cũng không bằng đứa bạn thân của mình phải không?”

Lạc Thủy Hà cười rất đẹp vì thực sự đã không còn gì để nói nữa: “Không ngờ anh lại trẻ con vậy đấy, giờ bị em bắt được anh có quan hệ mờ ám với người khác thì anh lại cần trả em hà, nghe em nói này, Quách Vĩ Phạm, nếu anh còn là đàn ông thì nên dứt khoát chút đi, hợp được tan được, đừng trốn tránh trách nhiệm.” Lạc Thủy Hà thể hiện rõ ràng sự căm ghét của bản thân ra ngoài mặt.

Đối phương đành mặt lại: “Anh đã nói với em là anh với cô ta không có gì rồi, em không tin, em nghi ngờ tôi, hôm nay chúng ta hãy nói hết mọi lời ra đi, dù sao chuyện cũng đã đủ rồi rầm rồi.”

Lạc Thủy Hà rút một liều thuốc ra châm lửa: “Anh nói đi.”

“Đúng, ý tôi là vừa rồi em báo anh cái cô ấy, nhưng em tự nghĩ lại mà xem, điều kiện hai nhà chúng ta như vậy, anh có thể không cảm thấy tự ti sao? Sự thật là anh lúc nào cũng phải cố hết sức để làm mọi thứ tốt nhất, để nhận được sự khen ngợi của cha em, sự nài em coi thường anh, báo anh là chó chui gầm chạn, nhưng dù anh có nỗ lực thế nào thì quả thực anh vẫn cứ mãi là chó chui gầm chạn!”

Lạc Thủy Hà chưa bao giờ biết vị hôn phu trước mặt đây lại trẻ con, ngây thơ như thế: “Đúng, em đã đoán trước được loại chuyện kiểu này cho nên cả nhà em có ai đối xử với anh không hề đặt cân trọng không? Làm gì cũng chỉ sợ khiến anh cảm thấy có gánh nặng trong lòng, đến ngay cả Lạc Thủy Hà em đây, vốn là một học sinh khoa quản trị có tư chất nổi trội cũng trở thành đứa con gái phũ phàng suốt ngày chỉ biết mua sắm, cả nhà này do anh làm chủ cả, em thấy là do anh tự ti quá mức mà thôi!”

“Đúng vậy, mọi người đều đối xử với anh dè dặt, cân trọng, không phút nào không sợ anh cảm thấy bị coi thường, ngốc không nổi đầu đấy, nhưng rồi sao? Em không biết đây chính là vấn đề sao? Yêu một người vì sao phải đánh mất chính mình, phải dè dặt cân trọng? Em có biết nó tạo ra khoảng cách xa xôi nhường nào không? Anh tình nguyện nếu anh làm sai thì xin hãy dấy đổ, mắng mỏ anh, tức giận thì hãy nói ra, chứ đừng đối xử với anh như một người khách, bàng quan với anh như vậy!” Quách Vĩ Phạm cười khổ, “Anh tình nguyện để mọi người khinh thường anh...”

Lạc Thủy Hà chưa bao giờ biết anh suy nghĩ như vậy, nghĩ xa xôi đến thế, Lạc Thủy Hà cũng không biết thực ra cái gì là thích ...

Vốn tưởng rằng trái tim này sẽ khó chịu lắm nhưng không hiểu sao sau khi nghe anh nói xong những lời này, nó đột nhiên trở nên tĩnh lặng. Đến tận giây phút này, Lạc Thủy Hà mới hiểu, người chết đuối khao khát bám được vào một khúc gỗ trôi sông nhưng cuối cùng cái người ấy muốn là một cánh rừng rậm có thể trú chân, khúc gỗ trôi sông kia cuối cùng cũng không thể dùng mãi được.

Hít sâu một hơi, Lạc Thủy Hà cảm thấy cuộc đời mình thật đáng cười, tuy gọi là nữ nhũ nhà giàu nhưng trước nay chưa một lần được yêu đương thuận buồm xuôi gió. Lạc Thủy Hà cười khổ châm thêm một liều thuốc, hít sâu, phả ra nhẹ nhàng, lần khỏi bao phủ vẩn vơ lấy gương mặt, chỉ có đôi môi đỏ mọng là có thể trông thấy cực kỳ rõ ràng.

“Này, anh có thể làm một bác sĩ vĩ đại để cho em chỗ dựa, cũng sẽ không lãng phí bên ngoài, có điều có vẻ như anh không hề biết quản lý công ty, em có thể cần anh ảnh hưởng được không?” Phía sau đột nhiên có người nói khiến Lạc Thủy Hà giật mình suýt thì tẹo gãy cao gót, vội vàng đứng thẳng, quay lưng lại nhìn người phía sau.

Là một gương mặt tươi cười nhưng không lộ nụ cười, hiếm được một hôm không thấy mang kính.

Sau này đáp án Trần Noãn có được là: “Lạc Thủy Hà tở vốn tự có năng lực, hà có gì phải dựa dẫm vào đàn ông.”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Trần Noon nằm úp trên bàn ngắm đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ. Trời chẳng biết bắt đầu tí tách mưa từ lúc nào, mặt đường ướt sũng, hé cửa sổ ra là gió lạnh cuốn mưa bụi tràn vào ngay. Trần Noon rung mình, vội đóng sập cửa sổ lại, dự báo thời tiết báo hôm nay giảm nhiệt độ, thật quá chuẩn.

Trần Noon xem giờ trên điện thoại, đuổi cái lmg lười biếng, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

May là hôm nay có đem theo ô, không phải nhờ Trần Noon cẩn thận mà đúng lúc chuẩn bị ra khỏi nhà thì bị Cố Thanh Thời nghiêm túc bắt bỏ vào trong túi, lúc đó còn lầu bầu trộm nghĩ anh tính như bà cổ, trời đẹp thế này sao có thể mưa đây.

Trần Noon chép miệng, bật ô lên, đi xuống dưới bậc thềm.

Trần Noon cảm thấy mình cũng thật là kỳ lạ. Những người nhiệt tình tán tỉnh thì mình không có hứng thú, với Cố Thanh Thời lạnh tanh, tuy rất quan tâm nhưng lại không biết nói năng, còn khiến người ta nghĩ anh làm mọi việc vì nghĩa vụ thì mình lại một mực cuồng ngược đủ tám, nghe được anh nói một câu tâm tình thì vui sướng hơn nghe người khác nói cả muôn ngàn câu.

Lạc Thủy Hà thì không nghĩ vậy, bạn ấy bảo: “Câu cứ thừa nhận cậu yêu anh ta quách cho rồi, bày đặt cuồng ngược cái gì chứ, kiểm có cả thôi. Mấy người trước kia của cậu đâu có thể tính là yêu đương chứ hả? Lại còn bày đặt làm như mình là thành yếu yếu, mau rút lại mấy lời ngụy biện với thuyết âm mưu kia đi rồi đối đãi với bác sĩ Cố của chúng ta cho tốt vào.”

Trần Noon không trúng chiêu đòn tẩy não này, dù sao như hiện giờ Trần Noon thấy mình đã thoải mái vui vẻ rồi.

Ở trạm xe buýt đợi một hồi, trời mưa càng ngày càng to, đường ngày càng tắc, thế nên đợi cả chục phút mà vẫn chưa thấy bóng xe buýt đâu. Trần Noon quyết định bắt xe đi, chẳng mấy khi mới được Cố Thanh Thời rảnh rỗi mời ăn cơm, không thể đến muộn được.

Có thể là vì trời đổ mưa nên con người ta bỗng suy nghĩ nhiều hơn. Trần Noon cảm thấy mình còn chưa kịp tận hưởng sự nóng bỏng, cuồng nhiệt của tình yêu thì đã bị dội tắt. Yêu đương với bác sĩ, thời gian eo hẹp phát hờn. Trước đây, Trần Noon cứ chạy đến bệnh viện suốt ngày nên chưa nhận ra vấn đề, giờ ngày nào cũng phải đi học, lâu lâu gặp được một lần đã tốt, hai người ngoài nhân tin báo tình hình cho đối phương thì ít khi nhân thêm gì khác. Tình thoáng thì được thêm câu dặn dò đi đường cẩn thận. Cũng không thể nói là không thất vọng. Khi nằm ôm điện thoại cả đêm đến nỗi ngủ quên mà vẫn không chờ được tin nhắn trả lời, trong lòng cũng không khỏi thấy buồn phiền nhưng được cái may mắn là Trần Noon có tính cách rất rõ ràng. Mình là người cảm của thì phải chịu thiệt một chút, dần dà cũng quen.

Trần Noon đã từng thảo luận với Lạc Thủy Hà vấn đề này. Lúc mới bắt đầu bên nhau, quả thực Trần Noon đã bị chìm đắm trong niềm hạnh phúc hân hoan, những ngày sau, bình tĩnh lại, Trần Noon bắt đầu nghi ngờ vì sao hai người lại ở bên nhau.

“Chắc chắn là vì thích cậu đây, chứ không ở bên cậu là thích tự ngược đãi bản thân à?” Lạc Thủy Hà khinh bỉ ra mặt.

“Nói linh tinh! Cũng có khả năng là tính cách anh ấy như vậy nên bị mình lừa thì sao? Lỡ như anh ấy thực sự muốn chịu trách nhiệm với mình thì làm sao đây?”

“Cậu quả là có óc hài hước.” Lạc Thủy Hà cười lẫn lộn, nhả một hơi khói vào mặt Trần Noon.

Trần Noon bị sặc khói, quạt tay lia lịa.

“Cậu nói xem, bác sĩ ngoại khoa thì có em gái nào mà chưa thấy, chưa sờ qua, anh ấy đều chịu trách nhiệm hết hả?”

“Nhưng mà những người khác đâu có bắt anh ấy phải chịu trách nhiệm đâu...”

“... Cậu mà nói thế thì tôi cảm thấy tốt nhất cậu cứ ăn sạch sành sanh anh ta đi là xong chuyện, như vậy thì sẽ được chịu trách nhiệm cả đời, chẳng cần lo được lo mất gì nữa hết, mặc kệ anh ta có yêu hay không, cứ giữ nguyên lấy, trời hai đứa lại với nhau là được.”

Vốn Lạc Thủy Hà chỉ nói đùa thôi, chẳng ngờ Trần Noon lại tin, bắt đầu lên kế hoạch mở đường cho con sói háo sắc.

“Làm thế nào?”

Lạc Thủy Hà anh dừng hy sinh chết sặc bởi khói thuốc của chính mình, ho húng hắng một hồi, mặt đỏ tung búng, đứng dậy tuyên bố: “Đừng là con gái yêu vào ngu không chịu nổi, cậu đi mà hỏi thẳng anh ta ấy.” Lạc Thủy Hà vẫy tay chào, quay người bỏ đi.

Trần Noon tất nhiên sẽ không đi hỏi thẳng, dù có đi dụ dỗ thì ít nhất cũng phải kín đáo một chút, ai ngu đâu lại đi tự thú trước.

Cuối cùng cũng bon chen bắt được một chiếc taxi, Trần Noon vội vàng đóng sầm cửa xe lại: “Bác tài, bệnh viện Tây Đức.”

Đường đến bệnh viện tắc nghẽn kinh hoàng, ngày càng có xu hướng sẽ phải trễ hẹn.

Trần Noon định gọi điện thoại báo cho Cố Thanh Thời một tiếng nhưng lại sợ anh đang trong phòng mổ, đành phải sốt ruột cầu cho đường nhanh chóng thông.

Đến tận lúc Trần Noon xuống xe, con mưa vẫn chưa hề ngớt. Đã trễ giờ hẹn hơn chục phút, Trần Noon nhìn về phía bệnh viện, đoán chắc giờ này anh đã tan rồi, bèn vừa đi vừa gọi điện thoại nhưng gọi liên mấy cuộc vẫn không có ai nghe máy, vừa khéo lúc này đã đi đến nhà ăn.

Trần Noon đẩy cửa vào nhìn quanh bốn phía, quả nhiên không ai. Người vẫn chưa đến, Trần Noon thở phào nhẹ nhõm, may là không chỉ có mình trễ hẹn.

Trần Noon được phục vụ xếp chỗ ngồi, phát thực đơn xong lại tiếp tục gọi điện thoại. Thế mà mãi vẫn chẳng có ai nghe máy, chẳng biết là quên mang điện thoại hay là đang trên đường nên không tiện nghe.

Trần Noon sốt ruột suốt đường đi, giờ mới thấm mệt, trời đổ mưa khiến không khí trong phòng trở nên buồn hơn. Trần Noon khoanh tay, nằm sấp trên bàn một lát, thế rồi bắt trí bắt giác ngủ quên. Lúc giật mình dậy, bật điện thoại lên kiểm tra, vẫn chưa có tin nhắn hay cuộc gọi nào trở lại, đã quá giờ hẹn hai tiếng đồng hồ, bên ngoài mây vẫn đen kịt kịt.

Trần Noon nóng ruột, lập tức đứng dậy, đi ra tới cửa lại lộn trở về vì quên mất túi xách nhưng cuối cùng vẫn bỏ quên ô. Một trận gió thổi ù ù vào trong bệnh viện. Khu nội trú buổi tối, đèn đêm vẫn sáng trưng. Trần Noon sốt ruột ấn thang máy, hùng hổ đi thẳng tới phòng của Cố Thanh Thời nhưng không có người ở đó.

Trần Noon hoang mang giữ một y tá đi ngang qua lại: “Bác sĩ Cố đâu rồi ạ?”

“Hả? Bác sĩ Cố đang ở phòng nghỉ, anh ấy...” Cô y tá trẻ còn chưa nói xong, Trần Noon đã chạy vội đi.

Lúc Trần Noon xông vào phòng nghỉ, quả nhiên Cố Thanh Thời đang ở đây thật, chẳng qua anh nằm trên giường, mặt bọt bạc, nhìn mình đầy ngạc nhiên. Tạ Đông Sơ đứng bên giường quay người lại nhìn, mái tóc xoăn gọn sóng, áo bờ lu trắng gọn gàng tương phản với tình trạng ướt lép nhép của Trần Noon. Chẳng rõ vì sao, Trần Noon bỗng thấy sống mũi cay xè, mở miệng ra liền òa khóc.

Cố Thanh Thời hoàn toàn không kịp phản ứng gì trước tất cả những gì vội xảy ra trong nháy mắt, anh chỉ xuống giường theo bản năng định kéo Trần Noon lại gần, đụng phải kim truyền trên tay, đau nhủu cả mấy. Tạ Đông Sơ vội ngăn anh ta lại: “Anh đứng chờ động, để em đi xem sao.”

Tạ Đông Sơ đưa tay giữ vai Trần Noon, còn chưa kịp nói bất cứ điều gì, Trần Noon đã vội bỏ ra ngoài, ngồi trên nền nhà tiếp tục khóc, không nói không rằng, khóc đỏ cả mắt, nước mũi tèm nhem lấm lem. Cố Thanh Thời thực sự không chịu nổi, đành phải kiên quyết nhỏ kim truyền ra, đích thân xuống giường, kéo người vào phòng.

“Sao thế?” Cố Thanh Thời nhất thời không tìm thấy khăn giấy, cũng không nhận ra Tạ Đông Sơ đang đưa gói giấy tới ở sau lưng, đành phải chùi mặt cho Trần Noon bằng tay, nước mắt nước mũi rây bản ra tay cũng mặc.

Trần Noon cảm thấy cực kỳ nuối hận, chẳng ngờ ngang đến sức khỏe của đối phương, ráng không để mình nhìn đến vết máu trên nu bàn tay anh, chỉ tập trung khóc. Cảm nhận từng ngón tay của anh chà trên mặt mình, Trần Noon nhất thời xúc động tím lầy căn, Cố Thanh Thời cũng không rút về.

Tạ Đông Sơ tròn mắt nhìn: “Cò làm cái gì thế? Hôm nay bác sĩ Cố mới bị ngãt, cò vừa vào đã bắt đầu làm âm ỉ là có ý gì hả?” Giọng nói đầy bực tức.

Trần Noon nháy tay ra, trên nu bàn tay Cố Thanh Thời đã có một vệt tròn đầu răng đỏ hồng nhầy nhụa nước bọt. Anh chau mày nhìn, ráng nhận cảm giác muốn đi rửa tay ngay lại, kiên nhẫn hỏi: “Thực ra là làm sao vậy?”

Trần Noon khóc chán chê mới bắt đầu thấy đau lòng vì anh bị ngãt, đẩy anh quay trở lại giường: “Sao anh không gọi điện báo cho em một tiếng, bị ốm cũng chẳng nói gì cả, để em đợi một mình lâu như vậy...”

Cố Thanh Thời ồ á, vội vàng bảo: “Xin lỗi, anh quên điện thoại ở văn phòng.”

Trần Noon không hề lòng lấm với câu trả lời này, có khi là chẳng nhớ gì đến mình ấy... Nhưng thực ra vẫn xót ruột thương anh nên đành nện không nói mà hỏi: “Sao anh lại bị thế này? Vì sao mà ngãt?”

“Không có chuyện gì, gần đây hơi bận, cơ thể không chống nổi.” Anh cười lơ đãng.

Tạ Đông Sơ không nhìn được xen vào: “Đứng mở mắy ngày liền không nghỉ ngơi, người sắt cũng phải ngã thôi.” Nói xong liền đi ra cửa gọi y tá vào gắn lại kim truyền cho anh đồng thời tranh thủ lườm nguýt cái đứa con gái tính trẻ con chỉ biết giận dỗi, không thông tình đạt lý, gây phiền hà cho người khác.

Trần Noãn cũng đã ý thức được bản thân mình phản ứng thái quá, ngượng ngùng cầm giấy chùi tai cho anh: “Biết trước thế này đã không hện anh, để anh tranh thủ nghỉ ngơi cho khỏe thì hơn, thân thể là quan trọng nhất.”

Cố Thanh Thời mỉm cười quan sát động tác của Trần Noãn, hàng mi vẫn đang còn long lanh nước mắt: “Chẳng liên quan gì.”

Tuy trọng tâm của chuyện này là vấn đề thân thể của Cố Thanh Thời nhưng nó đã gợi mở cho Trần Noãn một cái nhìn khác, nhận ra khoảng cách của hai người đang gây cản trở. Trần Noãn bắt đầu tính toán làm sao để có thể đến tá túc ở cùng nhà với Cố Thanh Thời.

“Không được.” Lúc Trần Noãn bày tỏ ý định muốn chuyển đến sống chung liền bị Cố Thanh Thời cự tuyệt ngay lập tức.

Trần Noãn chưa từ bỏ ý định: “Anh xem đó, anh vội như vậy, chúng ta ít có thời gian gặp nhau, gần đây sức khỏe anh lại không tốt, nếu em có thể ban ngày lên thư viện học, tối về nhà với nhau thì còn có thể chăm sóc cho anh được.”

“Không được.” Cố Thanh Thời mặc kệ, ngoài mặt đi chỗ khác, vành tai đỏ bừng.

Trần Noãn nhìn sắc mặt của anh đang sốt ruột thì lại phát hiện đôi tai đỏ rần rẩy, suýt thì bật cười, háng giọng nũng nịu: “Có phải em làm thịt anh đâu... Anh sợ cái gì chứ...”

Lần này thì màu đỏ lan ra khắp mặt Cố Thanh Thời, khuôn mặt vốn trắng bệch tức khắc trở nên hồng hào: “Không phải...” Kỳ thực trong lòng anh vẫn còn ghi nhớ tuyên ngôn vĩ đại lần đầu tiên cô sỏi háo sắc này gặp anh: em muốn ngủ với anh.

“Vậy quyết định thế nhé, anh đưa chìa khóa đây, mai em chuyển qua luôn, đêm nay em ở lại đây với anh, anh có đói bụng không? Em đi mua bánh ngọt cho anh nhé?” Không đợi anh khước từ, Trần Noãn đã lên kế hoạch tằng tằng.

Cố Thanh Thời cứng miệng chưa kịp đáp gì thì Trần Noãn đã chạy ra ngoài mất. Anh chỉ còn biết thở dài bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trần Noãn chạy ù ra từ trong bệnh viện, trời vẫn mưa tầm tã giống ban này. Cô nàng hít sâu một hơi, che tay lên đỉnh đầu rồi vọt vào trong màn mưa.

Trần Noãn chạy thẳng đến tiệm bánh kem ở gần đây, đứng trước cửa chà sạch nước dính trên đế giày, lau qua tóc rồi mới vào. Cửa hàng không có nhiều người, Trần Noãn chọn hai miếng bánh ngọt, hai cốc sữa, thấy trong quán có mùi bánh waffle thơm ngào ngạt, thế là lại mua thêm mấy miếng. Cố Thanh Thời thích ăn đồ ngọt.

Chọn mua xong bánh, tâm trạng phơi phới hẳn lên, trên đường về trời chỉ thả mưa bụi bay lầy phẩy, Trần Noãn liền thả chậm bước đi thông thả.

Trở về phòng nghỉ, Cố Thanh Thời vẫn chưa truyền xong, đang tựa vào đầu giường trông ra ngoài cửa nhìn mình. Trần Noãn ngẩn ra trong tích tắc, cố gắng đảo bới trong óc ra một từ để hình dung, liệu có phải là đợi chờ không nhỉ?

Trần Noãn nhìn cười, xách túi đồ vào phòng: “Sò cô là với xoài, anh chọn cái nào? Chọn cả hai cũng được luôn.”

Lực chú ý của Cố Thanh Thời rõ ràng không nằm ở mấy chiếc bánh ngọt, anh vẫn chăm chú nhìn mãi từng động tác của Trần Noãn không thôi. Trần Noãn cảm ổng hút vào cốc sữa, cố gắng làm lơ cái ánh mắt vô cùng bùng cháy của anh.

Đưa cái cốc cho anh, Trần Noãn không nhìn được báo: “Anh cứ nhìn em chăm chăm thế em sẽ nghĩ là anh có ý đồ quấy rối em đấy.”

Cố Thanh Thời gạt mình, cầm cái cốc, quay mặt đi chỗ khác: “Em không giận à?”

Trần Noãn hơi bị ngạc nhiên: “Dạ?”

“Xin lỗi em” Cố Thanh Thời ngượng ngùng bảo, ngậm ổng hút, không dám nhìn thẳng, “Lúc em tới anh mới vừa tỉnh lại, còn chưa kịp báo cho em tiếng nào em đã đến rồi...”

“Ồ.” Trong lòng Trần Noãn rất vui về nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ không thêm đề ý, lấy bánh ngọt đưa cho anh.

“Vậy nên đừng giận nhé?”

Trần Noãn đang đưa lưng về phía anh nên đành phải tưởng tượng về mặt anh trông như thế nào khi nói ra câu hỏi một cách dễ dặt như vậy, kỳ thực có hơi là lạ, dù anh là người luôn dịu dàng, ảm áp nhưng vẫn chưa từng thấy anh cố gắng lấy lòng một ai.

Hình như vừa rồi đã bị nhiễm lạnh vậy nên đúng lúc không khí thế này, Trần Noãn lại buột miệng hít hơi liền tục. Cố Thanh Thời lấy cái áo khoác vắt một bên của anh phủ lên vai bạn gái: “Cẩn thận bị cảm, em qua văn phòng anh lấy quần áo mặc đi.”

“Không đi, em còn lâu mới bị cảm lạnh.” Trần Noãn ngồi xuống ăn miếng bánh ngọt của mình.

“Trẻ con lúc nào cũng nói mình sẽ không bị ốm cả, đúng có đúng đâu, hôm nay em mắc mưa, bị cảm là không xong đâu.” Cố Thanh Thời thúc giục.

“Sao mà cảm lạnh được, sức khỏe em tốt lắm” Trần Noãn ngồi xuống rồi là không muốn đứng lên nữa, ngoài phòng rất lạnh. Qua mùa hè mấy tháng là trời bắt đầu giảm nhiệt độ, lần này đến hơi nhanh nên không kịp phòng bị.

Bác sĩ Cố cau mày nghĩ cách làm sao để Trần Noãn ra ngoài được: “Vậy anh đi lấy cho em” Nói xong liền định rút kim truyền.

Trần Noãn nóng nẩy vội ngăn tay anh lại: “Sao anh hư thế!” Cô nàng nghiêm mặt nhìn anh nhưng không có vẻ gì là giận, “Cứ bắt người ta phải đi ra ngoài, thật phiền phức!”

Cố Thanh Thời tươi cười: “Vậy thì tốt, mau đi đi, có một cái áo khoác lúc đi làm đấy, em mặc xong rồi lại sang đây.”

Trần Noãn miễn cưỡng đi ra đến cửa lại xoay người lại: “Nếu em đi thì anh không được kiểm có không cho em chuyển đến nhà anh nữa.”

Cố Thanh Thời tròn mắt ngốc nghếch: “...Hay là em cứ quay lại đây đi...”

Trần Noãn không cho anh cơ hội, ù té chạy đi mất rồi.

Vì thế Trần Noãn cuối cùng đã chuyển đến nhà Cố Thanh Thời ở. Nói là chuyển nhà, thực ra chỉ đơn giản là mang một ít quần áo để thay và áo ngủ, đồ vệ sinh cần dùng, còn bị Lạc Thủy Hà trêu cho.

“Đúng là thấy sắc quên bạn, đây là muốn cứ rời phòng?”

Trần Noãn vừa thu xếp đồ đạc vừa thần nhiên đáp: “Đương nhiên không phải, đây chỉ là kế hoạch đi sẵn của tớ thôi, đến nhà anh ấy để cho lừa gần rom, cậu chẳng lẽ không biết anh ấy à, từ hồi hẹn hò đến nay một tháng rồi mà chỉ có nắm tay suông, còn chưa hôn bao giờ, tình yêu trong sáng cỡ này đúng là khiến người ta ngửa ngáy cả ruột gan.”

Lạc Thủy Hà ngoác miệng rộng to như quả trứng gà, nhìn con bạn như thấy quái vật: “Không phải chứ, cứ cho là bác sĩ Cố thanh tâm quả đục đi thì chẳng lẽ cậu lại chịu bỏ tiền mua vịt về mà không làm thịt à?”

Trần Noãn thấy tay: “Không phải thế, cậu báo anh ấy đứng trước mặt tớ nghiêm túc, đứng đắn như thế, ai mà chẳng ngại giờ trò lưu manh, hơn nữa, tớ cũng rất lương thiện mà phải không?”

“Ha ha, lương thiện cái cóc.” Lạc Thủy Hà phủ quyết, “Chẳng trách cậu cứ lo mất của mãi thôi. Nếu báo tớ nói thì, trừ phi anh ta thực sự không thích cậu, còn không cho dù có là một thẳng đàn ông không bình thường thì nhìn thấy đàn bà con gái cũng sẽ đều hóa sỏi hết, cậu tự cầu phúc cho mình đi.”

Trần Noãn hừ một tiếng: “Cho nên tớ mới phải chủ động ra tay trước, tớ không tin là tớ ăn vạ mà anh ấy lại không chịu cưới tớ, ngốc nghếch như anh ấy thì chỉ có nước bị tớ ăn sạch sành sanh!”

“Ha ha ha, cậu cứ nên bắt đầu từ việc làm sao để hôn được đi ~ chúc mừng mãi đáo thành công!” Lạc Thủy Hà cười sảng sác.

Trần Noãn đã xếp xong vali: “Tớ chỉ sang đó ở tạm thôi, còn sẽ về đây, cậu đừng có tưởng bở là tớ chuyển đi luôn rồi nhé!”

“Ừ, ừ, tớ biết rồi.” Nhìn cặp đôi kì thú này, Lạc Thủy Hà cười không ngừng được.

Trần Noãn quay đầu lờm con bạn một cái rồi nghiêng ngang ra đi.

Tối hôm đầu tiên chuyển đến nhà Cổ Thanh Thời, Trần Noãn chẳng nhận được đãi ngộ tốt đẹp gì. Ngồi ôm cây đợi thỏ lâu ơi là lâu mới thấy bác sĩ Cổ đúng đã đứng định về nhà, phản ứng đầu tiên khi thấy bạn gái là định co giò bỏ chạy. Trần Noãn tỉnh mắt, lập tức bỏ nhào qua túm anh lại: “Cổ Thanh Thời, anh về rồi à!”

“Không có kìm nhò gì cả.” Cổ Thanh Thời rất không thích cái kiểu gọi cả họ lẫn tên của mọi người.

“Ồi dào, gọi là anh trai thì khó nghe, gọi là bác sĩ lại quá xa lạ còn gọi Thanh Thời thì gạ tạo. O, anh không mở cửa đi ả?” Trần Noãn giục.

Phản ứng đầu tiên của Cổ Thanh Thời là giấu chum chìa khóa đi, bước giật lùi về sau.

“Để anh đưa em về nhè, chỗ anh quá tệ không tiện, em con gái con kira ở cùng với anh người ta sẽ nói ra nói vào...” Cổ Thanh Thời né tránh.

Trần Noãn gắng không bật cười, nữu cánh tay anh không tha: “Ồi dào, giờ là thời nào rồi chứ, chúng ta là người yêu thì chẳng ai thềm nói gì đâu, anh cứ như người cồ đại xuyên không tới ấy, ngoài này lạnh lắm, anh mở cửa nhanh đi.” Trong lòng Trần Noãn đang cực kỳ hồi hận sao không biết đường chồm chìa quách chum chìa khóa nhà anh đi cho xong.

Cổ Thanh Thời ôm bạn gái vào lòng ủ ấm, vẫn không chịu mở cửa, con mắt đảo lia lịa nghĩ có từ chốt: “Mấy ngày nay anh không dọn nhà rồi, trong nhà bẩn lắm.”

“Không sao, em dọn giúp cho.”

“Chần nhà anh nhỏ lắm.”

“Không sao, em đáp thăm.”

“Chỉ có một giường thôi!”

“Em ngủ sô pha.”

“Em có nhà đáng hoàng không về, sao lại cứ muốn ở nhà anh làm gì?” Cuối cùng Cổ Thanh Thời bắt lặc.

Trần Noãn phản ứng nhanh như chớp, òa một tiếng bật khóc: “Không phải là vì muốn ở chung với anh sao, anh bận như thế, chúng ta cả tuần chẳng gặp nhau được một lần...” Trần Noãn khóc siêu như diễn viên, tuôn rơi như mưa.

Cổ Thanh Thời hoảng hốt, đưa tay vụng về chùi nước mắt cho Trần Noãn: “Ừ, được rồi, anh biết rồi, em ở lại đây đi.”

Lập tức Trần Noãn nín khóc, mỉm cười, chỉ thương Cổ Thanh Thời gạt mình đưa tay lên kiểm tra thử xem không biết nước mắt dính trên tay mình là thật hay là giả?

Trần Noãn nhớ kệ anh, tự thờ tay vào túi của anh lấy chìa khóa ra, nhanh nhẹn mở cửa, xách đồ vào, cuối cùng kéo tên ngốc Cổ Thanh Thời vào nhà nốt, đóng cửa lại..

Cổ Thanh Thời bước vào nhà đứng đực ra một hồi, Trần Noãn rất tự nhiên, thoải mái, ngà người vào sô pha gặm hoa quả, hoàn toàn mặc kệ va li hành lý ở bên chân.

Chờ Cổ Thanh Thời lấy lại tinh thần, anh thờ dài bắt đác dĩ, đem cất đồ vào phòng ngủ giúp, lấy quần áo ra, nhìn thấy túi đồ nội y, tay run run nhưng vẫn cầm lên xếp vào một góc, dọn một góc trong tủ quần áo của mình, xếp ngay ngắn tất cả vào.

Xếp quần áo xong, Cổ Thanh Thời cắt khăn mặt bàn chải vào nhà vệ sinh rồi nói với Trần Noãn đang xem phim hoạt hình: “Trước hết em cứ dùng tạm cốc đánh răng của anh đi, mai anh mua giúp cho một cái mới.”

Thực ra chẳng phải Trần Noãn đang say sưa xem tivi mà là đang thừa dịp lên lút ngắm trộm anh vài lần, mặt hơi ửng hồng, không dám quay đầu lại: “Ừ, không cần, em dùng chung với anh luôn!”

“Em không sợ anh có bệnh truyền nhiễm ả?” Cổ Thanh Thời trêu.

“Anh chê khéo em đây có phải không!”

Cổ Thanh Thời vội giải thích: “Đầu có đau, không mua thì thôi, em cứ dùng đi.”

Lòng Trần Noãn tự dưng thấy thật ấm áp, không phải vì lời anh nói mà bởi sự phát triển cảm tình của hai người cho đến nay, người như anh chắc cả đời sẽ chẳng thân mật với người con gái nào khác như vậy nữa nhỉ? Là người đầu tiên chiếm thành của anh, chỉ e đối với anh đó sẽ là gông xiềng suốt đời này, được như vậy thì thật tốt.

Trần Noãn biết thừa người như anh, yêu cũng được, thân quen cũng thế, một khi đã đón nhận người khác thì sẽ chẳng đời nào buông tay. Trần Noãn có chút vui vẻ, cũng có chút buồn phiền, sợ một ngày mình buông tay sẽ khiến anh tổn thương, lại không thể nào ngăn mình lại được. Trần Noãn không biết mình có phải người chung tình không nhưng đứng trước Cổ Thanh Thời, Trần Noãn cảm thấy mình càng ngày càng không dám dối mặt với tương lai ấy.

“Em đói...” Trần Noãn lắc lắc đầu đã bay mờ suy nghĩ lộn xộn, nằm bẹp dí trên sô pha làm nũng với Cổ Thanh Thời.

“Tối rồi, ăn khuya hại dạ dày.” Cổ Thanh Thời không chịu.

Trần Noãn nhắm nhe hướng về mấy chậu hoa trên giá gỗ: “Anh không cho em ăn, em sẽ bắt nó đi tha hương cầu thực ngay.”

Cổ Thanh Thời bật cười khe khẽ, đi về phía Trần Noãn: “Em có phải là trẻ con không hả? Em mới ăn no xong đã lại ăn được nữa rồi hả, không tốt đâu, muốn ăn gì thì đi đến mai.”

Anh đã thay quần áo mặc trong nhà, ống quần tuy rộng nhưng trông chân vẫn rất dài, đi vài bước là đã đến ngay trước mặt, nhẹ nhàng đưa tay đặt cái chậu hoa nhỏ trong tay Trần Noãn xuống kệ, nắm tay cô nâng vồ về.

Giọng nói dịu dàng của anh khiến Trần Noãn thua cuộc ngay lập tức, chẳng thể nào không chế nổi bản thân: “Vậy anh hôn em đi, em không ăn nữa.” Trần Noãn ngẩng đầu lên nhìn cảm anh, ngón tay bắt đầu ngứa ngáy muốn được chạm vào.

Cổ Thanh Thời lại cực kỳ gọi phá hoại không khí, nắm tay đưa lên miệng ho khan một tiếng, ngượng ngừng quay đầu đi.

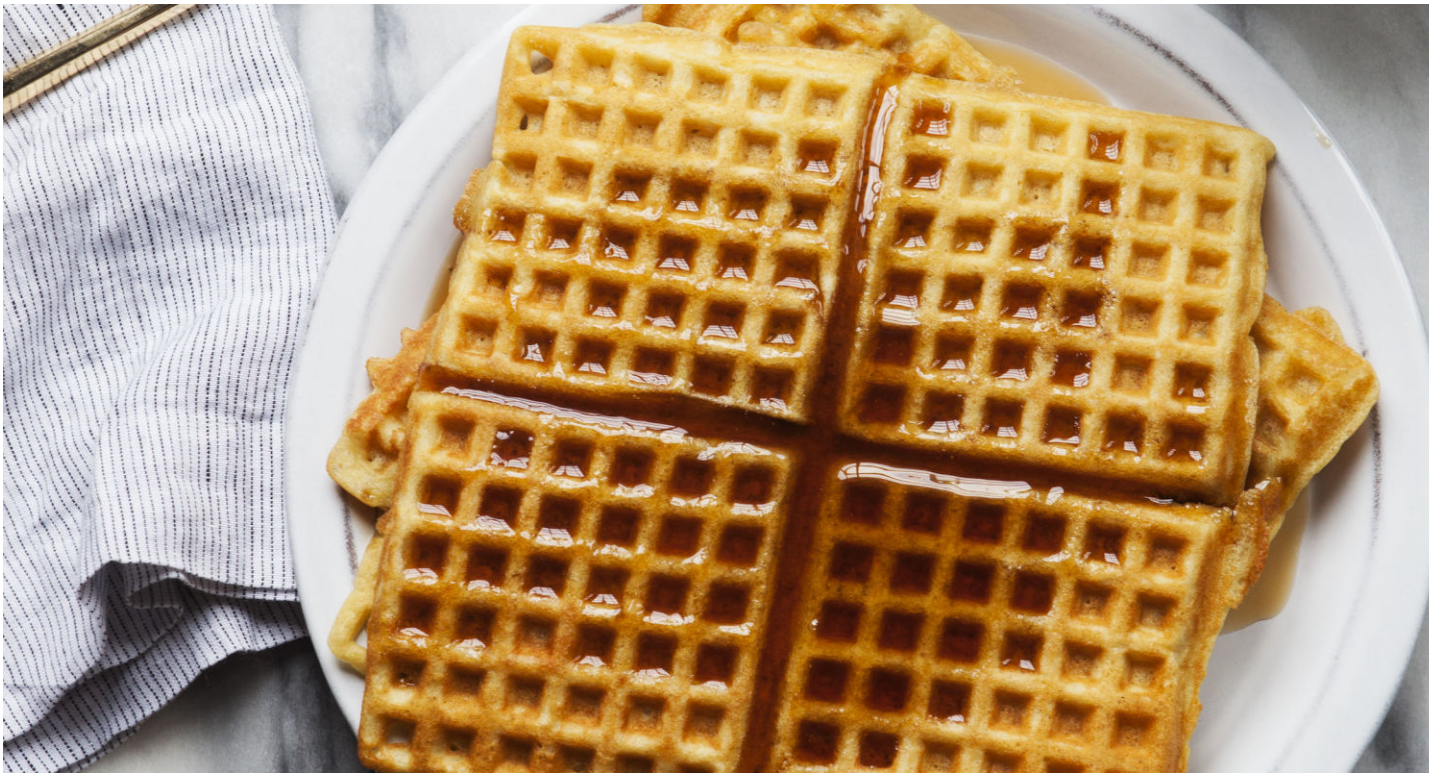
Trần Noãn ngang bướng liền kiễng chân nhắm về phía mặt đối phương. Cổ Thanh Thời vừa khéo quay đầu lại, mũi hai người va vào nhau, đau cháy cả nước mắt.

Cổ Thanh Thời nhanh tay đỡ lấy cơ thể đang chực ngã nhào của Trần Noãn. Trần Noãn xuất thủ thất bại, ôm cái mũi, cúi đầu không dám nhìn thẳng, xúc động qua đi, chỉ còn thăm ở lại.

Cổ Thanh Thời ôm vai Trần Noãn, nâng mặt cô nâng lên, nghiêm túc nhìn vào mắt đối phương: “Noãn Noãn à, chuyện này nên để dân ông chủ động.” Tuy nói vậy nhưng gò má của ai đó đã ửng hồng.

Chú thích:

*bánh waffle

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

rần Noãn còn chưa kịp tiêu hóa câu nói này thì chuyện khiến đầu óc cô nằng dờ luôn đã đến. Tuy hăng còn lạ lẫm nhưng khi vị bác sĩ điển trai đó bùng mặt thực sự củi đầu hôn mình, hai cánh môi khẽ chạm nhau, mang theo mùi hương đặc trưng của cơ thể, Trần Noãn thấy mình lâng lâng say, bỏ mi khép lại, rướn người lên liếm nhẹ cánh môi anh chàng. Cố gắng đưa lối dẫn đường cho anh hành sự.

Cố Thanh Thời là người mới, chỉ biết chạm môi vào với nhau, bị Trần Noãn liếm một cái liền giật mình lùi về sau. Trần Noãn giữ chặt áo, không cho anh chạy, bắt đầu dùng răng cắn khẽ. Đàn ông trời sinh đã có sẵn máu thích nắm giữ quyền chủ động cho nên anh lập tức chuyển người, đưa tay giữ gáy Trần Noãn, đáp lại ý dục hành động của đối phương. Trần Noãn cảm thấy thật là mỹ mãn.

Trần Noãn quàng chặt cổ bạn trai, cả người du trên người anh. Cố Thanh Thời đánh phải bỏ một tay ra giữ thắt lưng cho bạn gái. Trần Noãn chuyển sang cắn khẽ lên mặt anh không chút rụt rè, khi cắn đến tai còn giở trò xấu hả hơi. Gò má và vành tai Cố Thanh Thời đỏ bừng bừng, lần này, anh chàng giật mình, đẩy phát người ra, không kịp để ý xem bạn gái có bị ngã không, trong lúc Trần Noãn còn chưa kịp quần lên lại, chạy về phòng khóa trái cửa nhanh như thỏ.

Trần Noãn chạy đuổi theo chi còn lại cánh cửa đập vào mặt nhưng nụ cười ngớ ngẩn vẫn rạn rở, rồi chuyển thành bật cười thành tiếng. Đợi một lát thấy bên trong không có tiếng động gì nữa, Trần Noãn liếm mép như một con sói tham ăn, dùng ngón tay quệt khòe môi, quay lại sở pha ngồi, đôi mắt sáng lấp lánh.

Trần Noãn cảm thấy phen này Cố Thanh Thời đã nằm trong tay mình rồi! Tuy vẫn chưa tiến thêm được một bước nhưng có thể hôn nhau đã là một tiến bộ vĩ đại, tin chắc rằng một ngày kia chủ thò trắng này sẽ sớm thuộc về mình và bị ăn sạch sành sanh. Càng nghĩ càng kích động, Trần Noãn lại không nhịn được, đứng bên cửa sổ cười khoái chí, về mặt tin tưởng cũng đáng vẻ hiện tại thật giống biểu cảm của các nhân vật phản diện tiêu nhân đắc chí trong phim.

Một chốc sau, khi đã khá bình tĩnh lại, Trần Noãn mới lần la áp sát cánh cửa phòng Cố Thanh Thời, gõ cửa, nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ Cố? Em không may bị trật chân rồi, đau quá, anh mau ra xem giúp em với!”

Hiệu quả cách âm của cánh cửa này khá được cho nên dù Trần Noãn đã dán cả tai lên cánh cửa mà vẫn chẳng nghe được gì cho đến khi anh mở miệng bảo: “Em làm như anh không biết em lừa anh đấy hả?”

Trần Noãn vẫn tiếp tục: “Không lừa anh đâu, không tin anh ra mà xem.” Nói xong còn giả vờ rên ư ừ.

Trần Noãn cũng không thật sự muốn anh phải ra, chỉ đơn giản là rảnh quá nên thích trêu anh thôi.

“Nếu anh ra mà biết em lừa anh thì sao hả?” Hình như Cố Thanh Thời đã đi ra tới cửa.

“Em lừa anh thì em sẽ sửa tiếng chó!” Trần Noãn đáp ngay tắp lự.

“Cạch” một tiếng, cửa mở, Trần Noãn nhanh nhẹn chen vào phòng, động tác linh hoạt y như được huấn luyện chuyên nghiệp. Cố Thanh Thời còn chưa kịp làm gì thì người đã bỏ nhào lên người anh, khiến anh phải vội vàng đỡ lấy cô nằng.

“Em... sao em có thể lừa người thế chứ!” Cố Thanh Thời tức lắm nhưng cũng chỉ rặn ra được một câu này để chửi.

“Chỉ là sửa tiếng cho thôi mà, gấu gấu, gấu gấu gấu...” Trần Noãn đây về đặc ý, sửa hết sức nghiêm túc.

“Em thật là... mặt dày...” Cố Thanh Thời bắt đầu đi quay đầu đi.

“Ồi dào, đại trượng phu tiến được lùi được, chút da mặt có đáng gì.” Trần Noãn hiển nhiên muốn phát huy tối đa công năng của lớp da mặt đến cùng. “Quý ngài bạn trai, em buồn ngủ rồi, em muốn đi ngủ...” Vừa nói vừa làm vẻ mặt nũng nịu.

“Không phải mới rồi em còn dối ả? Giờ không dối nữa hả?” Cố Thanh Thời gạt chân Trần Noãn xuống, cô nằng này cứ định du lấy anh như anh là cái cây vậy.

“Vẫn hơi nhưng nếu anh để cho em ăn anh thì em sẽ không còn dối nữa.”

Cố Thanh Thời đã tiến bộ hơn một chút, mặt không đỏ nữa mà chuyển sang xanh lét, cau mày muốn dạy dỗ người khác.

Trần Noãn giỏi nhất là quan sát sắc mặt, lập tức তা anh ra, lần lên giường, kéo chăn lên trùm kín mặt: “Ồi chào, buồn ngủ quá! Buồn ngủ quá! Em ngủ đây!” Cái kiểu càn quấy này Cố Thanh Thời hoàn toàn bỏ tay.

Cố Thanh Thời thờ dài một tiếng, lấy từ trong tủ ra một cái khăn bông, xoay người lại, Trần Noãn đang lo cặp mắt đen tròn từ trong chăn ra lên nhìn anh. Anh bảo: “Tắm rửa đi rồi cả ngủ.”

Trần Noãn lăn tròn một vòng ngồi dậy cảm khăn bông, đi ra ngoài rồi lại ngoảnh đầu lại, nhìn đây tha thiết: “Em không ngại tắm uyên ương đâu nhé!”

Cố Thanh Thời kìm cổ nằng, Trần Noãn lập tức bỏ chạy nhanh như chớp. Thật không ngờ người ấy khi giận dỗi trông lại thật đáng yêu!

Trần Noãn tắm rửa xong đi ra, nghĩ rằng ngày ở chung đầu tiên với oppa đã bắt đầu, trong lòng có một chút phấn khích, vừa dùng khăn lau tóc, vừa đi về phía phòng ngủ. Cửa không khóa nên Trần Noãn tự do bước vào, tự ảo tưởng không biết có thể nhìn thấy cánh nude của oppa không. Hiển nhiên là không, trong phòng ngủ không có người.

Trần Noãn vòng ngược trở ra, đứng nhìn quanh một vòng, có bóng người nào đó đang ở trong bếp. Cô nằng rón rén lại gần, hóa ra người ta đang làm trứng hấp. Không phải là làm cho mình đấy chứ? Một chút mặt ngọt được rót vào đây lòng.

Trần Noãn lại giả bộ như không biết, rón ra rón rén quay về phòng ngủ, lục tung lên tìm máy sấy.

“Cố Thanh Thời! Nhà anh không có máy sấy à?” Trần Noãn loay quanh một hồi không tìm được hết lên.

Cố Thanh Thời đã đi đến cửa nhưng không mở cửa ra, tất nhiên là do sợ nhìn thấy cảnh gì đó không nên nhìn: “Mới hóng rồi, vẫn chưa kịp mua, em dùng khăn lau khô trước đi, anh đi lấy thêm cho em cái khăn khô mới.”

Trần Noãn mở cửa ra: “Vâng ạ.” Đáng tiếc chỉ là áo ngủ kiểu bình thường, chẳng lộ cái gì ra được hết, trừ khi là người đẹp nóng bỏng mặc thì may ra có chút cảm giác gì đó.

“Tắm xong thì ra đây, anh hấp trứng cho em đấy.” Anh lại đi vào bếp.

Trần Noãn bám theo sau cười trộm, giả bộ ngạc nhiên: “Ồ? Không phải anh bảo không cho em ăn cơ mà...”

“Chỉ một lần này thôi, lần sau không được kiếm có như thế nữa.”

“Ồ! Vâng!”

Trần Noãn ngoan ngoãn theo vào bếp đi lấy trứng, Cố Thanh Thời ngăn lại: “Đừng, để anh lấy cho.”

Anh đeo bao tay dùng riêng cho lò vi sóng, cẩn thận lấy cái bát trắng tinh từ trong nồi hấp ra, đặt bát xuống, mở nắp ra, bỏ hành thái sẵn vào, thêm vào mấy giọt dầu vừng. Trong quá trình chờ đợi này, mùi đồ ăn thơm nức xông vào mũi, Trần Noãn cảm thấy mình sắp chảy cả nước miếng ra mắt rồi!

Cố Thanh Thời không để ý ánh mắt của Trần Noãn, động tác từ tốn, làm xong xuôi thì bê bát về bàn ăn. Trần Noãn con cún bám theo đuôi.

Cô nàng lập tức ngồi vào chỗ, cầm thìa lên, trong mắt chỉ có bát trứng hấp.

Cuối cùng cũng đã được ăn rồi, Trần Noãn sung sướng xúc ngay một thìa đưa lên miệng, Cố Thanh Thời đứng vội quát: “Cẩn thận nóng.”

Quả nhiên ngay sau đó, Trần Noãn đưa tay lên bị miếng, trông chẳng ra làm sao.

Cố Thanh Thời cười tập dề, định đi dọn dẹp một tẹo rồi tắm rửa, vừa quay đầu nhìn thì lại thấy cái đầu ướt của Trần Noãn, cau mày vào nhà tắm lấy một cái khăn bông khô ra lau tóc giúp cô nàng.

Lúc khăn bông úp lên đầu, Trần Noãn vẫn không ngờ anh sẽ giúp mình lau tóc, động tác nhẹ nhàng, da đầu buồn buồn, Cố Thanh Thời thật tốt...

Ăn xong xuôi, Trần Noãn mới giật mình tỉnh ra, kêu lên: “Em em em, em đi đánh răng!”

Khi đó Cố Thanh Thời đã chuẩn bị vào đi tắm, nghe tiếng, quay lại nhìn: “Vây em đánh trước đi.”

Trần Noãn vội xua tay: “Không cần, không cần, em chờ lát nữa.”

Thế là Cố Thanh Thời vào tắm trước.

Khi Cố Thanh Thời đi ra, Trần Noãn đã chiếm lấy cái giường và chân của anh, hơn nữa còn đã chìm vào mộng đẹp, chuyện phải đánh răng đã bay đi như gió thoảng.

Anh bất đắc dĩ đành phải đi lấy chiếc chăn điều hòa ở trong ngăn tủ đi ra ngoài, tắt đèn giúp Trần Noãn, đóng cửa lại.

Trần Noãn thật sự rất mệt, vốn chỉ định nằm chờ, ai dè ngủ quên luôn, lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã quá nửa đêm, thế là bèn ngủ tiếp.

Đến khi Trần Noãn ngủ tự tỉnh, trời đã sáng bánh, Cố Thanh Thời đã đi làm, trên bàn để sẵn một chai sữa và một miếng bánh sandwich.

Trần Noãn ngáp ngáp, cho bánh sandwich vào lò vi sóng, mở điện thoại lên định nhắn tin cho anh.

Cứ như là có thần giao cách cảm, còn chưa kịp soạn tin nhắn thì điện thoại đã rung lên, là Cố Thanh Thời gọi.

“Dậy rồi à?” Người kìa cười nhẹ như gió.

“Dậy rồi ạ.”

“Sữa với bánh kếp đem hâm nóng lại rồi ăn, buổi trưa em có thể gọi đồ hoặc ra ngoài ăn, đừng ăn uống linh tinh hại sức khỏe, học chăm chỉ vào, tối anh sẽ cố gắng về sớm, em muốn ăn gì?”

Đầu óc Trần Noãn vẫn chưa tỉnh táo, văng vẳng dạ dạ mấy tiếng theo bản năng rồi mới sực nghĩ ra, sao hôm nay anh lại đồng dài nói chuyện nhiều thế nhỉ, bệnh bác sĩ à?

“Ăn gì cũng được ạ.” Trần Noãn tựa người lên tủ lạnh, ngoeo đầu nghĩ xem mình thêm ăn gì.

“Ừ, được rồi, đến lúc đó rồi tính vậy, em mau đi ăn đi.” Nói xong anh liền cúp máy, còn chẳng kịp cho Trần Noãn được đùa dai mấy câu.

Vặn vẹo cánh tay nằm ngủ bị tê rần, Trần Noãn bủi môi, lấy bánh sandwich ra, gặm cho tiếp sữa vào lò vi sóng.

Buổi chiều Trần Noãn có hẹn đi uống cà phê với Lạc Thủy Hà.

Vừa bước vào quán đã nghe Lạc Thủy Hà kể là: “Cậu nói xem cậu có chút tiền đồ nào không hả? Lúc xuất chinh còn thế son sắt, tớ cứ tưởng cậu anh dũng cỡ nào, ai ngờ chỉ ngủ sướng hết đêm thôi hả? Đáng sợ.” Con bạn chắc kờ, lắc đầu đầy khinh bỉ.

Trần Noãn thản nhiên ngồi uống nước chanh miễn phí: “Chuyện ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi, tớ là lão làng đấy.”

“Ồi, xin hỏi lão làng, đây là lần đầu tiên trong đời ngài xuất thủ à?”

“Khụ khụ khụ.” Trần Noãn bị sặc nước, hung hăng lờm lại: “Cậu nói nhỏ nhỏ thôi!”

“Ha ha ha, mới vậy đã đó mặt còn đỏ là lão làng hả?” Biểu cảm trên mặt Lạc Thủy Hà phong phú thật khó tả hết bằng lời.

Trần Noãn cúi gằm mặt, chuyên tâm đếm xem trong cốc nước chanh có thả bao nhiêu cánh hoa.

“Tớ báo này, cậu xuất sư bắt tội thì mau mau quay về đi, ngày thơ chết đi được, còn đòi ăn ai, đúng là đồ vứt đi.” Lạc Thủy Hà càng nói càng to gan.

“Gi mà xuất sư bắt tội chứ, tớ báo sư bao giờ hả? Chưa kể mọi việc đều phải coi trọng chất lượng, ít nhất thì hôm qua tớ đã có tiền triển rồi mà phải không?”

“Hay lắm, hẹn hò hơn tháng trời mới hôn mà gọi là tiền triển hả? Cậu chắc không phải là vẫn rụt rè như trước đấy chứ?”

“Hừ, nếu đó là idol của cậu để xem cậu có hạ thủ được không! Lại chẳng quý xuống thờ ấy!”

“Nếu gặp thần tượng của tớ, chuyện đầu tiên tớ làm sẽ là dè.”

“...” Trần Noãn bật ngón tay cái, lắc đầu không nói được gì.

“Nói đi, khi nào thì về?” Lạc Thủy Hà chẳng ốm áp hy vọng gì với cái thể loại ba ngày làm việc hai ngày nghỉ của con bạn.

“Thành công thì về.” Trần Noãn xúc một miếng Tiramisu cho vào miệng.

“Cậu đừng có đùa nhè, nếu không định lấy anh ta thì đừng có đụng vào làm gì, tớ nói thật đấy, gần đây nghe bác sĩ Tạ kể chuyện về anh ta, giờ tớ cảm thấy phải thay bác sĩ Cố để phỏng cậu mới phải.” Lạc Thủy Hà tỏ vẻ đứng đắn.

Trần Noãn đứng hình giây lát rồi lập tức cọt nhá: “Thủy Thủy, không phải cậu từng bảo không cho dùng thử thì sao mà biết có hợp để kết hôn hay không à?”

“Vây thì cũng phải tùy người, tớ tin là cậu không ngốc phải không? Cậu không nhìn ra Cố Thanh Thời là loại người nào à?”

“Nhưng mà... làm sao cậu biết tớ sẽ không kết hôn với anh ta chứ?” Trần Noãn cũng nghiêm túc hơn, mặt xị ra.

“Tớ không biết nên tớ mới đang nói chuyện với cậu đấy.”

Trần Noãn cườ rộ lên, nháy mắt mấy cái: “Thực ra tớ cũng đâu biết, nhưng mà tớ sợ lắm, có điều cũng chẳng sao, nếu phải chịu trách nhiệm với một người đàn ông phong độ như vậy, tớ tình nguyện! Cậu sợ gì nữa chứ!”

Cậu sợ chịu trách nhiệm không? Có người trời sinh không hợp chuyện yêu đương bởi vì anh ta không có chất đào hoa, lúc sinh thời chỉ đón nhận được một người, không thể chịu đựng được nếu phải chia ly, cậu có sợ không?

Chủ thích:

*trứng hấp: cho gia vị vào rồi đánh đều với trứng, cho thêm thịt thà gì đó tùy ý rồi đem đi hấp cách thủy là xong rồi nha, món này dễ qtqd nhưng có nhiều biến tấu ăn cũng dễ ăn lắm

*Tiramisu: bánh này thành phần chính là lòng đỏ trứng và sữa tươi, một chút rượu, ăn mềm, béo nhưng không ngấy, có vị đắng của ca cao xen lẫn vị ngọt và mùi thơm của rượu. Bánh này có nhiều vị và là một loại bánh không cần dùng lò nướng. Cách làm tham khảo ở link: <http://www.savourydays.com/tiramisu-chuc-mung-nam-moi/>

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Lúc Cổ Thanh Thời trở về nhà, Trần Noãn đã tựa vào sô pha ngủ mất, sách vở bầy bên cạnh, trên đùi còn gác một quyển tiếng Anh. Tóc của cô nàng không dài lắm, phủ lên má, tiếng mở cửa cũng không làm Trần Noãn thức giấc, hình như mơ

thấy đồ ăn ngon nên chớp chớp miệng, cựa lưng.

Cố Thanh Thời thay giấy, lại bế Trần Noãn về giường, lúc này cô nàng mới từ từ hé mắt ra nhìn: “Ồ... anh về rồi à...”

“Ăn cơm tối chưa?” Anh liếc nhìn cô nàng một cái, vẫn tiếp tục đi về phía phòng ngủ.

Trần Noãn lại nghiêng đầu nhắm mắt lại, mơ màng gật đầu: “Rồi ạ.”

“Mệt thì lên giường ngủ, học bài cũng phải chú ý giờ giấc một chút, nằm trên sofa để bị cảm lạnh lắm” Anh dùng chân đá cửa phòng ngủ, đặt Trần Noãn lên giường, dép đi trong nhà đã bị vứt lại phòng khách.

Đã trót tỉnh rồi thì khó mà ngủ lại ngay, Trần Noãn nhòm người ngồi dậy: “Em muốn chờ anh về.”

Cố Thanh Thời cười áo khoác ra, lấy đồ mặc ở nhà định đi thay, quay đầu lại hỏi: “Chờ anh về làm gì?” Bác sĩ Cố chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi.

Còn Trần Noãn thì đỏ mặt nghiêm túc trả lời: “Đêm qua anh ngủ sofa hả? Em thấy vậy không được đâu, chỉ bằng hai đứa ngủ cùng nhau đi? Em cam đoan sẽ không động tay động chân với anh mà, người anh lớn chứ có nhỏ đâu, ngủ không khó chịu à.”

“Ừ, vậy người em bé, em ngủ sofa đi, không việc gì đâu.” Anh nháy mắt cười.

Trần Noãn chu miệng không chịu.

“Khả lắm, không sao, còn nhiều thời gian, em không sợ.”

“Nằm vậy không thoải mái đâu... Anh còn phải đi làm mà.” Trần Noãn nói với anh.

“Thế em chuyển về nhà mình đi.” Bác sĩ Cố hiếm khi được một lần từ chối người ta thẳng thừng.

“Thế anh cứ ngủ sofa đi.” Trần Noãn vò vò tóc.

Cố Thanh Thời phì cười, không luận chuyện với cô nàng nữa, cầm quần áo chuẩn bị đi tắm rửa. Trần Noãn nhìn anh đi ra ngoài, lết người xuống giường, đứng đực ở khung cửa trầm tư một hồi.

Lúc Cố Thanh Thời bước ra, Trần Noãn ôm bình nước trái cây to đứng cạnh sofa thấy áy náy: “Làm sao bây giờ... Em không cẩn thận đánh đổ nước trái cây xuống sofa rồi...”

Cố Thanh Thời chỉ nghĩ là bị đổ một góc, ai ngờ lại gần như suýt thì rớt cả. Đây không phải là chẳng may đánh đổ mà rõ ràng là cố tình đổ mới đúng... Cố Thanh Thời nhìn một cái liền hiểu ngay ý đồ của cô nàng, đưa tay đỡ tràn dầy bắt đầu đi.

Trần Noãn không sợ anh giận, vui vẻ sán lại gần: “Hay là giờ em lấy nước lau đi có được không?”

Cố Thanh Thời đứng thẳng người lên nhìn cái cô nàng mũi chỉ cao đến ngực đang chớp chớp mắt tỏ vẻ tội nghiệp, bắt đầu đi bắt lấy tay cô gái, kéo nàng ta vào lòng.

Bàn tay Trần Noãn bị đặt ngăn giữa hai người, lỗ ta dán lên ngực anh, mắt chớp chớp dầy vẻ hoài nghi.

“Buổi tối anh đạp chân đấy...” Cố Thanh Thời bó tay bảo.

Trần Noãn lập tức hiểu ngay ý của anh, lần đầu tiên thấy cảm động vì độ mau hiểu của anh bạn trai này, phần khích niu chặt áo trước ngực anh, thiếu điều nhảy cẫng lên, cái mũi hít hà mùi sữa tắm thơm ngát như trúng phát thuốc mê, say sưa quên lối về: “Không sao, em cũng đạp chân.”

Lần đầu tiên được ngủ cùng giường với oppa nhất định là không khẩn trương... mới lạ đấy...

Tâm tính Trần Noãn có thể gọi là bình như con tê tê, nếu chỉ có một mình ở đây, nhất định đã nhảy điên đảo, nghiêng trời lệch đất rồi. Ngược lại, Cố Thanh Thời bình tĩnh hơn nhiều, tựa vào đầu giường đọc sách.

“Chúng ta ngủ đi!” Trần Noãn kéo chăn qua bọc kín người.

Cố Thanh Thời gật đầu, lật trang sách: “Em ngủ trước đi.” Nói rồi tiện tay tắt đèn ngủ giúp Trần Noãn.

“Em không ngủ được, phần khích quá.” Trần Noãn thành thật khai báo, Cố Thanh Thời không nhúc nhích gì.

Hai tay Trần Noãn giờ trở xấu, len lén mò trong ổ chăn tìm góc áo của anh ôm.

Cố Thanh Thời không thêm nhìn sang, mở miệng thẳng thừng: “Em gái, đừng có chạy sang đây, vi phạm.”

Trần Noãn vội rụt người lại một chút, trong lòng không phục, trên mặt còn phải cười hi hi: “Lạnh mà.” Thật không hiểu nổi, một người đàn ông lớn chừng này sao phải đề phòng một đứa con gái cẩn thận như vậy, ai làm gì được anh ấy chứ?

“Ngón tay mới nghịch quần áo của anh đấy.” Nói rồi tay lật tiếp một trang sách nữa.

Trần Noãn tròn mắt, thậm chí hết trong lòng, xoay người sang hướng khác, nhắm mắt định ngủ thật luôn. Cố Thanh Thời quay đầu nhìn cô nàng một cái, mỉm cười. Một góc trang sách đã bị thấm ướt bởi mồ hôi tay của anh.

Đợi đến khi hơi thở của người bên cạnh trở nên đều đều, anh mới cất sách đi, thở phào nhẹ nhõm, len lén gần người ra, chui vào trong chăn, dặt lại chăn cẩn thận cho người kia.

Cố Thanh Thời bị tỉnh giấc vì có vật nặng gác lên hông, suýt thì tắc thở. Những tưởng người này ngủ không ngoan thì cũng lắm chỉ đá chân hay đá người thôi, thật không ngờ lại thích gác người... Anh bị ép ra mép giường, một chân cô gác trên lưng anh, đầu thì quay ra tận đầu, tay dang rộng, chân đã tuột khỏi người.

Cố Thanh Thời cẩn thận nắm cổ chân Trần Noãn gạt khỏi người mình rồi ngồi dậy giãn cơ, dèm chân lại cẩn thận.

Anh ngồi trên đệm tựa lưng một lát rồi ngủ thiếp đi lại ngã trở lại giường.

Chẳng mấy khi được một lần Trần Noãn dậy mà Cố Thanh Thời vẫn chưa đi, đương nhiên là bởi vì Trần Noãn bị gọi dậy.

Trần Noãn mơ màng bị lời dậy, hé mắt hỏi: “Dạ?”

“Dậy ăn gì đó đi, sữa đã hâm nóng cho em rồi đấy, lát nữa ngủ lại.” Anh ném áo khoác áo ngủ cho Trần Noãn.

Trần Noãn vào nhà vệ sinh rửa mặt, lập tức ngã lăn lại giường. Cố Thanh Thời lại lời dậy: “Ăn đi rồi ngủ tiếp.”

Nghe người ta nói dịu giọng, Trần Noãn hi hi mắt ra báo: “Thế anh hôn em một cái đi, em dậy ngay.”

Chắc do bị đùa giỡn nhiều rồi, Cố Thanh Thời chẳng có phản ứng gì, bật cười khe khẽ: “Còn nhỏ lắm hả?”

Trần Noãn nằm im, nhắm mắt lại cự người: “Dù sao em cũng không muốn dậy...”

Mãi sau bên tai vẫn chẳng có động tĩnh gì ngoài tiếng hít thở nhẹ nhàng, lâu đến mức Trần Noãn sắp sửa ngủ lại tiếp thì cảm bị mấy ngón tay lạnh lạnh chạm vào, tiếp đó là cảm giác môi chạm vào môi.

Trần Noãn lập tức mở to mắt, hàng mi dài gần ngay trước mặt đang nhẹ rung, một tiếng động nổ vang trong tai, một phút chốc đỏ mặt.

Cố Thanh Thời chạm một cái rồi đứng dậy luôn: “Được rồi, mau ngủ đi.” Nói xong anh đi thẳng ra ngoài.

Đợi một hồi không thấy người ra, anh lại mở cửa vào trong, quả nhiên người nọ vẫn chưa chịu rời giường, chẳng qua chỉ đổi sang tư thế ngồi xếp bằng trên đệm, chống cằm hí hóp mắt trầm tư.

Cố Thanh Thời bó tay: “Lại sao đấy?”

Trần Noãn ngẩng đầu lên, thẳng thắn tuyên bố: “Em muốn ngủ với anh!”

Với cái câu “tuyệt ngon hùng hồn” thường xuyên được nghe này, Cố Thanh Thời đã luyện thành bản lĩnh tường đồng vách sắt, đứng khoanh tay bảo: “Trần Tiểu Noãn, anh nói cho em biết, em là con gái, ngày nào sẽ mở miệng ra là... nói mấy từ này, không biết xấu hổ hả?”

Trần Noãn éo uột rời giường, ôm cổ Cố Thanh Thời: “Không xấu hổ, ai bảo bác sĩ Cố mê người thế chứ.”

Bị người dựa vào người, bác sĩ cố cảm thấy câu này thực sự rất “quyến rũ”, em gái này cái gì cũng tốt chỉ là rất hay... Bác sĩ Cố thật sự không chịu đựng nổi bầu không khí nói chuyện này, nhất là khi có người vẫn còn đang cọ đến cọ đi trên cổ anh, Cố Thanh Thời đành nói lảng đi: “Được rồi, vậy mau đi uống sữa đi.” Nói xong để tránh phải đối co liên tiếp bóng luôn người đó lên.

Trần Noãn hét lên: “Em em chưa đi dép.”

“Ăn com trước.”

“Em vẫn chưa đánh răng!”

“Ăn com trước.”

“Anh là bác sĩ, sao có thể để bệnh nhân không đánh răng được.”

Cố Thanh Thời cau mày, chỉ nhìn mà không nói gì nữa. Trần Noãn có hơi sợ ánh mắt kiểu này, thức thoi ngậm miệng lại, cúi đầu uống sữa.

Bên tai không một tiếng động, mãi lâu sau mới có tiếng ai đó thở dài nhẹ: “Anh đang nuôi con gái hay sao đây...”

Trần Noãn không dám nhìn anh, chỉ nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân rời đi. Trần Noãn uống sữa xong, vừa đặt cốc xuống thì cảm giác có người chạm vào chân mình, Cố Thanh Thời đang ngồi xổm trên nền nhà đi dép cho mình, một đôi dép lê đen tuyền nhỏ nhắn.

Trần Noãn nghiêng tức bả: “Anh là đang nuôi một người bệnh.”

Cố Thanh Thời đứng lên quan sát Trần Noãn, tò vò lo lắng: “Em không khỏe à?” Nói xong còn đưa tay kiểm tra trán cho Trần Noãn.

Trần Noãn xua tay, cười híp mắt: “Em không nói hôm nay, ý em là anh coi em như người bệnh ấy.”

Cố Thanh Thời bắt đầu đi lắc đầu, nhìn cái cốc không trên bàn, anh bảo: “Được rồi, anh đi làm đây, lát nữa nhớ ăn gì đó đấy, không thể chỉ uống mỗi sữa được.”

Trần Noãn kéo ghế đứng dậy: “Em tiễn anh.”

Ra tới cửa, Cố Thanh Thời mới kéo cửa hé ra, Trần Noãn đã sắp lại gần ôm lấy thắt lưng, ép anh lên ván cửa, cửa nhà đóng lại, cô ngáng mặt đầy chờ mong: “Có phải chúng ta nên hôn chào tạm biệt không?”

Anh cúi đầu nhìn cô, cười khê: “Ừ.”

Anh vừa nói xong, Trần Noãn liền rướn người lên, Cố Thanh Thời vì lo cho cái mũi bên giữ vai người kia lại: “Đề anh.”

Đôi môi nhẹ nhàng áp lên, đôi mắt khép hờ, dịu dàng lưu luyến.

Bác sĩ Cố nghĩ mình đã trao tặng phúc lợi rất lớn rồi nên đang định đi làm. Có điều bác sĩ Cố vẫn còn đơng gần lắm, sói háo sắc Trần Noãn sao có thể chỉ chạm nhẹ mỗi một cái là đủ. Lúc anh định thoi, Trần Noãn thừa dịp anh đang hé miệng, đưa đầu lưỡi của mình vào, bắt đầu xỏn loạn dây dưa. Cố Thanh Thời mở to mắt, quên cả đẩy người ra, cảm nhận mùi hương sữa thoang thoảng bên mỗi tấn công mọi cảm quan của cơ thể.

Trước khi anh kịp phản ứng lại, Trần Noãn thò đôi tay không an phận vào trong lớp áo mỏng, đầu ngón tay mát lạnh xoa thắt lưng ấm áp của anh. Lần này, Cố Thanh Thời phản ứng rất nhanh, tóc gáy dựng đứng, đẩy người lùi ra sau nhưng sau lưng là cửa, không còn chỗ để lùi.

Trần Noãn cười đắc ý như một con sói nhỏ, hà hơi lên cổ anh rồi gặm cắn cái cổ nhạy cảm. Trong đầu vang lên tiếng nổ đùng, mặt anh đỏ chấy, tim đập nhanh chưa từng có, đến cả hít thở cũng trở nên nặng nề hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Khi đầu óc còn sót lại một chút lý trí, khi tay Trần Noãn không ngoan ngoãn hướng lên trên, Cố Thanh Thời nhanh chóng đẩy người ra. Hành động này rất bất ngờ, Trần Noãn lại đang bám chặt lấy anh, vậy nên hai người cùng mất thăng bằng ngã xuống đất. Cố Thanh Thời nhanh tay trở người ôm eo Trần Noãn để cô ngã vào ngực anh, lưng bị đập xuống sàn, đau rên lên.

Trần Noãn úp mặt vào ngực anh cười khúc khích.

Cố Thanh Thời then quá độ mặt: “Noãn Noãn đừng nghịch nữa.” Giọng anh nghe nghèn nghẹn.

Oppa đó mặt, ánh mắt mê ly, giọng nói ấm áp thật quá mê người. Trần Noãn bị dụ dỗ phải hành động, ngón tay lại chui vào, vạch cổ áo của anh ra hà hơi.

Cố Thanh Thời mở mắt trừng trừng, con ngươi nóng bỏng, lập tức lật người đè Trần Noãn xuống, chặn miệng cô nằng lại, khẽ cắn để dạy dỗ. Nụ hôn hoàn toàn không có chút dịu dàng nào như trước. Trần Noãn nằm trong lòng, ngón tay khiêu khích trên lưng anh.

Cố Thanh Thời như là không chịu thua, ngón tay lần tìm được mép áo ngủ của Trần Noãn, vuốt ve làn da bên eo khiến Trần Noãn phải ngán nga thành tiếng.

Một hồi quần quýt, nhiệt độ cơ thể hai người nóng tăng vọt, đến tận khi bầu không khí ngập tràn mùi tình ái, quần áo của hai người đều đã lộn xộn.

Khi bàn tay Cố Thanh Thời đã áp lên ngực đối phương thì bất thành linh anh đứng dậy, vọt vào phòng tắm.

Trần Noãn bất mãn từ từ ngồi dậy, khoanh chân tại chỗ, vuốt ve đôi môi hơi sưng, đôi mày cau có. Đã vậy rồi còn chạy!

Lúc bác sĩ Cố đi ra liền cầm đầu chạy, không dám nhìn Trần Noãn, tất nhiên một phần cũng bởi anh đã bị muộn làm rồi. Trần Noãn cười méo cả mặt, người ta then thùng کیا.

Tạ Bản Sam vừa bước vào phòng Cố Thanh Thời liền phát hiện ra ngay có gì đó không ổn. Hôm nay bác sĩ Cố lại ngồi một góc thần thờ, gò má và vành tai nóng như bốc cháy...

“Ông bị ai sàm sỡ đấy à?”

Anh ta chỉ trừu bừa một câu, ai ngờ bác sĩ Cố lại phản ứng quá rõ ràng, áp a áp ứng, mặt càng đỏ tợn hơn.

Tạ Bản Sam là ai? Là hồ ly! Anh ta lập tức lần ra manh mối: “Nói đúng hơn, ông bị Trần Noãn cưỡng bức rồi hả?”

Cố Thanh Thời kờm một cái sắc lẹm: “Nói linh tinh!”

Tạ Bản Sam phẩy tay: “Linh tinh gì, đó không phải là chuyện sớm muộn hả? Hơn nữa chẳng mấy khi mới thấy ông muộn làm buổi sáng... Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng!”

Cố Thanh Thời mặc kệ cậu ta nói.

“Chớ có ngại! Cảm giác thế nào hả? Em gái nhiệt tình chứ?”

Bình thường thì hai thằng đàn ông ngồi với nhau sẽ có đề tài chung, thế mà bác sĩ Cố chẳng chịu chia sẻ gì cả! Nghe câu này xong lập tức nổi giận đùng đùng: “Cút ra ngoài!” Bác sĩ Cố ngây thơ không nghe nổi đề tài này, lập tức hạ lệnh tiễn khách!

Tạ Bản Sam cười xấu xa đi ra ngoài, chuyện bác sĩ Cố bị cưỡng bức đã trở thành “sự thực” như đinh đóng cột trong lòng anh ta rồi!

Trải qua một hồi kinh hồn buối sáng, giờ Cố Thanh Thời đề phòng Trần Noãn hơn bất cứ ai, ăn com không ngồi cùng, tay không cho nắm, càng không nói đến hôn hít, đến ôm cũng không có, hề thấy Trần Noãn lại gần là bước giật lùi lại một bước theo bản năng. Trần Noãn hoàn toàn không ngờ tới kết quả này, mặt buồn so ngồi nghe Lạc Thủy Hà trừu.

“Ừ, đây đúng là tính cách của bác sĩ Cố rồi.” Lạc Thủy Hà vừa làm móng tay vừa đáp một câu lầy lẹ.

“Không được, tớ muốn chia tay, muốn chuyển về nhà! Thấy được không sờ được thì sao gọi là bạn trai! Chẳng bằng tớ đi tán người mới cho xong!”

“Được đấy.” Lạc Thủy Hà tiếp tục gất gù.

Trần Noãn giờ mới nhận ra Lạc Thủy Hà chẳng tập trung gì cả, đập vai gọi: “Này, cậu có nghe tớ nói không đấy?”

Lạc Thủy Hà quay đầu lại, nháy mắt cười: “Đó là cậu tự làm tự chịu mà, trách ai được.”

Nói rồi lại nghĩ ra gì đó, bổ sung thêm: “Áy, không đúng, không phải bác sĩ Tạ nói là bác sĩ Cố bị cậu cưỡng bức cơ mà?”

“Nói láo!”

“Anh ta kể là bác sĩ Cổ mất hồn mất vía …”

Trần Noãn lo lắng: “Tớ muốn ngủ với anh ấy vậy mà về mặt của anh ấy lúc đó như thể chết cha chết mẹ vậy!”

“Cậu học dốt Văn thì đừng có dùng thành ngữ lung tung thế! Cùng lắm là mặt xám như tro tàn thôi.”

“Huhu.…”

“Tớ báo chứ, bác sĩ Cổ đã không đồng ý thì cậu đừng có cưỡng ép… đến lúc làm anh ta sợ thì cậu mất nhiều hơn được đấy.”

Trần Noãn xoe tay ra trước mặt thỳ làm móng nói: “Làm luôn cả móng tay của tôi với, tôi muốn màu đỏ, đỏ tươi.”

Lạc Thủy Hà phì cười: “Uống nhầm thuốc à?”

“Không, dù sao cũng phải dứt khoát một lần, không ngủ được với anh ấy tớ không cam lòng, chết không nhắm mắt! Miếng mồi ngon há nỡ để hoài ru?”

“Thế… cậu làm móng là để cào chết anh ta à?” Lạc Thủy Hà nhăn mày nhìn bàn tay đang xoe ra của cô bạn.

“Không sai, cái này gọi là không ăn được thì ta đập đổ.”

“Ha ha, bác sĩ Cổ thò trắng như vậy, gấp phải cậu đúng là đen đủi!”

“Đó là phúc tu mấy kiếp mới có chứ!”

“Nếu tớ là anh ta, tớ sẽ đi đầu thai kiếp khác luôn.”

“Khỉa khỉa, cực cực à, nhưng mà tớ nghe một người đàn ông nào đó nói anh ta có may mắn được qua đêm ở nhà cậu hả?” Trần Noãn rất cực không nhịn được, mỉm cười xấu xa.

Lạc Thủy Hà không thèm chớp mắt: “À, anh ta ngủ sô pha, tớ ngủ trên giường.”

“Giấu đầu hở đuôi kia, chắc chắc chắc… Chuyện tốt khi nào thế?”

Lạc Thủy Hà đứng phắt dậy: “Tớ đi vệ sinh.” Nói rồi bỏ chạy luôn.

Trần Noãn vuốt cằm cười ha ha.

Lúc Cổ Thanh Thời nhìn thấy màu móng tay mới của Trần Noãn, nhất thời hoa cả mắt. Khi ấy, hai người đang ngồi trong rạp xem phim hoạt hình. Anh cũng chẳng biết phim hoạt hình thì có cái gì mà hay, chẳng lẽ vì một cốc bỏng ngô mà ngồi xem phim, kiểu logic này anh ta thật không hiểu nổi. Cổ Thanh Thời rảnh rồi ngồi ngắm nghiêng xung quanh, đúng lúc ánh sáng màn hình soi rõ màu son trên móng tay đang bóc bỏng ngô của Trần Noãn, màu đỏ trong màn đêm trông cực kinh dị.

Anh chỉ vào đầu ngón tay, thì thào hỏi: “Giữ đấy?”

Trần Noãn xoe bàn tay ra ngắm: “À, màu móng tay mới, đẹp đó chứ?”

Anh nể mặt lắm mới lắc đầu: “Khó coi.”

Đang sau có tiếng rì rì nói chuyện của con nít, Cổ Thanh Thời cảm thấy hoàn cảnh trong rạp này cũng giống như màu móng tay của Trần Noãn, chẳng hiểu sao đều được nhiều người yêu thích.

Trần Noãn nghịch móng tay, chẳng biết có phải giận dỗi không: “Em thấy rất ưa nhìn đó chứ.”

Anh nghiêng đầu qua báo: “Mấy cái này hại móng tay lắm, lát về anh tẩy giúp cho.”

Trần Noãn vội vàng giấu đi: “Không được.”

Cổ Thanh Thời nhìn đối phương, không nói tiếp nữa, chuyển mắt về phía màn chiếu.

Đương nhiên Trần Noãn không thể biết bác sĩ Cổ đang dự mưu làm thế nào để tẩy sạch màu móng tay đó của mình.

Xem phim xong trở về, Trần Noãn thừa dịp này khoe tay anh. Bác sĩ Cổ nhìn cô nằng một cái, quyết định không phản kháng nữa: “Không được động tay động chân.”

“OK!” Trần Noãn lập tức hứa hẹn, thậm chí lẹ trong lòng, đã ai thấy có người bạn gái nào đáng thương như tôi chưa hà trời?

Vì kỳ thi, Trần Noãn tạm hoãn lại kế hoạch qua đêm với bạn trai, nghiêm túc ôn tập chăm chỉ. Cổ Thanh Thời cũng lơi là cảnh giác hơn.

Hôm thi xong, Trần Noãn vịn cổ chúc mừng, báo Cổ Thanh Thời mua rượu về uống, đầu tiên chỉ uống mấy hớp nhỏ, cuối cùng uống rượu như uống nước. Cổ Thanh Thời không sao ngăn được, còn bị ép ngược lại uống nhiều thêm mấy ly. Cổ Thanh Thời đương nhiên không biết từ lượng của Trần Noãn rất tốt nhưng Trần Noãn biết thừa từ lượng của Cổ Thanh Thời kém chết đi được, thừa dịp anh lơ là phòng bị, hai người cứ thế uống hết chén nọ đến chén kia.

Thấy Cổ Thanh Thời đã bắt đầu ngà ngà say, khuôn mặt đỏ hồng cực kỳ đáng yêu, Trần Noãn bèn âm thầm đi ngủ.

Cổ Thanh Thời cố gắng bẻ Trần Noãn về giường. Trần Noãn mượn hơi rượu, vừa đặt lưng xuống giường liền ôm cứng lấy cổ anh không chịu thả, cười hi hi môi chạm môi xen lẫn với hương rượu. Cổ Thanh Thời vẫn còn cứng đầu gỡ tay Trần Noãn ra: “Đừng nghịch nữa, mau ngủ đi.”

“Ơ… chưa tắm… em muốn đi tắm!” Nói rồi lại tựa vào người anh muốn xuống giường.

Cổ Thanh Thời tưởng Trần Noãn muốn xuống giường thật nên đi tìm dép về. Ai ngờ Trần Noãn ngồi dậy rồi liền tiếp tục sự nghiệp với mặt và cổ anh, hơn nữa tay bắt đầu quấy phá.

Đầu Cổ Thanh Thời mơ mơ màng màng choáng váng, tay Trần Noãn lại nóng hổi, mỗi lần cô nằng hà hoi, một lần hoi ẩm phá ra, bàn tay anh run lên, trốn cũng không thoát.

Cổ Thanh Thời cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang chà lên cổ mình, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm đối phương đặt xuống một vù hôn, hôn đến mức dây dưa không tách nhau ra nổi.

Trần Noãn cuối cùng mới đạt thành công, có điều lúc tỉnh lại thì phát hiện ngoài toàn thân không khỏe ra, móng tay đỏ chót của mình cũng đã không cánh mà bay, không biết tối hôm qua Cổ Thanh Thời làm lúc nào… Nghĩ đến việc mình đã qua đêm thành công với bạn trai, hơn nữa hương vị cũng được lắm, Trần Noãn không nén nổi nụ cười.

Đáng tiếc nam chính không có mặt tại hiện trường, bằng không thật muốn coi cảnh cô đầu nhỏ thẹn thùng của anh.

Tâm hồn Trần Noãn chưa kịp bay cao bay xa thì Cổ Thanh Thời đã quay lại, tiếng mở cửa khiến cổ nằng giật thót, không ngờ trong nhà vẫn còn người.

“Tỉnh rồi à?” Người nọ nghiêm mặt, lòng Trần Noãn lập tức thất bại, biểu cảm thế này là có ý gì?

“Vâng a.” Trần Noãn lên lút ló đầu ra khỏi chăn gạt đầu.

“Chẳng nào thì em về nhà?”

Trần Noãn mù mờ: “Dạ?”

“Chúng ta chuẩn bị kết hôn đi.” Vẫn nói rất nghiêm túc.

“Dạ?” Cô nằng suy nghĩ rồi rớt cằm.

Cổ Thanh Thời hiển nhiên rất không vui lòng với phản ứng của đối phương, đối mắt nheo lại: “Việc này phải chịu trách nhiệm.”

Tuy anh nhất mực đứng đắn nhưng xin lỗi, Trần Noãn thực sự không nhịn được cười, đây chính là cảnh thẹn thùng yêu cầu mình chịu trách nhiệm đó thôi!

Trần Noãn ghen cười, gắt đầu ngay tắp lự: “Vâng vâng, chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm, có điều việc này không với, em không phải người vô trách nhiệm, anh không cần lo, việc em đã làm nhất định…”

Hiện nhiên Trần Noãn định luyện thuyết còn lại, Cổ Thanh Thời đành phải ngắt lời: “Em nói gì thế, anh nói là anh mà, anh muốn chịu trách nhiệm với em, đám cưới có thể từ từ chuẩn bị nhưng phải đi đăng ký kết hôn trước, chẳng nào thì em về nhà? Không thì hôm nay luôn đi, anh về cùng em.”

Trần Noãn choáng toàn tập, thể này thì nhanh quá đáng luôn!

Tuy cô nàng mất công vụ nà rất nhiều lý do nhưng đều không lay chuyển được Cố Thanh Thời, ai mà ngờ chỉ ngủ một đêm thể là coi như mình trao cả đời cho người ta luôn. Không phải là không định kết hôn với anh, nhưng như này thì nhanh quá nhanh mà!

Có thể tả là Trần Noãn bị Cố Thanh Thời ép chui vào xe, bỏ qua tình trạng cơ thể còn chưa hồi phục, bỏ qua việc hưởng thụ thể giới tự do của hai người, đã bị anh kéo luôn vào nắm mờ hôn nhân rồi.

Trần Noãn lên báo việc này cho Lạc Thủy Hà biết, cô nàng chỉ cười vui sướng trên nỗi đau của người khác, hứa hẹn sẽ cùng đi chọn váy cưới. Ôi chao, bạn xấu, thì ra người tâm như tro tàn hóa ra lại là mình...

Trần Noãn nghiêng đầu nhìn người ngồi bên cạnh: tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng... Ôi chao!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Trần Noãn đã đi đến tận chân tòa nhà của tiểu khu rồi mà vẫn chần chừ không muốn lên, cứ cảm thấy kịch bản phát triển có gì đó sai sai.

“Bác sĩ Cố, chuyện này chúng ta bàn lại đã, thể này nhanh quá... Anh còn chưa nói yêu em mà, phát triển như này không đúng trình tự đâu...” Trần Noãn kéo tay Cố Thanh Thời.

Cố Thanh Thời rõ ràng là vội vàng hơn Trần Noãn nhiều, bị kéo tay vẫn ngẩng đầu nhìn lên tầng trên xem nhà người yêu ở đâu rồi mới quay người lại dỗ dành: “Việc này không thể trì hoãn được, anh muốn giải quyết sớm một chút.” Bác sĩ Cố không dám chắc cô nàng phản ứng như hiện tại có hợp lý không nữa. Bình thường con gái theo đuổi anh không phải là chỉ mong anh chịu trách nhiệm hay sao?

Trần Noãn dậm chân: “Em vẫn còn nhớ mà!”

“Không phải em nói anh đã có tuổi, cần phải mau cưới vợ à?”

Trần Noãn hiện tại rất thất vọng, không biết có phải lâu nay Cố Thanh Thời vẫn luôn giả vờ để kiếm lợi không. Tối hôm qua không phải là mình cưỡng ép anh ấy đúng không? Hoàn toàn do anh ấy chiếm thể chủ động đúng không? Hơn nữa trông anh chẳng giống tay mơ gì cả! Kỳ xào gì cũng rành rề!

Càng nghĩ càng thấy sai sai, Trần Noãn càng không chịu lên: “Anh nói thật đi! Có phải anh có mưu đồ bất chính với em lâu rồi phải không, nhân cơ hội em say rượu rồi bắt nạt em!”

Tưởng tượng về một cuộc hôn nhân bình thường của con gái là một tình yêu màu hồng sau đó mới thuận theo tình hình tiến tới cầu hôn, rồi một đám cưới lãng mạn, tại sao đến lượt Trần Noãn thì lại bị một chàng thô trắng cưỡng ép thế này?

Cố Thanh Thời chống cằm cười: “Rượu là em rót, em cũng là người chủ động trước, nói thật đi, có phải em không muốn lấy anh không?”

“Không phải thế! Rõ ràng em rất thích anh mà!”

“Vậy nhanh lên nào.” Nói xong anh quay lại kéo Trần Noãn đi.

“Nhưng anh có thích em hả! Có phải anh chỉ vì chịu trách nhiệm thôi đúng không?”

Cố Thanh Thời ngượng ngùng quay mặt đi, bàn tay nắm tay Trần Noãn vẫn không buông: “Đương nhiên không phải...”

“Vậy anh nói đi.”

Cố Thanh Thời quay lại nhìn Trần Noãn, mỉm cười, gõ má phớt hồng, rõ ràng là hơi căng thẳng, cuối cùng anh cũng mở miệng nói lí nhí một câu.

Trần Noãn nhìn anh chăm chăm, nhất thời thần kinh căng thẳng quá, không nghe kịp: “Em chưa nghe kịp, anh nói to hơn chút đi.”

Cố Thanh Thời háng giọng, nói thật to thật rõ: “Rất thích, thích nên mới muốn kết hôn với em.”

Thình lình được nghe lời thổ lộ, Trần Noãn đã quên bồng hết những bản khoản lúc trước, miệng cười rộng ngoác đến tận mang tai, nắm tay anh kéo đi: “Đi nào, chúng mình đi đăng ký kết hôn thôi.”

Từ lúc Trần Noãn bước vào nhà, ông Trần và bà Trần liên tục nhìn chăm chăm vào Cố Thanh Thời, nhìn đến mức soi mói. Con gái bỗng dưng dẫn về một gã đàn ông, chẳng báo trước lấy một câu, vậy nên phải quan sát thật cẩn thận. Còn Cố Thanh Thời thì ngồi khiêm tốn, lễ phép trên sofa cho hai vợ chồng nhìn thoải mái thì thôi.

Trần Noãn không chịu nổi bầu không khí quái dị này, đành phải dừng cảm mở miệng trước: “Cha, mẹ, đây là Cố Thanh Thời, bạn trai con, nhà anh ấy ở thành phố Song, là bác sĩ khoa ngoại. Hôm nay con đưa anh ấy về ra mắt chú yếu là vì chúng con muốn kết hôn.”

Hai vợ chồng còn đang mãi quan sát gã đàn ông lạ mặt, bỗng dưng nghe con gái nói vậy xong liền giật mình, tròn mắt không tin nổi: “Con nói gì kia?”

“Chúng con muốn kết hôn.” Cố Thanh Thời tiếp lời.

Bà Trần háng giọng bảo: “Ồ, kết hôn à, chuyện này thì từ từ nói, không phải vội.”

“Chúng con muốn mai đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn trước.” Cố Thanh Thời bỏ sung.

Ông Trần đang uống dờ ngụm nước liền bị sặc. Bà Trần vốn định nói mấy câu trì hoãn, nghe xong cũng không còn gì để nói nữa: “Thế này... thì nòn nóng quá nhỉ?”

Ông Trần có bản lĩnh hơn, nghiêm túc bảo: “Kết hôn không phải là không thể. Các bác là bậc làm cha làm mẹ mà vẫn chưa được biết tình hình gia cảnh nhà cháu. Tiểu Noãn, con giới thiệu đi.”

“Cha mẹ anh ấy là...” Giờ Trần Noãn mới phát hiện ra mình hoàn toàn không biết cha mẹ Cố Thanh Thời làm gì, lập tức không nói được nữa.

Ông bà Trần liếc mắt một cái liền biết hồngбет, linh tính quá rồi!

May mà Cố Thanh Thời hiểu biết nên nhanh chóng tiếp lời: “Cha mẹ cháu đều là bác sĩ đã về hưu, cháu là con trai độc đinh. Nhà cháu có hai chiếc xe, vài căn nhà cũ, bản thân cháu có một căn nhà riêng, nếu cần có thể đổi sang căn nhà khác rộng rãi hơn, tiền gửi ngân hàng thì cháu không chắc lắm...”

Trần Noãn ngồi im nghe, không tỏ vẻ gì ra mặt nhưng trong lòng thì không khỏi lăm bầm, anh ấy ngon cỡ vậy đó hả.

Ngay cả ông bà Trần cũng phải tròn mắt, con bé này kiếm được cậu chàng không tồi.

“Nhưng mà bắt ngờ quá, cô chú vẫn phải tìm hiểu thêm có phải không nào?” Bà Trần vốn tính ôn hòa, mỉm cười khuyên nhủ.

“Đi à, việc này không vội được.” Cố Thanh Thời nói.

“Vậy thì báo cha mẹ cháu đến rồi nói chuyện tiếp nhé.” Ông Trần nói rành mạch.

“Chỉ đi yên tâm, cha mẹ cháu gần đây mới đi du lịch nước ngoài, đợi họ về cháu nhất định báo cha mẹ đến đây thăm hỏi. Có điều cháu muốn lĩnh giấy đăng ký với Tiểu Noãn trước, chuyện đám cưới thì có thể từ từ chuẩn bị.”

“Việc này chờ có vội, đi đi nấu cơm đã, mọi người từ từ nói chuyện đi nhé.” Bà Trần thấy cậu chàng này đã chuẩn bị đối đầu đầu vào đó trước, đành phải tạm lui binh, nói sang sang chuyện khác, nhanh chân rút lui khỏi chiến trường. “Trần Noãn lại đây giúp mẹ.”

Trần Noãn miễn cưỡng đi theo mẹ vào bếp con quay đầu lo lắng nhìn Cố Thanh Thời một cái, anh cũng đang nhìn mình trấn an.

Ngồi xồm trong bếp lăm rau, bà Trần hỏi: “Hai đứa yêu nhau từ hồi nào? Sao tự dưng lại đòi kết hôn? Nói thật đi, có phải có thai rồi không?”

Trần Noãn giật mình suýt thì ngã ngửa: “Mẹ!”

“Chỉ không thì có gì mà phải vội thế?” Bà Trần nghi ngờ nhìn con gái.

“Đương nhiên không phải! Chỉ là anh ấy cảm thấy...” Trần Noãn ngượng ngùng.

“Cái gì?”

“Mẹ, mẹ hứa là không nói cho cha biết nhé.”

“Ừ.”

“Hai đứa con say rượu làm bữa, anh ấy muốn chịu trách nhiệm, buộc con phải kết hôn, mẹ xem giờ là thời nào rồi, anh ấy vẫn cố hủ như vậy, ời chao...” Trần Noãn ngoài mặt chế bới nhưng trong bụng lại rất dỗi hờn, đúng là người đàn ông tốt mà!

Bà Trần vốn nghĩ là do cô chưa, biết chuyện là thế này chắc sẽ không sao nữa phải không? Ai ngờ bà Trần lại tỏ ra vô cùng khiếp sợ nhìn con gái “Con vẫn còn trẻ, sao chưa kết hôn mà đã ngu với nhau rồi, đúng là hết hồn.”

“Ôi! Mẹ! Giờ là thời nào rồi, sao mẹ lại cũng giống Cổ Thanh Thời thế!”

“Ôi, con giờ học hư thật, xem Thanh Thời kia, con nhà người ta thật là ngoan.” Trần Noãn thật không tài nào tưởng tượng nổi mẹ lại lật mặt nhanh như vậy, mới rồi còn dỗi xử như người đến cướp con gái nhà này, giờ lại như thế đứa trẻ con nhà người ta trong truyền thuyết!

Trần Noãn không thêm nói nữa.

“Có phải con định không chịu trách nhiệm với con nhà người ta không?” Bà Trần đoán.

Trần Noãn tức anh ách: “Mẹ! Mọi người diễn sai kịch bán hết rồi! Giờ là anh ấy đang đến cướp con gái nhà mẹ đi đó!”

Bà Trần kinh hãi nhìn con gái: “Mẹ thấy bình thường con lóng bống lắm, nào biết chịu trách nhiệm là gì, chắc chắn là định ăn xong cắp đi đứng dậy rồi!”

“Mẹ, mẹ lật mặt nhanh quá thế đáng...”

“Mẹ thấy đã vậy thì hai đứa cứ kết hôn đi. Vốn mẹ còn thấy hơi vui vàng nhưng giờ xem ra thằng bé này không tốt, con phải mau mau lấy chồng đi thôi, mẹ với cha con mới nhẹ người, chứ lỡ không gả chồng được thật thì cái tính trẻ con mãi không chịu lớn này, ai chịu nổi con. Mẹ thấy thằng bé Thanh Thời này tính cách cũng được đấy, thấy nó đẹp trai còn đang sợ nó lằng nhằng, giờ xem ra là một chàng trai có trách nhiệm, sau này có đi khoe với người khác cũng nở mày nở mặt, kết hôn rồi thì nhớ đối xử với người ta cho tốt vào. Học tề gia nội trợ thêm đi.”

Trần Noãn cảm thấy mình sắp bị đuổi ra khỏi nhà mất rồi.

Vì thế, trên bàn cơm, ông bà Trần đã cùng đồng ý chuyện kết hôn với vàng này. Trần Noãn thật thắc mắc không biết đây có đúng là cha mẹ mình không. Mẹ thì thôi đi, có chuyện gì với cha thế? Cổ Thanh Thời đã bỏ bữa mê thuốc lú gì vậy?

Trên bàn cơm, Trần Noãn hoàn toàn bị bỏ rơi, người ta một nhà ba người hòa thuận, vui vẻ, ăn cần gấp đồ ăn cho nhau, chẳng ai thèm nhìn mình.

Com nước xong, bà Trần liền đưa sổ hộ khẩu cho Trần Noãn, tỏ vẻ con có thể đi được rồi làm cho Trần Noãn chỉ chực khóc! Mẹ à, mọi người thật thiếu trách nhiệm!

Trần Noãn kéo Cổ Thanh Thời về phòng mình, lập tức đóng cửa lại, bắt đầu thẩm vấn: “Anh nói đi! Anh nói gì với cha em thế!”

Cổ Thanh Thời làm lơ, có thể là hai người ở bên nhau lâu nên da mặt anh cũng trở nên dày lên rồi, anh mỉm cười, ngồi xuống giường của Trần Noãn: “Em ở phòng này từ nhỏ à?”

Căn phòng này không phải màu hồng công chúa như anh tưởng. Trên giá sách chỉ xếp vài loại chai lọ và sách lịch sử

“Đừng có đánh trống lảng! Đừng có xem phòng em nữa, mau trả lời câu hỏi của em đi!” Trần Noãn kéo mặt anh quay về phía mình.

“Ừ, không nói gì cả, chỉ nói em mang thai rồi, vậy là chú đồng ý ngay.” Anh nghiêm túc đáp.

Trần Noãn tức bốc khói: “Anh anh anh vô sỉ! Có anh mang thai ấy! Cha em sẽ đánh chết em mất! Không không không, nhất định cha sẽ trốn trong chăn khóc thầm! Anh anh anh anh anh!”

Cổ Thanh Thời bật cười: “Làm sao có thể.”

“Cha em thương em nhất! Cha nhất định là sợ em khổ nên mới cam chịu đồng ý!”

“Cái này đâu quan trọng, quan trọng là chú đồng ý rồi. Trần Noãn, chúng mình kết hôn đi.” Anh đưa tay kéo Trần Noãn vào lòng, để Trần Noãn ngồi trên đùi anh, ngả người xuống giường, để cho cô nằm trên ngực mình, giọng nói dịu dàng

Trần Noãn rung rung nước mắt: “Anh hư quá, em còn nhỏ thế này anh đã dỗi cười, lẽ cha mẹ anh không thích em thì sao hả, chuyện nội trợ biết phải làm sao, em không biết nấu cơm cũng không biết chăm hoa cỏ gì đâu, em còn sợ trẻ con nữa, làm sao bây giờ...” Càng nghĩ càng buồn, Trần Noãn òa khóc, tâm lý vẫn chưa hề có chuẩn bị gì.

Cổ Thanh Thời ôm eo cô nằm, đưa tay chùi sạch nước mắt, dịu dàng dỗ dành: “Đừng sợ, cha mẹ anh để nói chuyện lắm, em đừng sốt ruột, gì em không làm được thì để anh làm, chịu không?”

“Được rồi... Nếu không được thì em ly hôn!”

Cổ Thanh Thời ôm chặt vòng eo của Trần Noãn, học Trần Noãn cắn nhẹ một cái lên mặt đối phương, tỏ vẻ giận: “Em nói gì kia?”

“Anh nghe nhầm đấy, em chẳng nói gì cả!” Trần Noãn vội vàng xin tha, chống ngực anh định ngồi dậy, Cổ Thanh Thời lại lật người đè Trần Noãn xuống.

Có lẽ đàn ông đều như vậy cả, một khi đã được ăn mặn thứ thì sẽ thật sự biến thành cảm thù, tỷ như bác sĩ Cổ lúc nào cũng nghiêm túc, một khi đã động thủ nói chuyện thì liền khiến Trần Noãn không thể ngừng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Cổ Thanh Thời và Trần Noãn đùa nghịch một hồi, không dám làm thật, nhiều nhất chỉ nhéo nhéo nhau mấy cái. Thế mà lúc bà Trần mở cửa vào, vẫn tỏ rõ vẻ giật mình, làm cho hai đứa cũng sợ lý. Trần Noãn da mặt dày hơn, tròn mắt nói: “Mẹ mau đóng cửa lại đi.”

Tại Cổ Thanh Thời dó hồng, tay chân luống cuống.

Bà Trần vừa tỏ rõ vẻ giật mình vừa tiện tay đóng cửa lại, còn lên lên nói với ông Trần: “Thằng bé Tiểu Cổ này xem ra dễ xấu hổ lắm, đóng cửa lại rồi mà còn rất ấy ấy...”

Trên đường trở về, Cổ Thanh Thời mệ mẩn nhìn thoáng qua túi xách của Trần Noãn, bên trong là cuốn sổ hộ khẩu vô cùng quan trọng, đương nhiên còn có cả chai mật đặc sản mẹ Trần Noãn đem cho.

“Tiểu Noãn, con không cần mẹ nữa hả?”

Trần Noãn lập tức tỉnh giấc, ngồi thẳng dậy, mặt tỏ rõ vẻ gấp ác mộng

“Sao thế?” Cổ Thanh Thời hỏi.

“Em kể anh nghe nhé, vừa rồi em nằm mơ thấy mẹ em muốn đi đăng ký kết hôn với em, làm em sợ hết cả hồn!” Trần Noãn giấu không nói sợ đi mình sợ là vì mình định đào hôn.

Trước khi rời nhà, bà Trần có hỏi đi hỏi lại vài lần, lo lắng muốn đi theo con gái đi đăng ký kết hôn nhưng Trần Noãn kiên quyết từ chối, thế là mẹ lại lấy một chai mật đem cho.

Khát khao đào hôn trong mơ rất mãnh liệt nhưng tỉnh dậy rồi thì đã phai nhạt đi nhiều, thậm chí không hiểu mình nghĩ gì trong mơ. Tuy chuyện này hơi bất ngờ một chút nhưng có cha mẹ, bạn bè ủng hộ nên cuộc hôn nhân này vẫn rất đáng tin tưởng.

Trần Noãn lúc đầu đuổi những suy nghĩ kỳ quặc ra khỏi đầu, dựa lưng vào ghế chuẩn bị ngủ thêm giấc nữa.

Đến khi hai quyển sổ bia đỏ được đặt trước mặt, Trần Noãn mới cảm thấy, xong rồi, thật sự mình đã bị bán rồi. Cổ Thanh Thời rất hài lòng lấy qua lật lại cuốn sổ để xem, từ hoa văn in ở góc sổ cho đến tấm ảnh hai người ngồi ngờ nghệch chụp chung đều không bỏ sót.

Bước ra khỏi công cục dân chính, Lạc Thủy Hà và Tạ Bản Sam đã chờ hai người sẵn trước cổng: “Chúc hai cậu sớm sinh quý tử nhé, đi đâu chúc mừng tiếp đây?”

Lạc Thủy Hà thở tay cảm quyển sổ đỏ trên tay Trần Noãn: “Chắc chắc chắc, chỉ cần mấy mảnh giấy này, vậy là Tiểu Noãn Noãn nhà ta liền giao cho bác sĩ Cổ chăm sóc hả? Thế thì có hơi khó coi nhì? Hôm nay có nói thế nào cũng phải làm một

bữa thật linh đình.”

Cố Thanh Thời mỉm cười, ra vẻ mấy người nói gì cũng được hết, bàn tay đan chặt từng ngón với tay Tiểu Noãn không rời.

“Có lý.” Tạ Bản Sam gật đầu hùa theo, liếc mắt nhìn bàn tay của đôi vợ chồng trẻ, “Lão Cố này, ông cũng đã lớn rồi, sao mà lại như mấy đứa con nít được phát kẹo là đi khoe khắp nơi thế?” Nói rồi đánh mắt ám chỉ tay của hai người.

Cố Thanh Thời tỉnh bơ đáp một câu: “Tôi thích.”

“Ôi chao, cây đào già trở hoa, khiến tôi sớm cả gai ốc rồi.” Anh ta xoay người mở cửa xe, “Nhanh nào, đi ăn cơm, không ngờ đi đăng ký kết hôn mà cũng phải xếp hàng, suýt thì chết đói.”

Cố Thanh Thời nhìn quanh bốn phía: “Đồng Sơ không đến à?”

Tạ Bản Sam quay đầu báo: “Hôm nay mẹ tôi đi làm kiểm tra sức khỏe, con bé đi cùng rồi, nó bảo chừng nào đám cưới nhất định sẽ đi.”

Cố Thanh Thời gật gù không nói nữa.

Bốn người xuống xe đi về phía quán ăn. Trần Noãn cố ý đi chậm lại một chút, nắm tay Lạc Thủy Hà thật chặt: “Thủy Thủy, tớ sợ.”

Lạc Thủy Hà thì thầm: “Căng thẳng hả? Vẫn chưa phải lễ cưới mà.”

“Không phải, có điều tớ thấy nhanh quá...”

“Đúng vậy, tớ vẫn chưa tiêu hóa được cái tin này đâu.”

“Hôn nữa, tớ còn chưa gặp cha mẹ anh ấy. Cậu nói xem, nếu người nhà anh ấy soi mói tớ thì sao? Mấy hôm nay tớ lên mạng xem đủ loại tin tức, đáng sợ lắm...” Cố Thanh Thời quay đầu lại nhìn, Trần Noãn lập tức vẫy tay cười.

Lạc Thủy Hà cười an ủi: “Sợ gì chứ? Tớ nghe Tạ Bản Sam nói, cha mẹ anh ta để nói chuyện làm, đều là giảng viên về hưu, không có hú dàu, mà chủ đề có không ưa nhau thì cha mẹ anh ta cũng đi nước ngoài suốt, chẳng có mấy thời gian ở chung với cậu đâu.”

Trần Noãn ngẩng đầu nhìn trời, tưởng tượng ra một ông thầy cầm cây thước kẻ đang vung lên đầy hung dữ, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, đánh lắc đầu bỏ qua.

Ngồi xuống bàn ăn, Cố Thanh Thời nghiêng người hỏi: “Vừa rồi nói gì vậy?”

Trần Noãn ngăn người nhìn anh, chưa có bao giờ được thấy anh có vẻ tràn đầy hiếu kỳ như vậy, bèn hép mắt cười: “Không nói với anh đâu.”

Cố Thanh Thời nhủ mảy, không nói gì, quay đầu đi, lấy thứ gì đó trong túi ra, lồng vào tay Trần Noãn. Thì ra là một chiếc nhẫn kim cương nhỏ nhắn, xinh xắn, nhìn là biết ngay do Lạc Thủy Hà chọn. Trần Noãn làm lơ như không thấy gì, ngoài mặt giả bộ tập trung lật thực đơn, có điều miệng cười không sao khép lại được.

Có lẽ vì quá vui nên lần này Trần Noãn không chịu nghe Cố Thanh Thời can, uống rượu rất thoải mái, đến lúc về rồi vẫn còn đòi uống nữa.

Lạc Thủy Hà giúp đỡ Trần Noãn vào trong xe: “Thanh Thời à, sau này cậu ấy sẽ thực sự không quay về nhà em nữa rồi, hai người khi nào rảnh nhớ qua chuyện đồ nhè.”

Cố Thanh Thời gật đầu, Trần Noãn nằm ở ghế sau lại tỉnh dậy, vịn tay Cố Thanh Thời rướn người lên: “Thủy Thủy, tớ muốn ngủ cùng cậu, tớ sợ một mình lắm.”

Lạc Thủy Hà cười: “Cậu sợ cái gì hả? Giờ đã có oppa ở bên cạnh bảo vệ cậu rồi.”

“Tớ vẫn cứ sợ, tớ chẳng muốn xa cậu chút nào...” Trần Noãn than thở rồi lại nằm xuống.

Lạc Thủy Hà lắc đầu, nhìn về phía Cố Thanh Thời: “Bạn ấy tỉnh vậy đấy, anh hãy chăm sóc cậu ấy thật tốt nhé, sau này hãy luôn rộng lượng với cậu ấy, từ nay người đã giao hân cho anh rồi.”

Cố Thanh Thời trịnh trọng gật đầu: “Yên tâm đi.”

Nhìn xe chạy đã xa, Lạc Thủy Hà cũng thấy hơi cô đơn, không ngờ cứ vậy mà đã lập gia đình thật rồi.

Tạ Bản Sam đứng đằng sau vỗ vai: “Lạc tiểu thư, một khi đã vậy, có phải anh cũng nên nói với em, sau này mong được chi giáo nhiều hơn không?”

Lạc Thủy Hà liếc mắt xem thương: “Em vẫn chưa kiếm được 1 triệu tệ.”

“Sắp được rồi, chẳng bằng ủng hộ trước đi.”

“Em sợ là chẳng lấy đâu ra mà ủng ấy, chẳng bằng bảo thủ một chút nhè.”

“Từ từ rồi kiếm, cứ ủng hộ trước hướng thụ đã.”

“Không được!” Người nọ đã áp lại gần tay nắm tay, Lạc Thủy Hà vội vã phản đối.

Trần Noãn ngủ một mạch đến nửa đêm, chẳng biết mình đã làm những gì, chỉ biết khi tỉnh dậy thì Cố Thanh Thời đang ngồi tựa vào đầu giường ngủ quên, tay vẫn nắm tay mình.

Trần Noãn ngấm khuôn mặt anh ngủ say, lòng bỗng nhiên thấy bình yên đến lạ. Thực ra cuộc đời con người vốn đơn giản như vậy, có gì phải sợ, có thể kết hôn với Cố Thanh Thời, sớm đóng dấu sở hữu, nhận chức Cố phu nhân, đây không phải là điều nằm mơ cũng muốn sao?

Cố Thanh Thời ngủ không sâu, Trần Noãn cựa người, anh liền tỉnh, nheo mắt hỏi theo bản năng: “Muốn uống nước à?”

Trần Noãn nắm lại tay anh: “Không uống, anh lên giường đi, chúng mình cùng đi ngủ thôi.”

Anh ngồi thẳng dậy, ngáp một cái thật to: “Anh vẫn chưa tắm, giờ có thấy thoải mái không? Sau này chó uống nhiều rượu vậy nữa nhè.”

Trần Noãn cũng ngồi dậy, đầu còn hơi choáng váng, lập tức gật đầu: “Không uống nữa, tại hôm nay vui về mà.”

Anh gật đầu: “Vây em ngủ tiếp đi, anh đi tắm.”

Lúc anh đứng dậy, Trần Noãn niu tay áo anh, Cố Thanh Thời quay đầu hỏi: “Sao thế?”

“Khi nào cha mẹ anh về?”

Cố Thanh Thời đoán là Trần Noãn sợ nên mỉm cười dỗ dành: “Phải một tuần nữa, em cứ từ từ chuẩn bị.” Vốn hai người nghe tin con trai kết hôn đã định về ngay lập tức nhưng con trai họ lại yêu cầu một tuần nữa hẵng về.

“Đợi cha mẹ về, anh nhớ dẫn em đi gặp nhé?”

Cố Thanh Thời bị bắt ngờ, ngồi xuống lại: “Tích cực thế? Không sợ nữa à?”

“Thì muốn gặp thôi.”

“Ừ, chờ cha mẹ về, anh đưa em về nhà chúng ta, có điều em có thể nói chuyện điện thoại với mẹ trước, mẹ rất muốn nói chuyện với em.”

Lần này, Trần Noãn gật đầu rất dứt khoát.

Bác sĩ Cố rất hài lòng, miệng cười tươi rồi chạy đi tắm rửa.

Ngày hôm sau, bác sĩ Cố đi làm không tránh khỏi bị hội bsac sĩ, y tá trêu ghẹo, nhất là Tạ Bản Sam: “Thanh Thời được đấy, ông không nói gì thì thôi, nỗ sủng một phát là liên vang dội nhỉ?”

Cố Thanh Thời bận giải quyết công việc, chỉ cười không đáp.

“Ông xem, tôi đây vẫn còn chưa biết bà xã đang chơi trong nhà trẻ nào chờ tôi kia, ông thì đã ôm vợ về tay, tiếp theo chắc phải đầu tư nhỏ chứ hả?”

Cố Thanh Thời lắc đầu: “Không nhanh như vậy được đâu.”

Tạ Bản Sam vỗ vai thẳng bực: “Ôi chao, thôi, cũng bớt cho chú đi phải lo lắng.”

Nhắc đến mới nói, Cố Thanh Thời đã gần ba mươi, vẻ ngoài sáng sủa, không có thói hư tật xấu, thế mà mãi chưa kiếm được người yêu. Cha mẹ cậu ta hồi trẻ bận làm việc, hơn nữa cậu ta lại được tình nên cha mẹ không phải mất công lo lắng, mãi sau này mới nhận ra cậu con này tính hướng nội quá đáng, ngoài học thuật nghiên cứu, chẳng thấy yêu đương với đứa con gái nào, lúc ấy mới nhận ra, thời hồng rồi, nhưng đã muộn. Hai ông bà còn từng nghĩ ngờ không biết có phải thằng con nhà mình gay hay chẳng, từng ngằm ám chỉ bóng gió với Tạ Bán Sam nhiều lần, cho dù đáp thế nào thì họ vẫn không thể thấy yên tâm thật sự được. Giờ con dâu đã rước được vào cửa, cuối cùng cũng xem như thờ phảo nhẹ nhõm.

Việc này Cố Thanh Thời cũng có biết. Anh day day huyết thái dương, ngằm nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, mỉm cười mãn nguyện, trộm mong sao nhanh hết giờ làm để được đưa Noãn Noãn đi ăn thịt xá xía.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Hà Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.